MANUSCRIPTA
INSTITUTI OSSOLINIANI
I. 697

N.º Inv. 697.

XCV.

Napier

Triumphus Poëticus Mortis,

id est, selectissima Carmina in obitum quam plurimorum Imperatorum, Regum, Principum, Ducum, Comitum, et Baronum: ex optimis totius Europae Poëtis conquisita, in salutarem Mortis meditationem, in memoriam sempiternam, tot Magnorum illorum Heroum, nec et ipsorum Poëtarum adornatus studio M. T. F.

Diversae consideraciones brevitatis et miseriae huius vitae.

Fridericus Widebrang è Psalm. 103.

Graminis instar homo est, vernus quasi flosculus agri;
Deficiunt sensim cuncti, ut herba, dies.
Quam simul horridior modo ventilat aurula transit,
Nec locus agnosci, quo stetit, ante queat.

Claud. Rossolettus

Qui nescis, quid sit vitam hoc, quod vivimus, audi:
Transitus ad mortem est, Herculeusque labor.

Francis. Belcarius

Vita anceps maris est cursus: iactamur in illa,
Saepeque naufragiis nos graviora manent.
Cura regit clavum nec Rhamnusia vitae,
Hosque suos cursus, dirigit arbitrio.

Nicol. Borbonius

Fallimur et cursu mortem procul esse putamus:
Illa in medio corpore clausa latet.
Undique ex illa, qua prima nascimur hora,
It vitae iuncto mors comes atra pede.
Partem aliquam vitae somnus furatur, et ipsa
Diminuit vitam quaelibet hora tuam.
Et morimur sensim, et momento extinguimur uno;
Non secus ac lampas deficiente oleo.
Mors nihil est, perimat tamen ipso in corpore posita est:
Quin nunc nos miseri, dum loquimur, morimur.

INSTYTUT OSSOLINSKIEGO
697

Nathan Chytraeus.

Bulla palustris, fumus, ventus, flos, pulveris, umbra:
Incipit et cessat, nascitur, et moritur.

Idem.

Vita hominis navim ingressi vectoque per undas
Aequoris est similis; quam is seu stet, sedeatve,
Dormiat, aut vigilet, iaceat vel inambulet, aura
Vi rapitur subita, furiosique impete venti:
Sic homo seu vigilet, seu imponit lumina somno,
Dormiat, incedatve adeo, sedeatve velitque
Aut nolit, tamen abripitur ut temporis, atque
Ad metam vitae, nullo remorante, pertingat.
Sic rege sine vita fugit: mors omnibus horis
Imminet, et navim Nunc violentis passibus aequat:
Si sapis, esto memor leti, vitamque caducam
Sic pone, ut possis melioris gaudia vitae
Percipias, victique agites de morte triumphos.

Georgius Aemilius.

Vae nimium vobis, miseros qui vincitis orbe:
Tempora vos multo plena dolore manent.
Quantumcunque boni vobis fortuna ministret,
Pallida mors veniens omnibus sospes erit.

Idem.

Et vos, quos vitae delectat pompa superba,
Implicitos fatis, auferet una dies.
Herba virens pedibus ceu conculcat euntis:
Ultima sic tristi vos pede fata terent.

Anonymus.

Vita quid est hominum? vasti quod gloria mundi?
Bulla est, et somnus, fumus, et umbra fugax.

Ioan. Stigelius.

Pulsa diu ventis, post mille pericula tandem
Sistitur optata naufraga puppis humo.
Iamque procellosas abiurat et obruit undas,
Laetus et attacta nauita laudat humum:
Ecce sed hanc nulli tanto observata timore,
Corripit adserta subdola flamma rate:

Nauta iterum hostiles, quas fugerat, expedit undas,
Sed seruata ratis fluctibus igne perit.
Sedt afflicta sic uiuit alea uitæ
Et cessamq adhuc uelle placere Deo.

Henricus Decimator.

Eheu! q̃m fragili pendent mortalia casu,
Q̃m subito motu, q uiguere, ruunt.
Quid sumq ab annis, pueris sumq obuius aura,
Vanaq q subito pterit, umbra sumq.
Disce mori, qsqs uitali uesceris aura:
Non datur hic longũ uiuere, disce mori.
Disce mori, iuuenis, qsqs sapis, erige uultq
In patriã, terras despice, disce mori.
Vt tibi Pegaseis corpq moueat alis,
Vt tibi Dædaleũ pluma ministret iter:
Non tñ effugies grassantis spicula mortis,
Quolibet hæc iaculis exitiosa ruit.
Sic oẽs fugimq metã speramq ad unã,
Sic redit in cinerem, q fuit ante cinis.
Bulla sumq: Rosa qsq sumq, q mane uirescens
Ridet, et emoriens Sole cadente cadit.
Sic fugimq, fugimq, sic sic speramq, eundo
Sæpe qs exspirans morte trahente ruit.
Nec bona, nec sexũ spectat fera Parca, nec annos,
Dissimiles simili conditione rapit.
En ego, qu uiridis curreret mihi flosculq æui,
Aufugio, nuper ceu rosa nata perit.
Sic nos, sic oẽs idem manet exitq, oẽs
Letiferis, felis, obuia turba sumq.
Nec tñ in nihila, ceu mortua bruta, peremti,
Soluimur, ut statuit grex, Epicure, tuq.
Nobilis in cinerẽ nescit pars illa resolui,
Quã nil corporeã mole grauata urget.

Idem.

Horrida mors, quouis iugulans prosternit, et aufert,
Oĩa sub leges cogit ire suas.
Non decq hæc generis, ñ respicit æris aceruos,
Non spectat grauidi iugera mille soli.

Pauperis hac aequo congesti cespite culmen,
Et Regum pulsat tecta superba pede.
Nil valet hic pietas alma, nil integra virtus,
Nil iuvat hic candor, nil sine labe fides.
Nil iuvat a claris duxisse parentibus ortum,
Nil iuvat hic summis Regibus esse parem.
Omnia Mors iugulat, mors omnia sternit, Irus
Cum Craeso simili conditione perit.
Obvia testantur veteris ceu carmina Fauni,
Quae Dryades spargunt culta per arva sonant.

Idem.

Tu nulli penitus trux Atrope parcens
Immiti iugulas omnia quaeque manu.
Cara furore tuus quovis, tibi mille necandi
Sunt artes, quovis cara furore ruis.
Tu cuiuis fines, tu cuiuis Atrope metam
Erigis; ad metam qui venit ille cadit.
Nil valet hic pietas constans gravioribus annis,
Inclyta nil virtus, nil sine labe fides.
Nil valet ingenium solers, nil gratia fandi,
Nil valet egregiis ars celebrata viris.
Nil hic nil gemmae, rutili nil dona metalli,
Hic nihil exculti iugera mille soli.
Nil diadema valet, nil alta palatia Regum
Nil quoque de Pario marmore structa domus.
Nil proavi possunt, nil inclyta stemmata; Craesus
Cum Codro parili conditione perit.

Nicod. Frischlinus, qui vitae humanae miseriam nervose depingit.

Est breve sed miserum tempus lacrymabile vitae:
Cui si quid boni inest, id labor et dolor est.
Aspicimus nudi primum sine viribus oram
Luminis: et pecudum more iacemus humi.
Primaque vagitu capimus primordia vitae,
In miseros nati, pulvis et umbra dies.
Alma parens rerum natura, animantia terrae
Viribus instruxit caetera quaeque suis.

Cornibus

Cornibus immanes Ceruos armauit in hostem;
Hirsutamque cutem tutaque lustra dedit.
Et fuluo robur tribuit uiresque Leoni,
Ut posit aestus et tolerare gelu.
Soli hominem terras, sic nudus abiemus in agras:
Nesciat ut facta tollere corpus humo.
Sponte sua, nat piscis aqua, uolat ales in aurâ:
Sponte suâ stimulis uertere nouit apis.
Vellus ouem, cursus lepore, dens ferreus aprum,
Cornua dura, boues, ungula munit equos.
Soli nos miseri nudi, sedimus in arui:
Et qua bruta ualent, despoliamur ope.
Mors enim saeuo momentis omnibus ense
Imminet, et tristes asperat ore minas.
Inde cadunt pueri, partus necamur in ipso:
Inde alius tumuli saepe dat ipse uices.
Felices illos, qui sic moriunt, ut huius
Expertes uitae coelica regna petant.
Quod si dura manus primo mors abstinet aeuo:
Quam tu uilantes uexat iniqua lues!
Quot morbi ueniunt! quae sollicitudo parentum!
Hinc nox insomnis fugit, inde dies.
Cum tandem cunis egressi, poplite firmo
Stamus: et aetatis uer puerilis init.
Tunc nos mille metus, et mille pericula cingunt:
Quamque caues minime, prima procella ferit.
Saepe aliquis tecto praeceps delabitur alto:
Et fracto collo, praecoce morte perit.
Saepe capillorum temere egressus in amne,
Mergit: et tota guttur inundat aquâ
Aut ferramento (quod est puerilibus annis
Gratius) membris uulnera saeua facit.
Vidi ego, qui cultro fauces eliderit infans:
Vidi, qui frameâ lumina effoderet.
Atque ut deuitet puer haec simul omnia, nunquam
Defugiet penitus turpe sodalitium.

Turpe sodalitiū primis offert ab annis,
    Vtq vaga puero retia tendit aui.
Hinc schola verberibq, schola crebro personat ictu:
    Hinc, truculenta senex ora magister h̄t.
Prava bonos vitiant, iuvenū consortia mores:
    Ni Præceptor sedula cura vehet.
Tunc ubi iā vicibq sapimq meliora relictis,
    Et dextro incipimq tendere calle via.
Qui labor exercet! quantq prævulia sudor
    Pectora, dū capitū contenuamq iter!
Qui labor ē teneras tractare fideli artes!
    Qui labor ē linguas addidicisse duas!
Hoc quisqs studio optatā vult tangere metā,
    Aestū sæpe feret, frigora sæpe feret.
At postqm̄ hos ēm scopulos superaveris oēs,
    Iam demū immensi tangis unda sali.
Ita quamq geniq cupias tibi sumere vitā,
    Spinarū invenies millia, mille vepres.
Invidia et livor, demensq calumnia, primi
    Gaudebant comites omnibq ēē tui.
Vtq laborāris vitio sine, labe sine, oī,
    Quod culpet labor semper habebit iners
Nonne hoc ē Scyllā vitatā intrare Charibdi!
    Nonne hoc ē, Malea Syrtis adire vada!
Quid vō Vxorē! qd connubialia pacta,
    Commemorē multis usq referta malis!
Namq ubi coī sociant corpora vinclo
    Subq vnū veniunt fœmina virq iugū;
Tunc labor existit, tunc anxia cura mariti,
    Aegraq p tristi sollicitudo lare.
Quemq ipsi nobis incussimq ante timorē
    Patribq, hunc iterum pignora nra ferunt.
Hinc mors vxoris venit illinc flenda mariti
    Hinc Pr infelix, Mr et orba gemunt.
Postremo misera subeunt querebunda senectæ
    Tempora, cū faciem ruga senilis arat.

Tunc

Tunc genus omne mali circumsilit, agmine facto,
Tunc morbi veniunt, et miseranda lues.
Tunc aliud genus praeceps natura reponit,
Annorum atque aevi proratione dati.
Huic oculos caecat, surdas huic efficit aures,
Amputat huic digitos, debilitatque manus.
Huic humeros, huic lumbos, huic coxa frangit, et ambos
Saepe facit claudo serpere crure pedes.
Ingenium quoque debilitat, mutatque vigorem,
Ima petens curvo, tarda senecta gradu.
Non habitus, non omnis honor, non impetus idem
Permanet, effoeto corpore sanguis hebet.
Si quid adhuc reliquum fecit natura senectae,
Mors omne id rapida tollit avara manu.

Virgilius.

Heu mortem invisam! quae sola ultricibus armis
Elatos fraenas animos, coram toti
Genti sceptra tenens, aeternaque foedera servans,
Quae magnos parvosque teris, quae fortibus aequas
Imbelles, populique duces, seniumque iuventae.

Ovidius

Fata manent omnes, omnes exspectat avarus
Portitor, et turbae vix satis una ratis.
Tendimus huc omnes, metam properamus ad unam,
Omnia sub leges Mors vocat atra suas.

Horatius.

Pallida Mors aequo pulsat pede pauperum tabernas,
Regumque turres, ô beate Sexti!

Idem

Omnes una manet nox
Et calcanda semel via leti:
Mista senum ac iuvenum densantur funera, nullum
Saeva caput Proserpina fugit.

Propertius

Haud ullas portabis opes Acherontis ad undas;
Nudus ad infernas stulte veheris rates.
Victor cum victis pariter miscebitur umbris.

Sectio 1. de Potentiss. et Invictiss. S. Rom. Imperii Imperatoribus.

In obitum Julii Caes. 1. Imperatoris.

Caesar ad Imperium civili sanguine partu
Venisti, famulasq; manus fortuna tetendit
Ipsa tibi, cessit tellus, et subditq; aequor
Paruit orbis; verum invidiosa potestas,
Et suspectus honos, adimit civilibq; armis
Imperiu, vitamq; tibi formidine regni.

Joan. Borbon.

Aliud

Imperiu binis fuerat solenne quod olim
Consulibq; Caesar Julius obtinuit.
Sed breve jus regni sola tertia gessit
Perculit armatae factio saeva togae.

Magnus Ausonius.

Aliud

Qui modo inauratis Capitolia ad alta quadrigis
Vectus, et Eoos rexit et Hesperios;
Ecce cadit Caesar transfossus pectora ferro,
Et simul e dextra sceptra superba cadunt.
Umbra sumus: qui vix fuerat sat maxq; orbis,
Nunc suis cineres parvulus Orbis habes.

Hipoly. Capilupus.

Aliud

Caesaris in mortem conspirant Cassius, atq;
Brutus, Caesareis pectora fulta bonis.
Inq; Idus primi stat conjuratio mensis,
Qua populi numero curia luce strepit.
Illa ubi venerunt, quamqm vetuisset aruspex
Ingredier, certo fata minante polo;
Ingressus tn e fidenti corde Senatu,
Et sedet in mediis inscius ipse dolis.
Ergo ubi ceperunt agitari jurgia; mox se
In dira fundit pfida turba nece.
Sedibq; exiliunt oes, et Caioq; minant
Armaras turpes, pugio dire, manq;

Ille ubi se vultu, ac gladiis videt omnibus undique
Certaque iurata fata cohorte peti:
Haud tamen refugit, neque territus occupat enses:
Sed cadat ut tecto corpore cura fuit.
Sic igitur proceres inter medioque senatu
Confossus multo vulnere Caesar obit.

Epitaphium. Erasm. Mich. Laetus.

Omnia quae solus fueram; cui Roma triumphus,
Roma parens, patriae Roma noverca patri.
Adsum Caesar, ab extremo cui terminus axe
Summittit trepidum pronus utrumque caput.
Plus mea mihi nocuit pietas, quam Martia fortis.
Hos quod non potuit vis scelus efficit.
Ponite feraliter arma turba impia: Non me
Caeditis: haec Roma est, quae mecum ista ruit.

In obitum Julius Caes. Scaliger.
Augusti Imperatoris.

Huius in Imperii bis quarto Caelica lustro
Iudaico proles sanguine nata fuit,
Virgine matre quidem, Superosed patre Tonante,
Cuius in aeternos sanguis abundat opem.
Nec tantum felix haec tempora pace recepta;
Ingeniis sed erat dulce feraxque bonis.
Virgilius vixit, vixitque bis Julius annis,
His vita luce Naso diserta rait.
Tu vero Ausonias numerosus Horatius aures
Implet et acta gravi definet ora stylo.
Ast ubi lustra decem iam sexto caperet annus,
Augusto rapuit Parca maligna dies.
Qui ferus uxori testatus fata memorque
Coniugii, dixit, Julia vive mei
Et simul hac blandi defecit voce, manendo
Deficiumque dubia, cum summa umbra mora,
Usque adeo nihil est, vel maiestate vel armis,
Vel vitae cum non perpendere frui.

Abripimur celeri velut acta sagitta volatu,
Et nihil e multos vivere saepe dies.
Erasm. Mich. Laetus

In obitum
Claudij Imperatoris Augusti.

Claudius irrisus privato in tempore vitae,
In Regno specimen prodidit ingenij.
Libertina tn̄, nuptasq et crimina passus,
Non faciendo nocens, sed patiendo fuit.
Mag. Ausonius

Aliud

Claudius ex latebris Romana ad sceptra vocatus,
Se dignum ostendit perpetuis latebris.
Corderius Lepidus

In obitum
Neronis Imperatoris.

Si fidibus tantum audisset te Roma canentem,
Detestande Nero, citharam, plectrumq dedisset
Pro sceptro, n. tanta suis incendia tectis,
Non caedes vidisset humo, nec funere natu
Materno infamem, q facto haud celebrius unquam
Gessit ab immani monstro dum liberat urbem.
Joan. Bochius

Aliud

Fax orbis, populiq lues, sentina laborum,
Suscipit infami sceptra relicta manu.
Domitio natus genitore tuoq, malo,
Flagitiis veteres q superavit avos,
Ast tandem foris atq desertus et exul
Expetit extrema pocula mixta neci.
Dumq miser quaerit fatalem tenuiq haustu,
Repperit everso nulla venena loco.
Et casore qui n. invenit, ab urbe
Mox ruit, ac trepidâ praemeat arva fugâ.

Utq

Vt q cavernoso latitabet mortq, an antro:
Sustq sitim, ac longam corpora passa famem.
Hostè decerni sese voce Senatus
Audit, et invisi criminis esse reum.
Seg adeo qui, scelerato ut more Semptq
Ora commeritae sortis acerba luat.
Cultellos igr vagina eduxit, in arce
Quos secum detulit ante duos:
Tentavitq aciem, rursusq recondidit: hora
Quod non fatales sollicitat ea manq.
Ast ubi Cornipedum sonitq, strepitusq volantum
Sentit, et hos vivi Corporis ora peti:
Impavidq iugulo ferrum, quo cinctq adegit,
Et vitae miseros finijt ense dies.

Erasm. Mich. Lat.

Aliud.

Te celebrare potest, ô Caesaris ultima proles,
Et scelq, et vitium, q celebrare potest.

Lodovicq Lepidq

Epitaphium.

Vxores, Nerom, Petrum, Paulumq peremi,
Fratres, miris diripuiq modis:
Vrget hians tellus, et spectra furentia terrent,
Quos nequi properant mi properare nece.
Territq his, ego me proprijs ferro confecio armis,
Fumet ab invisu terra solusq meo.

Pantal. Candidq

In Obitum A. Vitellij.

Pertulit hoc etm Romana potentia monstrum,
Quo pene haud aliud maiq in orbe fuit.
De cuiq certi nil constat origine, membris,
Fama e convulsis intersisse patre.
Hostes irrumpunt Romana palatia tandem,
Gnaviter et quaerunt tecta p ampla Duce.
Invenitq ecce trahunt manibq post terga revinctis,
Hunc q fimo pueri stercoribq petunt.

Injecerunt collo laqueos, vestesq rescindunt,
Et lacerat raptam factio dira togam:
Inq foro medio direpto tegmine amictu
Omnibus Auxonius fabula grata fuit.
Capitoq insultat pubes, opprobria spargit,
Inq senem plena scommata voce iacit.
Hac igitur poenas ludibriiq turpiter aevum
Finit, et in poenas vita nefanda ruit.

Erasm. M. Latg.

In obitum
D. Vespasiani.

Quaerendi attentus, moderato commodo usu,
Auget, nec reprimit Vespasianus opes.
Olim qui dubiae privato in tempore famae,
Par aliis princeps transtulit in melius.

Mag. Ausonius

Aliud.

Vespasianus adit magni fastigia regni,
Et patria sceptris fascibus arcula tenet,
Huic obscura quidem cum gentis origo fuisset,
Nec foret illustri Flavia turba domo:
Tandem ubi fatales secuissent stamina Parcae,
Ac foret excursu meta futura tuo:
Injiciunt enim dextras in Caesaris aevum:
Et strangulant tacitis illita tela magis.
Campaniae aegr cum Flavius egit in arvis,
Prima quidem Stygiae sentit arma Deae.
Tum Romam properat. Sed mox discessit ab urbe
Inq Reatinum transiit aeger agrum:
Quo morbi vires pestumq ut sentit alvo
Vim pure gelidis intulit ipsq aquis.
Cumq ad curas nil pareret officiosae,
Expediat medio quin sua tota thoro
Consciuit vitae finem ceptisq vocanti
Quae parcit nullis improba Dea.

Hostiburg

Testatur(que) Ducis summi n. esse cubando
Cum sibi et vitæ tempora lapsa mori,
Ergo ubi consurgit, cubitoq(ue) innititur, inter
Astantes placidas deficit ipse manus.
Cum nonus decies(que) et sextus finiit annus,
Quos ter agit decimos hebdomas una dies.
Imperii ac fasces, cum bis duo lustra tulisset,
Dura sub ardenti condidit ossa rogo.
Insignis Latio Princeps, dignus(que) nefastas
Cui n. injiciat Parca maligna manus.

Erasm. M. Lætus

In Obitum T. Vespasiani.

Felix Imperio, felix brevitate regendi
Expers civilis sanguinis, orbis amor.
Unum dixisti moriens te crimen habere,
Sed nulli de te, non tibi credidimus.

Mag. Ausonius

Aliud.

Rus Cæsar petit hic, et ibi febre tangitur acri,
Inq(ue) Reatinum visitier optat agrum.
Inde cælum spectans, questusq(ue) subinde,
In se crudeles clamitat esse Deos:
Quod vitam eripiant n. talia fata merenti,
Nec teneat sævas impia Parca manus.
Uno se tamen lacerari crimine, verum
Id produnt nullis scripta diserta notis.
Sic igitur genitor qua pridie cesserat, illa
Hic vita dubios exuit urbe gradus.
Sceptra duos postquam menses tenuisset et annos,
Ac geminat decima Phœbus Apollo die:
Octo ubi finissent properante lustra iuventa,
Alter et exactos duceret annus equos
Quem si Roma Ducem tenuisset, forte sequentis
Flagitia haud poterat pertimuisse viri.

Erasm. M. Lætus

Aliud

Instar cunctarum laudum, Tite patris imago,
Divorum humani deliciæ generis.

In Obitum Corderius Lepidus

Domitiani.

Vulneribus septem iugulatus obibat, et actos
Finijt hac miserâ conditione dies.
Imperij tria lustra dabant: duplicata sed augent
Aetatem, sis prudens, si tria lustra feras.
Erasm. M. Lætus.

Epitaphium

Commendat fratrê pietas, nec bellica patrê;
Illis dispar eram, scis modò qualis eram.
Corder. Lepid.

In Obitum

Nervæ

Imperio melior successit Nerva, per omnes
Cui dederat virtus ætis ire gradus,
Contigit Ausoniæ nihil hoc felicius urbi,
Quo veteres spectat Principe Roma Patres.
Eximia Princeps virtute ea facta secutus,
In quibus æternos credidit esse dies.
Ast ubi decidui operaret floribus ætas,
Et matura seni tempus et hora fluunt.
Divorum monitis Traianum Cæsar adoptat,
Qui se defuncto sceptra beata regat.
Erasm. M. Lætus.

In Obitum

Ulpiani Traiani.

Aggreditur regimen viridi Traianus in ævo,
Belli laude prior, cætera patris habens.
Hic quoque prole carens, sociat sibi sorte legendi
Quem fateare bonû, diffiteare parem.
Mag. Auson.

Aliud

Aliud.

Primus hic externam Romana palatia gentem
Et non Italico sanguine natus adit.
Ingenio clarus, cordatus in omnia Princeps,
Quae vel consilio sunt vel agenda manu.
Imperii clari Plutarchi hunc castra scholasque
Aonijs memorant constituisse Deis.
Terminus accedit tandem vitae, exuit artus
Spiritus humanos, fractaque membra fugit.
Deseruitque virum, quo non praestantior alter
Romuleâ quisquis Caesar in urbe fuit.
Ex Cilicia cineres Latiam referuntur in urbem,
Et sunt Traiano condita membra foro.
Quattuor ut lustris regno et honore potitus,
Maturos dubio vixit in urbe dies. Erasm. M. L.

Epitaphium

Ulpius Hispanus genitus, Traianus in oris,
Caesarea gessi Romula sceptra manu.
Justitiae vindex acer, custosque librorum,
Assyriae victor, Decebalique fui.
Post Agarenos tristissima bella moventes,
Dum peto mors terris me petit atra suis.
Structa mihi Roma fuit alta columna sub auras:
Ista meos summo vertice habet cineres.
Pantal. Cand.

M. Antonini

Post Marco tutela datur, qui scita Platonis
Flexit ad Imperium, patre Pio melior.
Successore suo moriens, sed Principe pravo,
Hoc solo Patriae, quod genuit, nocuit.
Mag. Ausonius

Aliud

Esse Antoninus felicia regna probavit,
Quorum tutantur sceptra decora Sophi. Corder. Lepid.

In Obitum
Commodi.

Natos Herculi noxas, tibi dicere possum,
Commode, qui nullâ commoditate vales.

Cord. Les.

In Obitum
Aelii Pertinacis.

Aelius hinc, regnat detruso in fata Tyranno,
Mensibus et Caesar sceptra duobus habet.
Vir bonus et veteres referens virtute Monarchas,
Ausonios pridem qui tenuêre Lares.
Insignis pietate et amati laude pudoris,
Quem Patriae meritò dixeris esse patrem.
Hunc si iusta Diis servassent fata Monarcham,
In veteres poterat Roma redire gradus.
Improba sed Prit. sceleratâ factio morte,
Sternit et ingenuum reproba turba senem.
Caesar, sic excessit, fata quoque sponte secutus,
Ingrataque quos clausit in urbe dies.

Erasm. M. Lætg.

In Obitu
Bassiani Antonii Caracallae.

Hic struit insidias Fratri, rem tentat apertè,
Indeque crudeli efficit ense necem.
Plurima pregna petit, varias accedit et urbes
Cunctaque consperso rura cruore notat.
Fit finis tandem, ense perit Caracalla Tyrannus,
Indignus Romae sceptra tenere manu.

Erasm. M. Lætg.

In Obitum.
Opilii Macrini.

Macrino caedes peperit iustissima Regnum
Qui tum haud propria efficit acta manu.
Is satis obscurâ succrevit origine, verum
Huic clarum virtus nomen habere dedit.
Conspirant in eum multi, quaerunt necare,
Tandem reperiunt; pungitur ense; perit.

Hunc

Hunc annos menses[que] duos, regnare videbat,
Dum varijs premit Roma superba malis.
Principe quo, si nihil aliud fortuna dedisset,
Hoc dedit, ut passim turba necata gemat.
Erasm. M. Lat.

In Obitum
Antonini Heliogabali

Tu ne etiam Augustae sedis penetralia foedas,
Antoninorum nomina falsa gerens?
Mag. Ausonius.

Epitaphium
Alexandri Severi.

Puniui in bello delicta admissa severe;
Inde mihi nomen tale, Severus erat.
Inferri templis aurum, dites[que] vetabam:
Victus et a forti milite Persa mihi.
Post Moguntiaca dire sum caesus in urbe:
Hoc Vates Dryidae praecinuere mihi.
Pantal. Candidus

In Obitum
Iulij Maximini.

Caesar Alexandro successit Iulius. hic nil
Eximij tanto fultus honore gerit.
Militis ense cadit tandem, quidquid et omni
Alite de prava nec superesse decet.
Hinc pariter gnati caeso cum patre trucidat,
Quo nullus Latio pulchrior orbe fuit.
Tum capita Ausonias pilo delata per urbes,
Gaudia non populis parva tulisse ferunt.
Donec et in proceres premant suffixa Quirites,
Qui simul in fluvium spargier ista iubent.
Erasm. M. L.

In Obitum
Philippi Arabis.

Impius invasit iugulati sceptra Monarchae,
Tanta[que] delusis patribus arma capit:
Indignus claros inter quae nomina Reges,
Nomina perpetuo crimine foeda regat.

Heu quanti sceleris, quantumq aliquando furorem
  E fascibus indignas admouet ante manus.
Ast ubi peruenit Verona exercitus urbem
  Commerito Rege strenuus ense necant.
Exscinduntq caput medijs qua dentibus extat
  Celsiq paris cerebri sacra medulla tacet.
Tempore quo Roma iugulat gnatoq habere
  Cæsareos iussit quem pater ante gradus.
Hunc Dio nomen memorant aliquando dedisse,
  Lotaq Baptismi pectora fonte canunt.

Erasm. M. L.

In Obitum Taciti.

Huncq Romana senem gens tota capessere regni
  Iussit, et augusta frena tenere manu.
Illius ingenui radiabat uita decore,
  Plenaq maturo tota sudore fuit.
Nec tn aut virtus, aut mens sibi conscia regni
  Efficit, atrox quo minus ense cadat.
Cæsar enim sexto Tacitus post mense necatq
  Accepto fluidas uulnere perdit opes.

Erasm. M. L.

In Obitum Probi

En fortuna Probi melior dedit ec Monarcha,
  Agricolâ quamuis sceptra parente gerat.
Vir certe magnâ populorum uoce beatus;
  Vnâ uoce Probu capere sceptra iubent.
Regnat sex, aliquotq enim sub mensibq annos;
  Ast in eum multis pectora multa mouent.
Tantisper subito dum res agitata tumultu,
  Insignem diro conficit ense uirum.
Sic perit en Latiæ decq et tutela coronæ,
  Omnia dum iusta ponderat acta manu.

Erasm. M. L.

Epitaphium

Hoc Probus ille, probo uere, q barbara uicit
  Arma, Duxerq feros, e situs in tumulo.

Paul. Cand.

In Obi.

In Obitum Cari

Succedit Carus, bello vir Magnus et armis,
Gallica-que multi rura tulisse ferunt.
Eximiâ claro bonitate quoque modesto,
Et veteri celebris nobilitate fuit.
Fulmine sed tandem caelesti tactus et igne
Divinâ Caesar morte subactus obit.
Eras. M. Lat.

In Obitum Diocletiani

Cognovit sub eo tristes Ecclesia motus,
Nec similes unquam pertulit ante manus:
Nec post expectabit, tot funera sancta; Diocles
Tot Sanctos, vario sustulit ense patres.
Haec e Martyribus cumulata afflictio; regni
Vis Stygii et summis saecula pressa malis:
In quibus adversis concepta opprobria Christi
Horribili lacerant corpora sancta cruce,
Culeus, ensis, aqua, fumus, rota, carcer, arundo,
Pix, oleum, flammae, vincula, flagra, faces,
Exilium, mortes, laceratio, bestia, plumbum,
Et quodcunque aliud dicere lingua potest;
Omnia militibus Christi tormenta fuere,
Dum pereat variis turba beata modis.
A qua et dextra remisisset caede Diocles;
Aeterno Principis dignus honore foret.
Nam prudens felixque fuit doctorum fovebat,
Magnanimitatis semina pectore habet.
Quae tamen oppressit scelerata caede piorum
Undique quos toto Caesar in orbe necat.
Hinc gravis imperii cum sarcina visa fuisset,
Et ipse iam fesso vita mearet equi:
Imperium et regni deponit sceptra volens, sed
Et misere tandem et merito moritur.
Eras. M. Lat.

Epitaphium
Juliani Apostatae.

Qui Christum edoctus, post abiurauit eundem,
Exhibuit sancto plurima probra gregi:
Quiq; graui facto dira ad praecordia telo,
Hostili caelo sparso, fabo, ita uictus ait:
Uicisti tandem Galilaee, ita Christum uocando
Te, stomachabundo nequiter ore, Deus,
Julius hic Christi mastyx, mastyxq; piorum
Ossa habet, illius at Styx habet atra animam.

Pantal. Candidus

Epitaphium
Valentiniani.

Hacce Valentinianus ego qui ponor in urnâ,
Ultimus occiduâ sceptra in urbe tuli.
Dum Venere et Baccho Romae bona tempora perdo,
Interea quidam barbarus hostis agit.
Gensericus miseros inuadit et occupat Afros,
Attila Gallorum milite inundat agros.
Qui uicit illos, mihi carus Aëtius Hunnos,
Pertulit is iussu tristia fata meo.
Cuius ego allexi pellaci fraude maritam
Maximus et letsi maxima causa mei.

Pant. Cand.

Epitaphium
Justiniani Imperatoris.

Flauius Augustus, felix, pius, inclytus, Afri,
Vandalici, Alani Victor et Imperij:
Francicus, Anticus et Gothicus, Germanicus idem
Allamannicus, hoc marmore contegitur.
Quis docet hoc? Lapis iste; at ô spes uana potentum!
Tot titulos, paruum, nominis marmor habes?

Steph. Pachasius

Aliud.

Justinianus ego tot magna uolumina Legum
Contraxi in formam dispositamq; breuem.

Grandibus

Grandibus undantem omnemque turribus Istrum,
Ingressus prohibens barbara turba tuos.
Asseruere suis, Asiam et regna Itala signis,
Quos habuit magnos marte manuque duces:
Est celebrata mise Synodus Byzantide terra
Quae numero ex magnis ordine quinta fuit.

Paul. Cand.

pro Tol. imp.

In obitum
Caroli Magni Imperatoris.

Carolus antiquis Francorum Regibus ortus,
Imperii meruit vindice sceptra manu.
Cum desiderii fera contudit arma Tyranni,
Finibus Ausoniis q metuendus erat.
Cumque rebellantes per multos Saxonas annos
Traiecto domuit flumine Marte suo.
Excisis saevos compescuit urbibus Hunnos,
Gens quibus asperior cognita nulla fuit.
Condidit et septem deductis castra colonis,
Paeonia celsis aspicienda iugis.
Atque Saracenos ab Iberi depulit undis,
Irrigat Hesperios qua ubi Baetis agros.
Astrorum cursus et fata regentia mundum,
Scrutari solitus tempore pacis erat.
Addictusque fuit concessa per otia Musis,
Doctus in alternos cogere verba pedes.
Carmina morte quibus Rolandi flevit ademptum,
Quattuor hac eius nomine versus habet,
Tu patria repetis, tristi nos orbe relinquis,
Te tenet aula nitens, nos lacrymosa dies.
Sed quia lustra geris binos octo super annos,
Erepto terrae, iustus ad astra redis.
Teutones Arctois en quibus utimur oris,
Nomina bissenis mensibus ipse dedit.
Cum quater, a decimo, tria lustra peregerat anno,
Ultima longaevi fata tulere viri.

Georg. Sabinus

Impr. p 203

Epitaphium.

Quis me iure neget Magni cognomen adeptū.
Cum titulo factis ē minor ipse meis.
Floruit optata sub me Duce Gallia pace,
Pannonijs fuso concidit Hunnus agris.
Itala sublatis tellus pacata Tyrannis,
Pulsus et e nostris portis, Ibere, tuis.
Imperij per me sedes Germania facta,
Saxonis et Christi terra professa fidem.
Me quoq neglectis duce reddita gloria Musis,
Ipse repurgatae nec rudis artis eram.

Henricus Ranzovius

In Obitum Ludovici II. Imperatoris.

Regia defuncti Ludovicus sceptra parentis,
Imperio summo dignus honore tulit.
Vandalica fregit superato Principe gentis
Instabiles animos, instabilemq fidem.
Huic ut in duro virtus est cognita bello,
Sic etiam miti cognita pace fuit.
Ingenuas coluit studijs ac sumptibus artes,
Quae multis odio Regibus esse solent.
Tempore Caesareas quo suscepit habenas,
Bis geminis lustris additus annus erat.
Ausonijs placidā cum morte quievit in oris:
Insubrum celsa conditus urbe iacet.

Georg. Sabinus

p 204

In Obitum Caroli Crassi Imperatoris.

Crassus ab infesto submovit Pannonas Istro,
Cimbrica victrici fudit et arma manu.
Sed qm fortis erat primis et strenuus annis,
Iam senio factus mollis inersq fuit.
Regis ob ignavam privatus nomine vitam,
Turpiter Imperio decidit ipse suo.

Georg. Sab.

In ob.

p 203

In Obitum
Caroli Calui Imperatoris.

Carolus Imperii fraudauit honore nepotes,
Qui licet iniustus, uir tamen acer erat.
Deuicit Ligura populantes aequore Mauros,
In celerem uertens barbara terga fugam:
Et procul occiduo submotos orbe Britannos,
Compulit optatae pacis amore frui.
Mintius Andinos ubi flumine eluit agros,
Mista bibit medici fraude uenena sui.

Georg. Sab.

p 204

In Obitum
Arnolphi Imperatoris.

Aspera cum Cymbris Arnolphus praelia fecit,
Quos patriâ domitos victor abegit humo.
Gallica qui longe uastantes oppida bello
Non leuis Imperio caussa timoris erant.
Cepit et Ausoniam depulsis ciuibus urbem,
Templaque militibus diripienda dedit.
Quas meruit iustas soluit pro crimine poenas:
Syluanis moriens uermibus esca fuit.

Georg. Sab.

p 205
mane-

In Obitum
Henrici Aucupis Imperatoris.

Hic domitis cogens mitescere cornibus Istrum,
Norica uastatis oppida cepit agros.
Misniacis celebri famâ notissima terris,
Urbs uetus à Martis nomine dicta iacet:
Ad quam Pannonici contundens agmina Regis,
Barbare te patriâ depulit Hunne suâ.
Effera quid posset uirtute Bosemia sensit,
Ipse fugâ celeri Dalmata uersus equo.
Marchiacae pariter sensit ferus incola terrae,
Structa super ripas urbs et Hauele tuas:

A duce qui Brenno fundati Teutones olim,
Vandalici sed tunc incoluere Duces:
Ut foret insignis victoria nota triumphi,
Laudibus sic statuit digna trophaea suis:
Conditor erexit celsi fastigia templi,
Quod de Puerpera virgine nomen habet.
Mortuus est, septos ubi quinque bis egerat annos,
Non habuit longo tempore Roma parem.

Georg. Sab.

In Obitum
Lotharij Saxonis Imperis

p 213.

Saxo rebellantes virtute Lotharius urbes
Compulit imperij faedus inire sui.
Hostilem domuit Capuam, domuitque Cremonam,
Multaque diversis oppida capta locis.
Addua quae gelidis, quae perfluit Aufidus undis,
Et taurina gerens cornua fronte Padus.
Noricus ultor peregrinos accola ripae
Obsessa domita tradidit urbe manus.
Captaque de Lemeta victorem plebe triumphos
Spira coronatis ducere vidit equis.
Formidanda suis spernente fulmina Martis,
Te quoque Caesareo subdidit Ulma iugo.
Nec minus urbanas ad pacis idoneus artes,
Fortia quam belli promptus ad arma fuit.
Restituit veterum neglecta volumina Legum,
Inque scholis iussit publica iura legi:
Quae prius obscura sub nocte sepulta iacebant,
Plenaque squalebant pulvere plena situ.
Ipse suo dictam de nomine condidit urbem,
Mortuus in patriam, qua requiescit humo.

Georg. Sabinus

In obitum

In Obitum
Friderici I.

Excisæ Italiæ cupiens pensare ruinas,
Vel saltem em pulchrâ quærere morte decus,
Aenobarbe, Asiæ fines irrumpis, et sorti
Eripis auctas Religionis opes.
Invidit ceptis fortuna inimica secundis,
Nam dum te in nitido flumine ampne, cadis.
Marte ais ingens, Asiæ dignissime campis,
In quibus illustres tot cecidêre viri.
Hinc Vatû calamos, et marmora et æra fatigas,
Hinc merito claris annumerare viris.

Epitaphium Antonij Vulpij

Sævus eram, mea me bellax audacia coelo
Sustulit astrigero.
Norica Pannonijs coniunxi et saxa colentes,
Fœdere pacifico.
Insubres domui, et Danos parere coëgi
Regibus Imperij.
Europæ imposui frænos, Asiæque superbis:
Africa me timuit,
Ipse tamen coelique vires quosque feroces
Sensit uterque Polus:
Captivû tenero nati devinctus amore,
Ceperat hunc Venetus,
Non assueta iugo submisi colla supremi
Pontificis pedibus.
Et tandê Armeniâ mersantem flumine membra
Me tulit unda rapax.

In Obitum Georg. Jodocus Bergans.
Guilhelmi Imperatoris.

Dum gerit incautis bellum temerarius armis,
Nec satis instructo prœlia Marte facit:

p 222

Occidit à Phrisio Guilhelmus milite caesus,
Per geminos annos vix ubi sceptra tulit.
Hinc ab interitu sedes sine Rege vacavit,
Dum tria sunt annis addita lustra tribus.
Interea magno fremuit Germania motu,
Factaque sunt multis praelia multa locis.
Cum Duce Dux bella, Princeps cum Principe gessit,
Ulla nec Urbs solida pace quieta fuit.
Scilicet ut certo naves Rectore carentes,
Obruit insani fluctus et unda maris:
Sic labefactatur belli civilibus undis,
Imperii sedes cum sine Rege vacat.

Georg. Sabi

In Obitum Alberti I. Imperatoris.

p. 223. Intulit Albertus violentis arma Bohemis,
Attribuens nato regna tenenda suo.
Et Moguntiaco gessit cum Principe bellum,
Cum Duce qui Bavaro foedere iunctus erat.
Qui cupidus regni summos ambibat honores
Contudit hostili victor utrumque manu.
At misere periit iugulatus fraude nepotis,
Qua iacet Austriaci fertilis ora soli.
Utque prius tristis armis oppressit Adolphum,
Sic obiit caesus vindicis ense necem.

Georg. Sab.

In Obitum Henrici VII. Imperatoris.

p. 224. Qua florente statu vere Florentia nomen
Urbs tenet, ac ripis adiacet Arne tuis:
Caesaris Henrici parere negabat habenis,
Freta suis opibus, robore freta suis:
Hanc ubi vicinis cinxit legionibus urbem,
Ipse subactorum fulmine Martis erat.
Tuscia conduxit sceleris mercede ministrum,
Dominici tonso de grege frater erat.

Toxica qui Ebens illi sub corpore Chri
Manducanda sacro pane venena daret.
Allatura piis mortalibus esca salutem,
Causa necis Regi perniciosa fuit.
Georg. Sab.

In Obitum
Maximiliani I. Imporis Augusti.

En pacis bellique potens ter, maxque situs est,
Caesar et ingenio clarus et eloquio.
Eximiâ pietate nitens, virtute refulgens;
Quo nil possedit mundus amabilius.
Imberbis dextrâ nudatis Marte lacertis,
Exiguâ fudit Gallica castra manu.
Ut taceam Helueticos, Morinos, fortesque Bohemos:
Semper enim, caeso victor ab hoste redit.
Qui iam tot bellis pacatis, tot subactis
Gentibus in Turcas verterat arma truces:
Sed pax despiciens caelo, sublimis ab alto
Bella futura virûm sustulit ad Superos.
Petrus Aegidius

In Obitum

Ergo nigra dies et adest quoque flebilis hora,
Foemina Diua tibi! nec mors diademata curat!
Ergo longa quies tibi iam speratur, et ista
Lumina perpetuis claudet nox una tenebris!
Nec pietas, nec sancta fides, nec nobile stemma,
Belgica nec diuos miseranda movebit!
Parce piis lachrymis tellus, et parce querelis;
Nec mutari opta quod stat fatalibus olim
Ignibus impressum, nullis revocabile votis.
Joan. Secundus

Epitaphium.
Margarithae Maximil. Filiae.

Illa ego, quae miti rexi moderamine Belgas,
Et per foemineas perculso foedere dextras
Discordes populos tranquilla pace beaui.

Hic fato depressa cubo, tellusq tenebit
Nescio quid vero de corpore pulveris atri.
Iustra decem vitæ Lauseris vix neverat, et mox
Stamina Parca ferox fatalia rupit, iterq̃
Ire per obscurũ nulli remeabile iussit.
At nos plebeio geniti de sanguine, quos
Ferrea nec nobis didicerunt fata, neq ullis
Parcere nominibus, patientes ite sub umbras.

Joan. Secundus

In Obitum

Caroli V. Imperis Augusti.

Carole, dum morti persolvunt debita iusta
Fata, neposq tibi, et solemni more parentant
Funebrem ad pompam, fatalia numina Parcæ
Conveniunt, divumq alij, tum forte sorores
Fatali commota urnâ, præconia famæ
Clara tuæ, partumq tibi per funera cœli,
Dum memorant mœstis numeris sunt talr orsæ:
Nos tibi Regales ortus, Regalia sceptra,
Et dedimus puero tibi florentissima Regna,
Romanũ iuveni Imperiũ, mox orbis habenas
Tradidimusq, superis simul et plaudentibus astris,
Quæ tibi nascenti vel felicissima cœlo
Fulserunt: sic ipse tuo Iovis ales in ortu
Constitit, atq tibi geminæ meruere coronæ,
Hac oriens, è medio stetit altera vertice cœli,
Utraq Cæsareos quondã ornatura triumphos.
Inde novo pater armipotens lætatus alumno,
Auspiciis tentata tuis benè p̃lia vertit.
Sic mox Hesperiæ magna cum laude tumultus
Componens, pacem populis et iura dedisti.
Sic insperato victi certamine Galli
Flumina Ticini suo tinxêre cruore.

Et tristis capti defleuit Gallia Rege,
Sic alias inuicta suo cum Præsule Roma
Capta fuit, dominaq*ue* orbis dominat*us* es orbi.
Armaq*ue* Ibericum fugientem augusta Tyrannum
Danubiq*ue* P*ate*r aspexit, fluuiiq*ue* Vibiscus.
Sic enim Lybicas tua perculit ora bastis
Africa testat*ur*. Cessit tibi uicta Tunete.
Cessit et inuicta Coronis classe Goleta.
Belgica deinde nouos agitat dum forte tumultus
Terra parens non hostiles transire per agros
Es ueritus, fidei Gallum discrimine magno
Confisus: tibi tanta fuit sedare cupido
Flandrorum motus, patriaq*ue* parare quietem.
Ecce sed occulto conspirans Geldria bello
Gallorum cum Rege, tibi fuit altera causa
Vincendi: Diuulgato sic urbis
Excidio, sine cæde uirûm sine sanguine fuso
Progressus, tu uicisti gens acre Sycambros.
Quin tum auspiciis Caroli noua Regna sub axe
Parta tuis. Obeunt, quos ignorata uetustas,
Antipodes tua iussa. Neque tibi seruit et Orbis.
Hæc bello. Nunc quanta fuit prudentia pace,
Dum populos regis imperio ac moderamine miti,
Iustitiamq*ue* colens, Diuum studiosq*ue* honoris.
Relligionis tibi præcipue fuit unica cura.
Ah quanto collapsa tibi stetit illa labore,
Discordes dum per discordia dogmata gentes
Composuisse studes. Nisi sors conatibus impar
Turbasset medios (Carole) uota per irrita cursus;
Illa fuit sæpe tuis contraria cœptis,
Et terra pelagoq*ue* graui desæuiit ira.
Sic infelici tentata est Africa bello
Aduersante Deo pelagi, quis uiderat ante,
Signa tua Herculeas ultra prolata columnas,
Neue tuis totum titulis accederet æquor,
Sæuiit in classem. Sic et Germania bellax
Indignata iugum, sumptis se uindicat armis.

Tu tn haec varia semp ludibria sortis
Ingenti vicisti animo. Victoria tandem
De te ipso postrema fuit, dum cuncta resignans
Magnanimo vivq nato tua Regna Philippo.
Optas decrepitae quis tranquilla senectae,
Privataeq studes vitae, soliq quieti.
Volvimq, ruptoq tuae mox stamine vitae,
Iussimq accedas tandē nova gloria Caelo.
Hic Mavors tibi forte locum, qua portitor Helles
Aut ubi signiferum stellis ardentibq ornat
Scorpius, elegit. Legetq tibi proxima signa
Alma Venusq qua Libra micat radiantibq astris.
Cynthia Astraea suo voluit defigere sedem
Austriaco. qua parte poli sua sydera fulgent
Virginis Erigones, tardo conjuncta Booti;
Ac pia Pelasgis Divûm effecerat ara,
Fulgenti late Caelo; sed noluit ipse
Iuppiter angusta q caeli parte locatū
Praeficit; Te, nempe sui sancto ordine stellis,
Quas piq ille senex arcu fixasq sagittis
Et manibq cubitoq et toto corpore Chiron
Sustinet, et claros radians diffundit Olympo:
Unde tuos foveas semp fidelis Iberos:
Unde tui semp Capricorni proxima spectes,
Quae fulsere tuis orientia sydera cunis.
Ille fores servans caelestis Ianitor aulae,
Te si quando lubet Divûm succedere tectis,
Inducet caelo: nam sic mandaverat olim
Iuppiter, et Superi pleno assensere senatu.
Hic pietatis honos: haec vitae fortiter actae
Praemia; quae nec mors, non ulla iniuria laedet
Temporis. Haec terna pariter cecinere Sorores,
Singulaq aetatis mox insculpsere tabellis.

Joan. Flemingius

Aliud

Carole, magnus erat (quis nescit!) Carolus ille
Cui sua sors Magni nomen habere dedit.

In ied

Tu uero, hoc maior quam sis uictricibus armis,
Assensu, titulum Maximus orbis habes.
Esse parum tu id, Caesar sanctissime ducis,
Cui decus est longe grandius esse pium.

Nicolaus Grudius.

Aliud

Virtute et meritis nulli cessure priorum,
Mors tua, Romani mors fuit Imperij.

Aliud

Joan. Jacob. Boissardus.

Certabant nuper Pietas et bellipotens Mars
De uita et factis, Carole Quinte tuis.
Laude hic te dignum referebat, at illa negabat
Hic castra Romae, sed memor illa crucis.
Tandem multa minans quid uerbis obstrepis? inquit:
Quum pietas, iudex iustitia, inquit, erit.
Sumit litem Dea Justa secans: uerum inquit, utrumque:
Nunc ite, at quam uos qlia dira manent!

Georg. Benedictus.

Caroli V.

Epitaphium I

Carolus et Hospes

Car. Quintus ego hic iaceo. Hosp. quis? Car. Carolus. H. Ille ne Caesar,
Arbitrium magni qui penes orbis erat?
Car. Ipse ego. H. Tantus tantilla clauderis urna?
Car. Quum spatium superat. H. Qua ratione precor?
Car. Omnia qui quondam fueram, nunc nomen et umbra ~~tm~~,
Sum tm, aut melius nominis umbra mei.
Hos. Quid potior pars illa tui? Car. Claro aethere regnat,
Parta ubi post turbas est mihi tuta quies.

Nicol. Grudius.

Epitaphium II.

Carolus hic situs est, magnos qui saepe coegit
Europae Reges subdere colla iugo.
Qui Lybiam domuit, Thracasque fugauit, et armis
Adiunxit regnis Indica regna suis.
Qui mox se inuictum uicit, se fortior ipso,
Cum spolium spreuit, quid et orbis habet.

Pulsusq(ue) imperij sede spoliasse corona,
Quam Reges fasti tot domuisse manu.

In Obitum Hipoly. Capilup.
Ferdinandi 1. Imp. ad Berzavicium

Quid me, Berzavice, rogas sine Apolline vatem
In Ferdinandum carmina pauca tui?
Multa enim vellem, quam multis dignus et ille,
Et quicunq(ue) potens jussa Germania colit.
Sed dare quellem, uel multa merentibus ultro,
Haec ipsi prohibent munera nostra tibi:
Ex bellis olim bella serunt, ex ignibus ignes,
Et turbant turbis otia nostra suis.
Quod non ille tuus calenti pectore Princeps,
Nec soliti Reges, qui periere, mei;
Arma sed a patria patrios convertere in hostes
Et quisquis patrio non sacra more facit.
Sic decus et vestris et nostris Regibus ingens
Crevit: et his rerum est tradita Roma caput.
Cuiusq(ue) ad Ottomanos iam pars bona transijt, et nunc
Altera vix uno salva labore manet.
Vos nunc Romanis arcetis ab arcibus arcus
Turcarum Hungarij, Pannonijque viri:
Vos ajs quorum, vos quorum viribus olim
Dux Ferdinandus fretus in arma ruens.
Amula Vayvoda devicit, signa ducesq(ue)
Hungariae servans quae peritura fuit.
Ipse sed haud tanta Turcas bis repulit arte:
Maius opus, populos pacificare suos.
Semper civilis peperit bella extera motus;
Sic crevit nostris Thracia dissidijs:
Graecia sic olim Turcis oppressa profanis
Dum flagrat bellis, Graecia tota ruit.
Sic oriens cecidit, sic est casurus et olim
Occasus, forsan sub iuga barbarica.
Augur ego: atque utinam dein nostris irritus augur;
Ultima sed primis convenienter eunt.

Quod

Quod restamus adhuc, quod nondum colla catenâ
Libera seruitii uis Solymanna premit:
Concors effecit Germania: Dum noua semper
Mens Ferdinandi horrida bella uetat. Joan. Auratus.

Aliud.

Disceptant de te Caesar duo regna sepulto,
Asserit Austria te nec minus esse suum,
Castiliae Regnû natales uindicat ortus,
Amplexu exanimû terra Bohema fouet.
Hic Carlo delapsa anima huc, caeloq recepta,
Quae referat litis terra tropaea suâ.
Sic ego: sic, tenuis uox e audita per auras,
Vox, ai patrij, quae monumenta gerit.
Huius et huius eram uiuus, sed et illius: hinc et
Mortuus illius, huius et huius ero. Joan. Cropacius

Epitaphium.

Hoc caput Imperij et rerum suprema facultas
Fernandi tumulo flebilis umbra iacet,
Caesare nato auo, germano fratre monarcha,
Imperiale decus Caesar et ipse tulit.
Quin tum nato sceptrû sublime reliquit,
Qui patris et aui fert diadema sui.
Cedite fucato celebres splendore triumphi;
Vincit hoc uno Caesare ur honor.
Qui maria et terras famâ et uirtute repleuit,
Occubitu facto clarior astra colit. Joan. Crop.

Maximilianus II.

Rudolphum Filiû, successorê designatû
moriturus alloquitur.

Vltima iam properant dulcem mihi fata quietem,
O quoties uotis illa petita mihi.
Iam fugiam, morbosq grauis, atq labores,
Et mala quae seuus plurima mundus habet.
Quaeq secuturo ueniunt tristissima seclo,
Effugiam, et nitidi templa subibo poli.

Nos ubi uera manent æternæ gaudia uitæ,
Pax ubi tristitiæ nescia regna tenet.
Ne lacrymis igitur me, Gnate, sequare: sed altè
Mente reconde patris uerba suprema tui.
Inprimis uenerare Deū, qui Regia donat
Sceptra bonis, adimit Regia sceptra malis.
Tum magni imperij reuerenter sapeto Senatū,
Illius et sanctis utere consilijs.
Nil etenim dubitamus, ab hoc quando orbe recedā,
Quin id nr̄o te uelit esse loco.
Sed fera bella tuis impendent undiq regnis;
Atq honor iste tibi n̄ bene portat onus.
Sarmatico nr̄i uastant milite fines.
Arma crepant terris horrida et arma mari.
Nuper et electo me Rege Polonia felix
Iam dedit indigno colla premenda iugo:
Distrahitq̄ suo studia in contraria damno,
Se miseram ac propriâ conficit ipsa manu.
Quin em̄ metuo, metuo q̄ abominor, ad nos
Perdita ne Furijs q̄beat ex illa uiam.
Hinc mala p̄monuit dirꝰ uentura cometes,
Visꝰ in Arctois tempora longa plagis.
Discite uicini populi, discordia ciues
Quo trahat et quantis sit caput illa malis.
Perdidit illa eadē diuturno Belgica bello
Regna, eadēq urbes Gallia pulchra tuas.
Hanc procul à nobis, procul hanc auertite pestem,
Qua nil triste magis, nil magis indomitū ē.
Sit pax alma domi, sint mutua fœdera cordi,
Et liget unanimes n̄ simulatꝰ amor.
Sic facile externū iuncti superabitis hostem,
Vestraq finitimis nomina terror erunt.
Nec uos moueat quenq̄m tua iunior ætas,
Rexit et his annis Carolus Imperiū.
Carolus ille domus nr̄æ ingens gloria: cuius
Te decet exemplo fortia gesta sequi:

Nec

Nec minus historias magnorum evolvere Regum,
Ordine qui nobis annumerantur avi.
Hinc tibi crescent laudis et generosa cupido:
Nempe volens atavis non minor esse tuis.
Ne tu in vitia incautus labare, decente
Sis memor in cunctis rebus habere modum.
Justitiam in primis cole: tum quoque iubebis
Ut faciant alii, fac quoque Caesar id.
Sic popularis amor, bona sic exempla, parantur:
Imperium felix sic erit usque tuum.
Praeterea ingenuas iubeo tuearis ut artes,
Cultoresque harum nos imitatus ames.
Praecipue sacros foveasque ornesque Poetas:
Hinc tuus aeterna laude vigebit honos.
Quod superest matrem viduam, tristesque sorores
Et fratres aequa respice fronte tuos.
Jamque vale, mi care Rodolphe; vale optima conjux,
Et quorumque meo grata fuere animo.
Hora vocat suprema, vobisque recedo; valete,
Atque haec in tumuli fronte notate mei.

Joan. Posthius D.

Rudolphus II.

Patris sui mortem deflet.

Sic igitur, sic Magne Parens, te lumine cassum,
Sic pallida ac silentia
Aspicio ora! ora illa quibus magis dulcia dulci
Verba effluebant nectare.
Ergo tuae exsangui, et gelidae nunc ultima dextrae,
Affigo frigus oscula!
Proh dolor, Jamne tuum, genitor, venerabile corpus
Arena vilis obruet?
Pectoraque illa domus virtutum, augusta, sacrumque
Sapientiae templum, iacent
Verminibus esca avidis heu, heu, indigna futura!
Parcam ô severam! ô ferreas

Fatorum leges! hoc, hoc praestare monebat
Phoebi soror maestissima
Paucosque ante dies medio sub culmine caeli
Inter serena sydera,
Turbata ostendens atra ferrugine frontem,
Terra stupente, et omnium
Mentibus attonitis hominum: mala signa ruinae,
Nempe hoc fuere maxima.
Mors tibi lenta quidem placidoque simillima somno,
Pater beate, contigit.
Iamque novae degis translatus ad aethera vitam,
Mixtus piorum coetibus.
At nos circumstant horrenda pericula: nostra
Rectore navis, heu, suo
Dum caret, et Boreae et saevis iactata procellis,
Hanc tu benigne caelitum
Rector, ubi salo, quo nutat, aspice quassa
Tuo et potenti numine
Usque rege, et tuta da vasta per aequora cursum
Nobisque dignas suffice
Corporis atque animi tam magna ad pondera vires,
Septemviri quae iam mors
Imponunt humeris: sic te, per talia curas,
Volente, fac ad gloriam
Nominis omne tibi cedat, Deus optime, quicquid
Agam, loquar, vel intimo
Volvam animo tacitusque mecum: tibi deditus uni
Sim semper, uni serviam.

Ioan. Porthij.

Epitaphium I.

Maximiliani II.

Romani imperii dum magna negotia tracto,
Afflictis cupiens addere rebus opem:
Exhaustum gravibus morbis et iam spe fractum
Assiduis curis me Deus eripuit.

Ergo

Eripuit terris, summoq̃ locauit Olympo,
Quis non æterna maluit habere polum.

Epitaphium II. Joan. Portzig.

Maximus Aemilius, Romanus in orbe Monarcha,
Hic moriens posuit corporis exuvias.
Nominis illius Caesar fuit ille secundus:
Sed nulli meritis ille secundus erat,
Caesare descendens auo patruoq̃ Monarcha
Caesare progenitus, Caesar et ipse fuit.
Insuper Imperii quoq̃ nato sceptra reliquit,
Quo nullus maius gessit in orbe decus.

Adam. Siberus.

Epitaphium III.

Hic iacet sublatus immiti funere Caesar;
Imperii nuper qui caput huius erat.
Caesaribus patre, et auoq̃ atauoq̃ creatus,
Sanguinis Hungarici cui fuit Anna parens.
Vtraq̃ progenies regali sanguine creta:
Sed tibi Hungaricos Austria uincit auos.
Austria magnorum nutrix uberrima Regum,
Caesaribusq̃ domus nobilitata decem.
Hunc patri decimus succedit in alta Rudolphus
Regna, sacer natus Maximiliane tuus.
Cui maternus auus, toti qui subdidit orbem
Carolus, hoc Caesar nomine Quintus, erat.
Di patrii seruate genus, seruate Nepotes,
Floreat ut tanto Caesare pacis opus.
Bis senos flexit moderamina sacra per annos
Caesar, Teutoniae summa capulus sua.
Bis senos habuit pace, Germania per annos
Terra, feris nunquam praeda relicta Gethis.
Heu quam paruo pater iste superfuit aeuo:
Nestoris aetatem uiuere dignus erat.
Tanta fides Diuo, pietas in Caesare tanta,
Tantus in egregio Principe pacis amor.

Nemo illo melior vitae pietate, nec arte
Ingenua Linguae primo tenore prior.
Sive Latina loqui vellet, seu vellet Ibera,
Verba Latina simul fecit, Ibera simul.
Nec minus et Franca valuit dulcedine linguae,
Nec male Tuscano calluit ore loqui.
Quin et grandiloquo potè respondisse Bohemo,
Et potis Hungaricos ritè referre sonos.
Teutonicae vero facundia vocis in illo,
Imperii coram hoc agmine, tanta fuit;
Ut nemo aequari lingua dulcedine posset,
Eloquii summus quamlibet esset honor.
Nec sine mente sonus, sed erat solerte probatus
Iudicio, et docta nobile mentis opus.
Quid tamen aut virtus, aut inclyta profuit illi
Mater et excelsi Caesares et genus?
Quid tot magnarum victrix opulentia rerum:
Totiusque orbis pene fuisse caput.
Occidit et nondum pacto quinquagesimus annus
Auspicium vitae fecerat omne sui.
I nunc, et seclum tibi pollicitare Sibylla:
Caesar te mortis vult meminisse tuae.
Nam semel hac vita transacta, restat eundi:
Omnes hac atri funeris hora manet.
Seu Reges simus, proceresve, inopesve coloni,
Mors hominum nulli parcere dira solet.
O te felicem, te terque quaterque beatam,
Qui vitam degit mortis ubique memor.
Arbiter Imperii qualis fuit Aemilianus,
Maximus Eois, Hesperiisque plagis.
Illecebras vitae fragiles sic transiit omnes,
Ut quemvis summam crederet esse diem.
Sic enim mortem sibi censuit esse petendam,
Crederet ut vitae caelica fata novae.
Nec non et iuris fuit observator et aequi,
Supplicibusque pius, confugiumque fuit.

Nec

Nec coram puduit quemvis audire querentem,
Seu dives Croesus, seu miser Irus erat.
Artibus his patrios defendit ab hoste penates,
Juraque constituit civibus aequa suis.
Ter quoque comitiis populumque patresque coegit,
Augustaque intra moenia Vindelicae,
Et Spirae, Nemetum quae clara urbs nota terris,
Et quae ponendâ de Rate nomen habet.
Imperii tandem nato sacra frena Rudolpho
Commendans dura tabe premente perit.
Urbe Ratisponâ composito ordine rebus,
Miti etiam Chro caetera reddit humo.
Nunc cinis illius terrenâ sede quiescit,
O quantum claudit vilis arena bonum!
Tu quicunque illac transibis forte viator,
Caesaris ut placide, dic, precor, ossa cubent.

Nicode. Frischling

In Obitum Rudolphi II.

Occidit Austriacus Romano Caesar in orbe,
Alter Rudolphus, summi retinacula postquam
Imperii tenuit, magnâ cum laude per annos
Sex et triginta, nulli non anteferendus
Imperatorum rebus Martisque togaeque
Tempore quas gessit. Pius, inclytus, optimus Heros,
Vires Turcae prosternens saepius armis,
Pannoniam totam Christianis restituisset,
Victor, et a Scythico retulisset signa Tyranno,
Factio saeva nisi placidaeque inimica quieti
Transylvanaque perturbans regna tumultu,
Martem civili coepisset sanguine terram
Commaculare, et Rudolphum spoliare triumpho.
Infidos Caesar mores sine undique cernens,
Ipse fatigatus Romani et pondere Sceptri,
Gratia quod magnis meritis cum parva rediret,

Et vitæ et mundi satur, è statione vocat
Ad cœli requiem, meritoq; palatia Christi
Aeterna ingrediens mundi, ludibria linquit,
Exutq; nunc, splendens qm sit diadema
Cæsaris et Regum plenu curæ atq; pericli!
Principe digna licet, tanto et Diademate quamvis
Digna gerat Princeps, nihil e fecisse benignè.
Templa Deo, Pacem populis, iura civibus æqua
Præmia virtuti, Aonijs habitacula Musis
Cæsar Rudolphus dedit, et iustas sceleratis
Constituit pœnas: Nunquid tn illa placere
Ingrato mundo potuerant Cæsaris acta.
Plange super tanti tristis Germania morte
Cæsaris: ah periit patriæ pater, atq; bonus Rex.
Iacturam ostendet tempus: fatalia namq;
Agmina pœnaru nunc impendere videns,
Clemens quas Deus avertat, hunc summi vacantis
Imperij apiciens, decus inviolabile sacri
Cæsarea et Maiestatis, Regniq; coronam
Ausonij, Septem per libera vota VIRI,
Principi et Heroi Germano ex sanguine tradat,
Relligio Christiana cui, pietasq; fidesq;
Atq; salus Patriæ sit curæ ante omnia semper,
Cuiq; oculis Aquilam, referat virtute Leonem,
Vita Traianum, clementi pectore Numam,
Qualem Rudolphus se constituit ille Secundus,
Cunctis exemplum turbis, quem gaudia Olympi
Excipiunt; cuius virtus et gloria in omne
Quem manet; hac fallax nescit subvertere mundus.

Otto Schwalen-
berg.

Sect.

Sectio II. De Serenissimis et Potentissimis Regibus et Reginis.

In Obitum Saulis et Jonathae.

Urbes et agri, fundite tristia
Lamenta; voces sydera ad aurea
Efferte. nam ferro cecidit
Impia gens decus omne Hebraeûm.
Gens clara bello, cecidit arduis
Deiecta saxe montibus: obsecro
Non compitis Sar Ascalonis,
Neve Gethi vaga fama perfer.
Ne tanta clades excitet tristia
Laetas puellas ad choreas leves:
Terrae Palestinae iuventus
Ne tumeat, dominumque temnat.
Nec ros, nec imber lapisque ab aëre
Humectet herbas, omine Gelboë
O tristis aeternum sinistro,
Gramina nec tua iuvabit humor.
Iucunda vitis collibus haud tuis
Pubescat unquam, granifera haud seges
Flavescat arvis in [illegible]:
Luxurient neque fronde olivae.
Heic, hem relictis non bene parmulis
Fusa et fugata e Isacidûm manus:
Heic militum vires piorum
Marte cadit superata diro.
Heic Dux cruento in pulvere corruit,
Terramque mento turpiter attigit:
Prostratus e multis velut unus
Nec miserum diadema texit.
Cum saeva obiret Plia Jonathas
Cuius sagitta haud exiit irrita
Sagitta velox, fortiumque
Sanguine sueta virum rubere.

Non fortis unquam vel pede, vel fero
Congressu acri se tulit obvium
Hostium, cum Saules rotaret
Fulmineum fremebundus ensem,
Saules parens, et strenue Jonatha,
Saulis parentis conspicuum decus,
Vis dura non mortis diremit,
Quos amor unanimes ligabat:
Vobis duobus non leo fortior
Qui errat Lybicis vallibus infremens,
Regina non vobis velocior
Ocyor in trepidas columbas.
Vos ô decora, coccina Virgines,
Quas induebat vestis, et aurea
~~Rex~~ quas et ornabat monili
Gemmifero, niveisque baccis:
Regi misellae iam lachrymas date, et
Lamenta voce tristibus omnia
Iam tecta crebrescant querelis;
Compositum lacerate crinem.
Ut militum vis fracta ferocium
Martis cruento concidit aequore!
Ut Jonatha fortis iacet, heu
Montibus in patriis peremptus!
Effundo maerens, has tibi lachrymas,
O luce charâ dulcior: ô meis
Dilecte, frater, plus ocellis
Visceribus mihi fixe in imis,
His in medullis condite, Jonatha,
Dilecte quanto non speciosa amans
Acer puellam, non parentes
Quam in senio genuere natam.
Ut militum vis fracta ferocium
Martis cruento concidit aequore.
Ut Jonathas, cum bellicoso
Montibus hicce iacet parente!

Salmon Macrinus.

Epitaphium Davidis Regis.

Hoc mea Davidis sunt ossa recondita busto,
  Israelis Regi paruit ora mihi.
Isaio genitus patre sum de stemmate Iuda,
  Abramides sanctus quem generabat avus.
Ex humili puer in Regem delectus ovili,
  Suscepi Saulis regia sceptra loco.
Cura fui veri Dno, celebrisq futuri
  Messiæ genitor sanguine, more typus.
Quas merui, solvi, pœnas, servator et ultor
  Affuit in cunctis mi Deus ipse, malis.
Aedificare Deo volui venerabile templu:
  Sed vetuit nimium fusus ad arma cruor.
Tu Salomon facturus id es, carissime fili,
  Sub te perpetuæ tempora pacis erunt.
Composui dulces hymnos, dulcisq sonora
  Ad vocem digitis e Lyra pulsa mei.
Dum Dns Dnum ipse meum, venientibus annis,
  Ad dextram iubeat rite sedere suam,
Ex letho reducem, destructoremq barathri,
  Luce coruscantem corpore æthereâ.
Interea hic recubo: meq in me tunc quoq secu,
  Transferet ad cœlos inclytus ille nepos.
Quod superest, mea gens, ad spes concipe lætas,
  Ac aliquâ facili pectore ferto moram:
Quos cecini dulces, recinas, age, tu quoq Psalmos:
  Quæ feci, facias, tu quoq vota Deo. Pantal. Candidus.

Epitaphium Salomonis Regis.

Hoc opus hac ingens operosa gloria molis,
  Bustum magnifici se probat esse viri.
Quo non splendidior, non ditior extitit alter,
  Solis in Hesperiis occiduisq plagis.
Conditus hic Salomon Rex est, ~~Rex ille~~ inclytus ille,
  Præfuit imperio qui tibi Iuda suo.

Cuiq

Cujus doctrina, et quarum sapientia mentis,
Non habuit toto mundus in orbe parem.
Quod Dominus voluit fieri sibi nobile templum,
Extructum Salomon cernis ut ipse dedit.
Ingens, augustum et latè memorabile templum,
Cui nullum simile magnus hic orbis habet.
Quæ fuit in terris Regina decora Sabæis,
Egregij pollens dotibus ingenij:
Hunc adijt, magnam illius quo cerneret aulam,
Audiret tanti verbaque docta viri.
Turba puellarum deceperat ipsa pica Regem,
Quorum Aliis struxit fana profanas Deis.
Renuit tamen, et Messiæ in amore quiescens,
Terrenas liquit, cœli et adivit opes.

Pant. Cand.

Epitaphium
Roboami Regis Judæ.

Tot Salomonis opum, tam regni divitis hæres,
Hoc ingens bustum Rex Roboamus habet.
Rex potuit felix et præstantissimus esse
Illius et Regni fine carere decus:
Si rigidus nimis in cives durusque fuisset,
Imposita ac illis ni duplicasset onus,
Sprevissetque senum consulta salubria stultè,
Amplexus juvenum frivola dicta virum.
Jeroboam subitis regnum sibi vendicat armis,
Hunc populi sequitur maxima turba Ducem.
Inque duas regni sic scissum est nobile partes,
Illa tribus geminas subdidit, illa decem.
Ne premite et nimio subiectos pondere, Reges:
Imperijs duris ardua regna labant.

Pant. Cand.

Epitaphium
Ezechiæ Regis Judæ.

En Babylon prout hic nostri tenet [illegible] bustum
In Solyma poni debuit urbe mihi
Addi debuerant Emblemata florida circum
Et tituli nomen magnificare meum;
Nunc foedas inter gentes, inglorisq; exul,
Sum generi labes, et macula atra mei.
At miser hoc merui, patriis mihi nuper in oris,
Fracta fides sorti est, fracta fidesq; Deo.
Comprensusq; fugâ et vinclis constrictus in arctis,
Cum tecto amisi lumina clara mea.
Discite iustitiam, nec fallere foedera Reges,
Periuros iusti vindicat ira Dei.

Pant. Cand.

Epitaphium

Priami Troianorum Regis.

Heu Priami non est tumulus, nec condor in istâ
Sede; caput Danai diripuere meum.
Ast ego cum lacerum sine nomine funus haberem,
Confugi ad cineres Hectoreos genitor.
Illic et gnatum Troiamq; Asiamq; sepultam
Inveni, et nostrum quidquid ubiq; iacet.

Magni Ausonij

Aliud

Qui tumulum Priami quaerit, legat Hectoris ante:
Ille meo nato quem prius ipse dedi.
Hectoris, et patris simul est commune sepulchrum;
Amborum quoniam juncta ruina fuit.

Idem

Epitaphium

Asa Regis Juda.

Asa

Asa Dei sanctos qui restauravit honores,
Sustulit et Patris impia sacra sui:
Millia qui stravit Regis septena Canopi,
Fregit et Isralis milite gentis opes.
Hoc poni voluit sua mortua membra sepulchro,
Hanc noxam plorans saepe, diuq. suam:
Foedera quod temerè externis cum Regib. iuit,
Quod medici auxilium praeposuitq. Deo.
Cum quadraginta ac unum regnasset in annos,
Fata in Messia suscipit acta fide. Paul. Cand.

Epitaphium

Hecubae Priami Troianor. Regis uxoris.

Quae Regina fui, quae claro nata Dynaste,
Quae Priami coniux, Hectora quae genui;
Heu Hecuba iniectis perii super obruta saxis,
Sed rabies linguae me tamen ulta prius.
Fidite ne regnis, et prole, et stirpe parentum,
Quicunq. hoc nostrum σημα κυνος legitis. Mag. Auson.

Epitaphium

Polydori Priami Troianor. Regis Filii.

Cede procul tumulo, nostrum fuge nescius hospes:
Telorum seges est sanguine adulta meo.
Confixus iaculis, et ab ipsa caede sepultus,
Condor in hoc tumulo bis Polydorus ego.
Scit pius Aeneas, et tu Rex impie, quod me
Thracia poena premit, Troiaq. cura tegit. Idem

Epitaphium

Deiphobi Priami Regis Filii.

Non habeo tumulum, nisi quem mihi voce vocantis
Et pius Aeneas, et Maro composuit. Idem

Epitaphium
Hectoris Priami Regis Filij.
Hectoris hic tumulus, cum quo sua Troia sepulta e,
Conduntur pariter, qui periere simul. Idem
Aliud
Ne tenui ingentem Heroëm metire sepulchro.
Haud tumuli tantum fors capitulla virum:
Bustum Asia, Europa iuratis secla in amplis,
Totius coeli cura, metusq Deum.
Epitaphium Julius Caesar Scaliger.
Polyxenae Priami Regis Filiae.
Troas Achilleo coniuncta Polyxena busto
Malueram nullo cespite functa tegi.
Non bene discordes tumulos miscetis, Achivi:
Hoc violare magis, qm sepelire fuit.
Epitaphium Mag. Auson.
Sarpedonis Lycii Regis.
Sarpedon Lyciq, genitq Jove, numine patris
Sperabam coelum: sed tegor hoc tumulo.
Sanguineis fletq lachrymis per ferrea fata
Et patitur luctum, qui prohibere potest. Idem
Epitaphium
In Niobem Regis Phrygiae filia.
Hoc est sepulchrum intq cadaver non habens:
Hoc est cadaver et sepulchrum non habens:
Sed est idem cadaver et sepulchrum sibi.
Epitaphium Angelq Politanq
Nestoris Regis Filij.
Hoc tegor in tumulo quanti-ta prodigq diu
Nestor, consilio clarq et eloquio.
Obiecit

Obiecit sese, cuiq́ pro morte perempto
Filius et nati vulnere uiuit pater.
Eheu! cur fatis diponere sic placet æui
Tam longum ut nobis, tam breue, ut Antilochi.
Mag. Auson.

Epitaphium
Ulyssis Laertiæ Regis Filij.
Conditur hoc tumulo Laertia natus Ulysses;
Perlege Odyssean, omnia nosse volens. Idem

In Obitum
Alexandri Magni Regis Macedonis.
Magnus Alexander totum devicerat orbem,
Unde sibi Magni nomen adeptus erat.
At quàm parus hoc, qui magni nominis expers,
Quod victo orbe capax non fuit ipse sui.
Quid Magnum ergo alijs et haberi et nomine dici
Profuerit, parus si fuit ipse sibi? Georg. Benedictus

Aliud
Quid tua te, Macedo, iuuit late acta per orbem
Gloria, Hyperboreo qua riget aura gelu!
Quaq́ pharetratæ surgant iuga Persidis, et quà
Ebibit Eoas decolor Indus aquas? Joan. Franc. Quintianus

Aliud
Oppressis Indis, Asia, Aegyptoq́ subactâ
Magnus Alexander protinus interijt.
Viuit in æternum, quia primis occidit annis:
Si plus vixisset, viueret ille minus. Steph. Paschasius

Epitaphium
Alexander.
Materies ego virtutis, mihi ut illa vicissim
Fomes inexpleto, qui Ioue natus eram.

Nec bello formidaui, nec pace quieui:
Nec subiisse necis horrida tela puter.
Vestro isto sed enim orbe mihi cedente priore
Alter sic a terris iam cupiendus erat.

Aliud. Iul. Cæs. Scaliger

Cur Macedo uires iactas terraq; mariq;
Saxo premaris ut minor?
Frustra telluris palmam mentire subacta:
Non est uidere, uincere.

M. Moneriis

Aliud

At quis Alexandrum? quis fata ferentia nescit,
Orbe quibus toto notus ad astra feror?
Nomine sicut eram Magnus, sic maximus armis,
Terga fugæ nunquam uictus ab hoste dedi.
Imperium extendi, quà decolor Indus oberrat,
Et quà Riphæas uerberat aura niues.
Perinde se, uicta, totus mihi subdidit orbis,
Sed mihi tunc orbis, non satis unus erat.
Mors satis una fuit; luxu, fastuq; tumentem
Quæ me sub terras abstulit ante diem.

Henr. Hanzonius

Aliud

Dicor Alexander factis et nomine Magnus,
Cui iuueni toto subditus orbis erat.
Par mihi nemo foret, modice si uina bibissem:
Interitum luxu disce cauere meo. Idem

In Obitum
Pyrrhi

Cum Pyrrhi caput Antigonus uidisset, oborto
Fletu, et aui et patris tunc subiêre neces.
Et uersans secum Imperii uariabile fatum,
Hostem regales duxit ad inferias.
Egregium et putans, quem uiuum uicerat armis,
Defunctum extremo uincere et officio.

Faustus Sabæus
Epit.

Epitaphium Cleopatrae Reginae.

Marmore quisquis in hoc saevis admorsa colubris
Brachia et aeterna torpentia lumina nocte
Aspicis; invitam ne crede occumbere letho:
Victores vetuere diu me abrumpere vitam,
Regina ut veherer celebri captiva triumpho;
Scilicet et nuribus parerem serva Latinis,
Illa ego progenies, tot ducta ab origine Regum,
Quam Pharii coluit gens fortunata Canopi,
Deliciis fovitque suis Aegyptia tellus,
Atque Oriens omnis, divum dignatus honore est.
Sed virtus, pulchraeque necis generosa cupido
Vicit vitae ignominiam, insidiasque Tyranni.
Libertas nam parta nece est, nec vincula sensi,
Umbraque Tartareas descendi libera ad undas.
Quod licuisse mihi indignatus perfidus hostis,
Saevitia insanis stimulis exarsit et ira.
Namque triumphali invectus Capitolia curru,
Insignes inter titulos, gentesque subactas
Extinctae infelix simulacrum duxit, et amens
Spectaculo explevit crudelia lumina inani.
Neu longaeva vetustas facti famam aboleret,
Aut seris mea sors ignota nepotibus esset,
Effigiem excudi spiranti e marmore iussit,
Testari et casus fatum miserabile nostri.
Quam deinde ingenium artificis miratus Iulus
Egregium, celebri visendam sede locavit.
Signa inter veterum Heroum, saxoque perennes
Supposuit lacrymas, aegrae solatia mentis,
Optatae non ut deflerem gaudia mortis;
(Nam mihi nec lacrymas lethali vipera morsu
Excussit nec mors ullum intulit ipsa timorem)
Sed caro ut cineri, et dilecti coniugis umbrae
Aeternas lacrymas, aeterni pignus amoris,
Maesta darem, inferiasque inopes, et tristia dona.

Balth. Castilion

Epitaphium
Attilae Hunnorum Regis.

Quid tot conspiciens, viator, altum
Erecta ad tumuli trophaea, tot
Victorum exuvias, Ducum, Urbiumq;
Tot cadavera, totq; de subactis gentibus
Triumphos populis, stupes anhelus?
Rex ille Attila Hunnorum flagellum
(Tu nosti reliqua) hic iacet, Viator.

Anton. Vulpius

Aliud

Fax orbis ille, incendium, pallor, pavor,
Europae monstrum quem novus genuit parens,
Matris ferox qui Carnifex foret suae,
Qui barbarus superbus ipse spiritus,
Dei flagellum nomen indidit sibi;
Terris furens satelles irati Jovis;
Per quem fuere secla facta ferrea,
Sepultus hic est.

Adamus Fumanus.

Epitaphium
Totilae Gothorum Regis.

Haec Totilae effigies quo iuncta leguntur in uno
Et decor, et robur, et pudor, et pietas.
Miscet decori robur, pudor emicat armis;
Quam forti apparet pectore, tam pius est.
Urbem terrarum dominam capit: attamen urbis
Servat captivus templa, Deumq; colit.
Semivir ast illum valido domat agmine Narses,
Infractum bellis omnibus ante virum.
Flebilior sors nulla fuit: nam contigit illi
(Heu!) ipse foeminea procubuisse manu.

Ant. Franc. Rainerius

Aliud

Immanis ille, pestis orbis, barbarus

qua

Qui barbararum gentium terror, suis
Ad Ortum ab Occidente fines Imperii
Olim feroci Marte dilataverat,
Qui nostra vastitate quanta pertulit
Vicos agrosque, civitates, oppida
Ritu procellae turbinisque acerrimi,
Deique atque hominum abominatus Totila
Hic, ut iacet.

Adamus Fumanus.

In Obitum Caroli 8. Gallorum Regis.

Impiger aërias Carolus dum transilit Alpes,
Parthenopen stricto dum petit ense ferox,
Terruit illius bello clarissima tellus
Itala, et invicti frena superba tulit.
Victorem sed ne hunc victorem secula viderent,
Nostra ducem ante annos invida mors rapuit.

Landianus Medio-lanens.

Epitaphium.

Hic Octave iaces, Francorum Carole Regum,
Cui victa est forti Britonis ora manu.
Parthenope illustrem tribuit captiva triumphum,
Caraque Borbonio pugna peracta solo.
Cessit et Henricus regno depulsus avito,
Bellata auspiciis sceptra Britanna tuis.
O plures longinqua dies si fata dedissent,
Te nullus toto maior in orbe foret!

Habetur in templo S. Dionysii.

In Obitum Annae Reginae Gallorum

Quis dabit in lacrymas vires, mihi suggeret ecquis
Salsa coloratis flumina luminibus?
Quis poterit nostri praebere alimenta doloris?
Quis poterit misero vim dare eloquio?
Ecce coronati perfundere saxa sepulchri
Tempus adest, miseri conscia supplicii.

Dextra tremit, calami nutant, fuscati papyri
Cor gemit, et lugent pectora, lingua cadit.
Phoebe tuum rosei depone coloris amictum,
Nec stent in digitis aurea plectra tuis.
Pone serenati, renitentia lumina vultus,
Nec dent solitis carmina laeta sonis.
Tristis honoratas absconde Minerva coronas
Quas tibi dant summis Attica nota tholis.
Denique luctantes fraeno compescere lyncas,
Bacche, sed in querulo carmine carmen habe.
Ecquid Atlantiade talaria sancta renident,
Funerea incultas arbore necte comas.
Ite sacrosanctae procul hinc procul ite puellae,
Non venit in gemitus laeta Camoena meos.
Attamen emerita sepultis adesse papyro,
Ferte sepulchrales ad mea dicta modos.
Nostra sub Orpheo ducant carmina plectro,
Delatum est Stygii quale sub antra Ducis.
Maesta soporiferas cumulet Philomela querelas
Qualis in accepto robore plorat Ityn.
Talis eat gemitus qualem Peromera coniux
Reddidit, ut Phthio victima facta Duci
Nostra triumphales dimittant tempora lauros,
Nec mihi sunt faciles Bellerophontis aquae.
Ponite mellifluos, mea barbita, ponite cantus,
Nec lepidum resonet nostra per ora melos.
At mea ferali coma sit concincta cupressu,
Nostraque sit lacrymis carmina tincta meis,
Eia age funereos plangens tuba concipe bombos,
Et tristem Antimachi concipe lingua sonum.
Anna, Panomphaei proles decorata Tonantis,
Occidit, ut patrios visere digna lares.
Ista Deum merito fuerat data gratia terris,
Sidereo demum conspicienda choro.
Quam melius fuerat non ostendisse Tonanti,
Quam tam praecipiti praeripuisse die!

Invida

Inuida cur mundo rapuistis Fata quietem?
Cur generi humano rapta medela fuit?
Anna salutares nunquam dabit inclyta uultus,
Nec dabit ab linguae uerba modesta suae.
Anna, ubi formosae radiantia lumina frontis?
Anna, ubi colloquij dogmata sancta tui?
Anna, ubi mortales tuus ē adnutus in oēs?
Anna, ubi conspicua sceptra uerenda manus?
Dic mihi, bellipotens Rex ô Ludouice, recessit?
Dic, quò abijt magni gratia ꝯsilij?
Volue animo, Ludouice, fidem, mentemque, decusque
Coniugis: in solo funere cuncta iacent.
Quae tibi maternas ostendet regula mentes?
Claudia materni nobile cordis opus.
O nimium miserè deserta Renata quis error
Dirupit sacrae mite parentis iter?
Dic, tua socrus ubi ē, Francisce per ardua Manes
Gallia ~~conspicuus~~ te miserum naenia tristis agat.
Gallia conspicuos depone relicta triumphos,
Imponas capiti tristia serta tuo.
Quaere tuos fastus, rerū fastigia et alta
Stemmata, tam magnae sunt ubi iura necis.
Des, precor, in maesta infelicia murmura carmen.
Des, precor, in maestam murmura maesta chelyn.
Non magis extincto doluerunt Hectore quondā
Pergama, quam raptâ Gallia tota Duce.
Vidi ego mortifero inferiora pericula ponto,
Cum rapit instabili turbine uentus aquas.
Vidi ego ab aerumnis cruciata minoribus exta,
Cum crepitant uastis corpora uiua rogis.
Quàm mea multiiugo cruciant corda dolore,
Cum Regina suum corpus inane dedit.
Sed quid inane fero? quum frons, uultusque manusque
Demonstrent uiuum corporis omne decus.
Magnus Alexander post fata remansit in illo
Magnifico, quali uiuus honore fuit.

Sic Anna omne genus virtutis ostendit in ore,
Extincto, in vivo corpore, quale fuit,
Qualibus Anna fuit virtutibus; Anna refulget
Talibus, ut tristi morte perempta iacet.
Impia honoratum potuere extinguere corpus,
Numina, num famae pignora grata suae!
Nam quacunque suos Aurora refulget ocellos
Quasque sub occiduas Cynthius intrat aquas.
Et qua tardus habet sua frigida plaustra Bootes,
Atque ubi Libs pluvio flamine cuncta premit.
Nomen ibi extinctae magnum veneratur Annae,
Atque erit in cunctos gloria firma dies.
Haec morum Regina dabat monumenta, modumque
Justitiae et forti fortia facta fide.
Caelorum interpres, mundi internuncia porta,
Pax columen, rerum spes, caput, arbitrium.
Quam brevis hora tulit tot tot congesta per annos
Pignora caelestis non dubitanda Dei!
Inclyta Mnemosynes, memores mihi adusque, propago,
An fuerint aliquo tam mala saeva die.
Non, cum Roma ferum prope moenia cerneret hostem,
Qui toties Latio sanguine tinctus erat.
Non, quum Scipiadae premerent Carthaginis arces,
Et quodcunque sua Byrsa tenebat ope.
Tristior ista dies modo qua Regina recessit
Gallorum, et terrae condidit auxilium.
Sequis suppetias tibi Gallia donet? amaror
Successit dulci decerpitata favo.
Ecce tiaratos fortuna misertima Gallos
Calcat, et occiduas mors violenta plagas.
Quicquid Graeca loquax memorat facundia, quicquid
Fascibus Ausonia tradit historia,
Est nihil, oppositis nostrae virtutibus Annae;
Nam solare premit sydera cuncta iubar.
Corpora sub solo iugulavit Cleopatra potentem
Iunxerit Actiaeo Marte superba Ducem.

Ista

Ista quam teneris patriā defendit in annis,
Et tulit in tenerā bella virago manu.
Quanta Semiramis titubarunt hasta lacerto,
Cum flueret rapidus sub Babylone cruor.
Ista resurgentes compescuit Anna Britannos,
Cum gemuit vastō sub face grande fretum.
Olim Gracchos quam ostendit Cornelia prolem,
Magnificum ut patriā stemma datura suis.
Anna duas post se velati ornamenta puellas
Liquit, ut aurati stemmata digna Laris.
Si quaeras ad bona, nulla beatior unquam:
Haec fuit, aut meritis promptior officiis.
Omnis in hoc fuerat prudentia corpore, firmum
Robur, amor, pietas, gratia, fama, salus.
Corporis innumeras dotes perpende, videbis
Omnia clara, manus, colla, labella, genas.
Quis bona fortunae numeret, quis maximus Aequus,
Qui videat, quantis sint bona mixta bonis!
Namque quos rexit Dux optima Britonas, et mox
Bis fulsit augustā bellica sceptra manu:
Bis tulit, id nullo fecit tamen intervallo,
Atque experta duos, sed sine labe thoros.
In me devolve oculos, celeberrima Gallia, et istud
Carmen habe, atque tuis conde pectoribus.
Haec donec Regina fuit, pax alma, quisque
Vivebant nullis sollicitudinibus:
Ast ubi paciferam rapuit mors effera palmam,
Prospice, nunc circum Martia bella fremant.
Julia ut extincta est, periit Romana virorum
Gratia, Thessalico conficienda solo.
Pompeiana ruunt penitus fastigia, Caesar
Romulei sedes occupat imperii.
Non tamen armisonis metuenda pericula Gallis,
Dum Ludovicus agat fortia gesta manu.
Hic quoties voluit, nitido mucrone rebelles
Confecit magno nomine finitimos.

Oppida diripuit, uerticeq. minantia coelo
Moenia, et cunctis iura dedit populis.
Ista manus pacem gerit, et Mauortia bella,
Elige, utrum mauis, hostica turba, dabit.
Qua uiuente sua fuit iste beatior Anna,
Coniuge erat felix, coniuge laetus erat.
Non fuit Alceste spectantior ipsa, maritum
Quae potuit fato sustinuisse suo:
Nec quae coniugij seruauit iura, fidemq.
Per nemora et montes usq. secuta uirum.
Quae bibit exhaustos cineres post fata mariti,
Non fuit extremis dignior officijs.
Nec quae sponte sua uoluit pia, corpore misso
Coniugis extremos accumulare rogos.
Eia agite, auctorum relegamus scripta priorum
Eloquij et ueteres excutiamus auos.
Num sit in antiquis exempla per omnia chartis
Tam fida exculti gratia coniugij.
An cupitis referam, qualis sit opinio uitae
Mentis et exacti linea iudicij!
Non fuit aeterno bene tam formatus ab aeuo,
Nec qui fida magis foedera haberet amor.
Quare pias Anna placidas sub pectore mentes,
Sunt ubi quos nullis iuuerit auxilijs!
Diues, inops, contentus erat, maiora dabant+
Diuitibus faciles pauper habebat opes
Exulibus quoties fuit auxiliaris, opemq.
Attulit adscriptis sedula muneribus.
Flete Itali rapiente misero sub tempore sorte
Quis grauis exilij mite leuamen erit!
Mecum innupta fleat, fuerat quaecunq. mariti
Spes, ubi deuicta commoditate iacet.
Viduae exstincto seponite corpora lecto,
Quis dabit erepti gaudia connubij!
O quaecunq. thoros habuit matrona iugales,
Impleat aduersis tristia fulcra Deis.

Ducite Vestales lugubria vota, sacerdos
  Contineat tremula fumida thura manu.
Illa obiit, tenuis per templa cadentia mystas
  Qua potuit meritis sustinuisse suis.
Ah quoties largis altaria quassa refecit
  Muneribusque sacro fulta ministerio.
Verte animum, et penitus scrutare arcana, videbis
  Omne bonum in solo corpore habere locum.
Ah quibus auxiliis docili dedit alma iuventae
  Otia, ut Ausonium posset inire sophos!
Quid iuvat innumeras studiis vigilantibus artes
  Excolere et longos evigilare dies?
Quid iuvat insomnes nocte exantlare labores,
  Et toties vetitis abstinuisse cibis.
Quid prodest oculos tenebris fraudare sopore,
  Nocturnumque pati dente tremente gelu?
Si periit sacri spes unica, et alma Minervae
  Iam pallens miserum pulsa Minerva locis.
Si nil bella valent sine mentis acumine Mavors
  Perdidit infausto castra superba die.
Ista referventes pacabat acumine flammas
  Ingenii, et pressis cornua rauca sonis.
At si bellisonas inimica superbia turmas
  Duxerat et miseris tela parata neci.
Hac cito dispositis, hostilia colla premebat,
  Per mare, per terras per cava saxa vagis.
Altera Pallas erat, quae praesidet unica Musis,
  Praesidet et studiis Mars violente tuis.
O quicunque tenes Ducis insuperabile nomen,
  Gaudia pone tibi tota supercilii.
Miles inauratas super altâ casside plumas
  Ponat et incultam det fera crista iubam.
Tetra Senatores ornet toga, curia patrum
  Et minus aulaeis sit decorata suis.
Sit procerum pullata cohors lugente senatu,
  Et quibus intortis colla nec alba micent.

Non color armillas, nec aurea monilia condat,
Aureq; at nigro sint tincta cuncta situ.
Sancta Poëtarum commercia frangite vates
Jam calamos, Vri numinis aura jacet.
Amplius auratis crinitus Apollo capillis
Nec det sonorigerae carmina culta lyrae.
Non minus ingemuit trifido Phaëtonte, recenti
Fulmine, nec tristi morte Hyacinthe tua,
Quam dolet extinctâ Phoebus lachrymabilis Annâ,
Cujus ope occiduo saepe sub axe fuit.
Nona dies Jani, sub te perit Anna, quid ergo?
Augebis negros connumerata dies.
Quum cita mors furerit, ventusq; horridus, ingens,
Terribilis, reboans, ora saeva dedit,
Namq; quo Sagax celerem resonanti flamine mortem
Detulit, et tantae fata suprema Ducis.
Per mare, per terras, per flumina lata, gregesq;
Per caelum, et montes, per juga, et omne nemus,
Nec fuit indignum, cui mystica gloria tanta;
Principis haud unum posset habere locum.
Non uno potuit Romana potentia quondam
Stare loco, in triplici dissociata jugo.
Namq; Asiis tumulo posuit sua corpora Crassus,
Aurea quem rapuit guttura dira sitis:
Littore magnanimusq; jacuit Pompejus in Afro,
Grande nefas peperit quum violenta manus:
Caesar in Europa jacet obrutus impia ferro
Quum manus impegit membra cruenta mori.
Sic ubi nostra perit Regina aequissima, corpus
Ut caperet locus, hic non satis unus erat.
Britones ergo suo cordi voluere sepulchrum
Condere, et aurato pendere cor tumulo.
Aurea quam merito cor hoc tibi contigit urna
Magnum, mite, decens, nobile, magnificum.

Urnula

Urnula parva quidem es, sed maior honore renides,
Quum teneas summae pignora iustitiae,
Certe erat auratis digna cor tale sepulchris,
Nec poterat condi splendidiore loco.
O aurum irradians, o speciosior auro,
Clarior o cunctis urnula ignibus.
Accipe, quod solum possum tibi nobilis urna,
Hoc in fronte tua carmina nostra tene.
Cor iacet hic, cuius Ducis inviolabilis Annae,
Cui nisi cor vivens cor nisi tota fuit.
Hinc ubi decessit, sequuntur viscera, magnum
Visceribus tumulum Blesia terra dabit.
Terra triumphanti Ludovico illustris alumno,
Hoc in perpetuo marmore carmen habe.
Hospes quisquis adis, dirumque tuere sepulchrum,
Nec siccis relegas carmina luminibus.
Viscera magnificae sunt alta Viraginis Annae,
Quae tenuit miti Gallica sceptra manu.
Viscera, miraris, cur tantum sunt in apto est
Nobiscum pietas, fama, triumphusque honos.
Denique Parisii voluerunt caetera, haberet
Ut Dionysiaca corpus in aede locum.
Ferte faces querulas, crepitet quoque laurus in igne,
Et clangat miseris tibia cum lituis.
Quid facis urbs Gallo celebratior orbe? querelas
Concipe, et his resonet naenia temporibus.
Maxima Gymnasii quid agis facundia l. martis
Funerea, adde meis carmina carminibus.
Tristia collacryment cunctis epigrammata muris
Fixa; gemat ruptis maesta Elegia comis.
Multa fleat querulo gemebunda Monodia cantu
Accinet, et rauco qualibet oda melos.
Sylva Lycambaeos secum aspera ducat iambos
Et fleat immixtis dactylus Alcaicis
Si quis Pindaricum ferat illacrymabile plectrum,
Det threnis infausta consona verba chelys.
Sapphica flebilibus sint carmina rauca trochaeis,
Clamitet ad tumulum carminis omne genus.

Percrebuant Latiam iuuenes quot in orbe Mineruæ,
Alta querelisonæ dent alimenta tubæ,
Quilibet ore fleat, tragicos vlulante cothurnos,
Quisq agitet classes Gymnasiorumq suas.
Compita cum vicibus domus vnica quaq superbis,
Quadrivia et fora, templa, Beata, Scholi,
Publica luctificas quaq ornamenta Camœnas
Cumq suis habeat lata platea foris.
Occidit Anna, decus mundi, iacet Anna Deorum
Progenies, lætum est qua moriente nihil.
Amisere suum Sol, sydera, Luna nitorem,
Amisitq suum terra relicta iubar.
Reginam hen gremio condit Dionysius Annam
In gremio et veteri, membra beata sinu.
Et ne sit Pario viro sine ~~sine~~ carmine marmor,
Hoc verum in tumuli marmore carmen erit.
Siste gradum, qui pergis, in hoc iacet Anna sepulchro,
Siste gradum, an parui nominis Anna tibi est?
Anna iaces? iaceo. Quis te tulit Anna sepulchro?
Mens pia, gratus amor, lex sacra, prisca fides.
Quis tulit accensas tædas? splendorq genusq.
Quis thus? pax dixit. Quis pia verba? chorus.
Quis gemuit? Tellus, aër quoq, Pontus, et æther.
Quis tecum in duro marmore? Nullus adhuc.
Anna quid exoptas, ubi Carolus? ade suo ista est,
Alter inextinctus Rex mihi semper erit.
Extinctam extinctus teneat me Carolus, alter
Pignora chara mei vir Ludouicus habet.
Nonne vides, quanta dete Ludouice salute
Concipiat, celeri condita sarcophago.
Viue diu felix, pterq potentia Regni
Iura; & dabit vires in tua capta Tonans.
Rumpe sortes facibus, bello, nece, milite, ferro,
Non remanet uno Fata inimica loco.
Non semper resonat pluuialis in æthere nimbus,
Nec semper rapido est sæua procella freto.

Sæpius

Sæpius at pulsis pacant in æquore ventis
Murmura, et imposita, pax tenet alta freti.
Sæpius et cælo lampas Phœbea sereno
Mandat in inferasq; lumina clara solum.
Quæ Fortuna parum fuit in te dira, feroq;
Mutabit versis vela superba rotis.
Præteritis, perpende, annis tua dextera quantas
Vicerit hostili conditione plagas.
Si tua in extremis fuerit mutata diebus
Sors, et velligera terga reflexa Deæ;
Non grave, quod tui prudentia pectoris ista e,
Quæ contra adversos surgat opima duces.
Maxima sollicitata dedit infortunia menti
Sors, et sanguineæ tempora militiæ;
Attamen omne leve e, tua cum sanctissima coniunx
Extincta intulerit sæviq; Anna mali.
Mors fera, cruda, rapax violenta, superba, molesta
Invida, dura, minax, perfida, amara, ferox.
An decus egregium fuit, extinxisse nitentem
Terræ erepta nobilitate, rosam!
Erige compositis volitantia signa trophæis
Mors, cane in immensis publica gesta tubis.
Ah scio, cur Gallus properasti extinguere in,
Et dare supremo corpora sancta rogo.
Nolebas fieri, vivam mortalibus Annam
Numen; ob hoc tantum (heros scelus) ausa nefas.
Sed decepta tuo maiora pericula iuri
Cineris adiunctis te genuisse malis.
Dum viva Anna fuit, solum mortalibus ævis
Numen erat, magni Numinis Anna capax.
At nunc rapta sup. cælestia sydera quantis
Æterna adiiciet Numina Numinibus!

Jo. Fran. Quintianus.

Aliud

Contendunt dum forte Venus, Tritonia, Juno,
Cui prior ex ipsis sit tribuendus honor:
Juppiter ista, Deos veritus ne rixa moveret,
Expulsas superis privat honore Deas.

Praereptamq Anna terris suffecit Olympo;
Atq erit haec, inqt, o tribq una satis.

Meling Sangelasiq

In Obitum

Ludouici Augustiss. Heroidis
Francisci Regis Galliae Matris.

Quamuis auorum longa series omnium
Tibi regio de sanguine, atq liberos
Reges et genueris, et nepotes regulos:
Et praeter, interfuncta Regis coniuere,
Magnaq felix rerum utriusq copia.
Fatis Loysa, diu tu ipsa quod rei
Malum sit? obedisti tu furentibq;
Nec mors iniqua merita tu grande e nefas.
Nunc uero uires usq frangat debiles:
Modo illa uicturis locum det moribq.

Claud. Rosseletq

Aliud.

Late patentis maxime Galliae
Francisce Princeps, inuidiae Deis,
Fugi quid explorans querelam
Usq moues quod adempta mater!
Illi mouebunt, perpetua quibus
Spes nulla uitae, flebile gemant
Si forte turbaret penates
Tecta nigro Libitina peplo.
Illi cupresso limina funebri
Orbata uelent, tristia officia
Lamenta nec desint, nec alti
Luxuries operosa busti.
Regina Carum sic opulens uiro
Sepulchrum amato nobile condidit,
Quod deinde mirati extulerunt
Laudibq immodicis nepotes.
Aegyptum opimam, quam pariter
Stagnante Nilus diluuio irrigat,
Ad sydera educit rimantes
Pyramidas locuples Amasis.

Tu cui hisce mater sit data legibus,
Ut summa quandocunque necessitas
Divumque consensus pararet,
Ad patriam revolaret axem;
Longis lacessas ne querimoniis
Decreta fatorum, et stabiles colos:
Heu more plebeio fatiscat
Vis animi generosa magni.
Regem atque vulgus non eadem decens;
Personam age ipsam respice quam geris,
Indigna maiestas, gaudendo
Est tua succubuisse luctu.
Sic illa vixit flere sit ut nefas
Tam singularis funere foeminae,
Admissa quae mensis Deorum
Nectareos bibit ore succos.
Sub luce felix aetherea vagas
Nubes sub ipsis nunc pedibus videt,
At vincta caelestum quietis
Ordinibus tua regna ab alto
Custos tuetur. Regia merita pius
Delubra vivo marmore construas,
Et flamine, et sacros quotannis
Indigeti statuas honores.
Nos turba vates, Rex, tua, debitas
Laudes canemus festaque carmina
Nec facta deleris parentis
Immemori senis sinemus.

Salomon Macrinus.

Epitaphia. I.

Hic sita sum cuius ductu auspiciisque quierunt
Bella; cupis nomen scire? Loisa fui,
Non obii, ast abii: nam fama aeterna loquetur,
Exegi vivo monumenta mea.
Ex aequo cari tibi Rex populusque fuere:
Nimirum Regis mater et populi.

Nicol. Borbonius.

II.

Heus tu submissa hoc carmen lege voce, viator:
Hic Regis nostri dia Loisa cubat.

Hanc strepitu turbare caue: dormire putanda ē
Tempe Deam; et tale n̄ potuisse mori. Idem

III

Altera progenie felix Berecynthia mater
Hoc Mausoleo Diua Loyssa iacet.
Franciscum Regē peperit, sceptrisq́ dicauit,
Fortunā semp̄ celsior ipsa bonā.
Fortiter ille acie pugnans cū sorte maligna,
Seu fati inuidiā captꝰ ab hoste foret:
Regna sua interea sine turbā et murmure rexit,
Armis, consilio, iustitiā atq fide.
Dum postliminio Regem, natosq recepit,
Et patrio plaudens restituit solio.
Tandē int̄ Reges sedando bella p̄ orbem,
Percussit pacis fœdera perpetuæ.
Ferrea mox domito cesserunt secula Marte,
Atq ætas Francis aurea sic rediyt.
Cedite quondā Asiæ Reginæ Heroides. una hæc
Terraꝝ imperio digna Loyssa fuit.
At Francisce doles, quasi nil tibi matre superstet?
Desine. nam extingui gloria tanta nequit.
Officio in Matrē ex quo excelluit olim,
Primas (uel Momo iudice) solꝰ habes.
Iamq pia umbra uale; inferias et iusta sepulchro
Soluimus: at mente pia precesq damus.
Mens quippe æthereā Cœlo conregnat in arce
Felix, et superum uescitꝰ ambrosiā. Habetꝰ in Sepulchro S. Dionys.

In obitum
Francisci Valesij I. Galliaꝝ Regis.

Nobile, quisquis ades, Regis uenerere sepulchrū,
Regis sepulchrum nobilis.
Nec pigeat mecū Francoꝝ incommoda flere,
Dum multa paucis explico.
Corporis ac aīi florente dotibꝰ, atq
Re fauste primꝰ, ut nomine,

Franciscus

Franciscū hunc Regē uidit Fortuna, simulq;
Inuidit, ut bonis solet.
Illum igitur ficto interdū demulsit amore,
Et inclytis uictorijs.
Repulit irata interdū, ualteq; minaci
Tradidit in hostiū manus.
Sed nec res illū melior sic extulit unqm,
Vt esset immemor sui.
Nec fortuna animos illi sic fregit acerba,
Quin uinctus illā uinceret.
Ergo suos cernens uanos Fortuna labores,
Et irritos omnes dolos,
Auxiliū poscit supplex à Morte: roganti
Mors paret illi protinus,
Et regis primū è natis truculenta peremit.
Cur tertiū mox addidit?
Heu iuuenes ambos ambos nil tale timentes,
Et non mori dignissimos.
Tandē eum (ô facinus!) partā in pace fruentē
Aggressa patrem sustulit.
Sublatum ingemuere omnes; sed p omnibus ille
Illæ Camœnæ nobiles,
Hebrææ, Græcæ et Latiæ quas ille fouebat
Vt filias solet pater.
Quæ nunc ut referant illi q omnia possunt,
Fouent uicissim mortuū,
Et quantū in sese est, à cæca mortis opacæ
Obliuione uindicant.

Theodor. Beza

In obitū
Francisci I. ad Erricū filiū

Læto hæc Franciscus dixisse nouissima uerba
Fertur, et in gemitus prorupisse suos.
Imprimis uenerare Deum, charissime fili,
Mox tibi sit populi cura suprema tui.

Dixit, et occubuit. Duo ne accepta putato:
In duo peccat, qui peccat in alterutrum.
Nam cui nulla Dei cura est, nec cura suorum est:
Et cui non populi cura, nec ulla Dei est.

Steph. Paschasius

In obitum

Caroli Valesij Francisci I. Galliarum

Regis Filij.

Gallia felici felix mihi patria nuper,
Idem enim nuper Rexque paterque fuit.
Ingenium (nisi me assentatrix turba fefellit)
Caeleste, et summis aemula forma Deis.
Jamque mihi externos Fortuna parabat honores,
Jamque poteram magni Caesaris esse gener:
Quando ferox blanda pro coniuge Parca reperta est,
Quae mihi pro thalamo sterneret hunc tumulum.
Nec tam erepta movent tot haec me commoda vitae,
Quam doleo abruptum nobile pacis opus.
Sed quanquam haud potui pacem componere vivus,
Quis scit ab interitu surget an ipsa meo?

Theod. Beza.

Epitaphium

Francisci Valesij, Francisci I. Galliarum

Regis filij.

Hunc enim iuvenem extinctum, rogo, cerne viator:
Hei mihi, cur vivum dicere fata vetant?
Hic est, quo niti regnum debebat avitum,
Spes patriae nuper, spes quoque prima patris.
Pro quibus intrepidusque fortem dum fert in hostem,
Ipse illum Mavors vidit et obstupuit.
Aggressusque dolo, et crudelis fraude venenum
Sustulit. Heu magnis fraus bene nota viris!
Macte tu Princeps; ita te mors ipsa fatetur
Non a vi vinci quam potuisse dolo.
Nempe erat hoc reliquum, Pellaei ut Principis acta
Aequares, simili te quoque fraude mori.

Idem

In Obitum
Francisci Valesii I. Galliae Regis, et duor(um) eius Liberor(um), Francisci Caroliq(ue) alterius Galliae Delphini, alterius Aurelior(um) Ducis.

Aspicis infelix tres Regia Gallia mortes:
Heu vicina nimis funera funeribus!
Aspicis efferri, quantaq(ue) potes pietate
Persequeris fletibus, prosequeris lacrymis.
Nec mirum: digni siquidem natiq(ue) paterq(ue),
Quos elementa nece muta vel ipsa gemant.
Crudeles superi, ut sit mors natura parentes;
(Debuerat princeps si fit iste mori.)
At cur tam subito terris ex fratribus, unde
Servastis, rapuit mors violenta duos!
Nam potius digna ut virtutis omnia ferrent,
Condendoq(ue) triplex fratribus orbis erat. Idem

Epitaphiu(m)
Carlotae Valesiae Francisci Regis Natae Maximae.

Carlota octavi metas properabat ad anni,
Cum pro se lacrymas liquit et hunc tumulum.
Qua nihil hac aetas praestantius indole vidit,
Aut quo penderet certius auxilio.
Tantum quippe inerat specimen virtutis amorisq(ue),
Ut fessa ingenti, secla levasset ope.
Ecce Deo visa seges, e limine in ipso
Fructa, cum libuit, votaq(ue) spemq(ue) facit. (Habet in Tplo S. Dionysii.

In Obitum
Margaretae Valesiae.

Tres quondam fuerant Charites, Aglaia Thalia,
Euphrosyne, Cypridis numina grata Deae.
Aurea sed terris iterum cum secula vellet
Iuppiter omnipotens reddere forte suis:
Margaritam occiduas claram demisit in oras;
Haec Charitum dixit, sit volo magna Charis.
Quo velut in speculo, coelestia noscere possit
Numina, qui nostros optat adire choros.

Hac populis pace reddet, Regesq potentes
 Componet geminis, magnanimusq Ducis.
Edet et in terris natam, q signa auitis
 Extabit nostri, secula prisca ferens.
Dehinc iterum ad Superas (iuro) reuocabimus arces,
 Gemmâ hac ne careat regia nostra diu.

Aliud. Joan. Franc. Apostolij

Dum magis atq magis tento celebrare nitore
 Occiduæ Gemmæ, perspicuumq decus:
(Me miserum!) uideor, calathis includere Phœben,
 Et face Phœbeis addere lumen equis.
Fluctibus æquoreis undas superaddere Grana;
 Sideraq immensi dinumerare poli.
Cum Tusci, Graiiq simul vatesq Latini,
 Cum Musis nequeant digna referre Deæ.
Ipsaq laus nullam fateatq se fore laude
 Huic; et huic cedat quicquid in orbe micat.
Ergo quid faciam? pronus sine fine tacebo,
 Et tantæ huic animum corq dicabo meum. Idem

Aliud

Margaridos mortem uates n. carmine deflent,
 Namq Deæ norunt non potuisse mori.
Sed muliebre decus, formam, sanctumq pudorem
 Quod secum abstulerit, dum nostra uolat:
Dumq polum radiis lustrat mœstissima tellus
 Perpetuò tali sit caritura Deâ. Idem

Aliud

Margaris ut primum Valesia uenit in oras
 Cælicolum, Superis est recepta choris;
Iuppiter, et Pallas, Iuno, Diana, Venusq,
 Diiq omnes, omnes obstupuere Deæ.
Vtq erat attonitus Titan, nil pulchrius, inquit,
 Terra habuit, Stygiæ flumina testor aquæ;
Hac decus, hac formam secum, sanctumq pudorem
 Abstulit, hac sancti quicquid in orbe fuit. Idem

Aliud

In obitum Henrici 2. Galliæ Regis.

Cum fracta Henricus galeâ per vulnera mortē
Quæsisset toties, dum fera bella movet,
Dum belli effigie ludit, Martemq lacessit
Improbus et lævo fertur in arma Jove.
Lumina perfossus, fusoq per arma cruore,
Ceu voti compos, sic moriturus ait.
Nunc tandē fictis animā ponamq in armis,
Quandoquidē veris ponere non licuit. Joachim Bellaius.

Aliud

Optatâ Henricus pacem concesserat orbi,
Cesserat ac toto Martis orbe furor.
Indoluit Mavors, belli indignatusq alumnū
Ad placida mente vertere pacis opus.
Ergo illū fictis ludentē prælia bellis
Euplat emisso dū violentus equo,
Perculit imbelli confracta cuspidis ictu,
Ludentiq ferus seria damna tulit.
I nunc, et Marti, Princeps, confide cruento,
In mediâ quē sit ludere pace vidat. Idē

Aliud

Pro Gallis, Henrice, feros dū tendis in hostes,
In latere hæserunt spicula nulla tuo.
Dū pace celebras ludis armisq cruentis,
In te fracta tuū perforat hasta caput.
Ah scelus! haud potuit pax te arcere periclo,
Illa licet pro te sit modò lapsa polo.
Nec tua q forti servasti pectore regna,
Servari à Mortis te valuere manu. Hypol. Capilupus

Epitaphium

Casum nosce mei, fortasse movebere Regis
Henrici exemplo, proficiesq novo.

Octo lustrorũ mihi uita, coronã duorũ
Contigit, his addo dimidiata fere.
Atq hac ipsa diu multo cum Marte coronã
Vici, sum uictq: nescio utrum potiq.
Erepta dolui Quintini ante ora Fanũ,
Magna satis clades illa minaxq fuit.
Hostibq eripui non pauca; urbemq Caletum,
Atq Beonuillã: rara trophæa, tuli.
Sanguinei tandẽ belli me, nec minq hoste,
Pœnituit, damna ut sensit uterq suã.
Ipse libens ueteri poteram decedere iure;
Res possem ut fessas, et recreare uiros.
Non his ulla quies, genitor dũ sceptra tenebat,
Nec fuerat multo, me dominante, magis.
Vincla adamantina sic paci firmata ligandæ,
Nata et Germana sunt mihi connubia.
Rem iuuat ergo Deq: fit pax optata Philippo
Mecũ, sum socer huic, fit mihi ut ipse gener.
Ara iamq adita Diuum et solennia ritè
Omnia iuratis pstita pacis erant:
Jam festis natæ splendebat tæda Hymenæis,
Jam suæ germanæ, tæda parata fuit:
Cum qui lætitiæ fuerã dux omnis et author,
Gaudia subuerti funere cuncta meo.
Nam ludo, ut mos est Regũ, spectandq equestri,
In pugnã primq dum cataphractq eo.
Hastã Aduersarij frangendã dum sequor ictũ,
Lumina lethali fragmine perfodior.
Hoc dolet heu, fueram quando moriturq in armis,
Fatum aliud tempus non habuisse meũ.
Discite nec regnis, nec rebq fidere lætis.
Hinc Reges, nati discite quibq mei.

And. Helias

In Obitum
Catharinæ Reginæ Galliæ

Olim cũ cæli moles onerosa labaret,
Defueretq [illegible] pondere uictq Atlas

Dicitur Alcides subita fulsisse ruina,
Excipiens humeris astra polumq suis.
Sic quoq cum Galli moles vastissima regni,
Morte tua, Regū ter ruitura foret.
Henrici primū, Francisci, deinde secundi,
Postremoq tuo, Carole, nunc obitu:
Viribq Herculeis regni Catharina labantis
Fortiter excipiens non leve fulsit onq.
Quod si uir meruit cæli semel axe ferendo,
A cælo ferri qd prius ipse tulit:
Fœmina nonne tuis humeris tibi, Gallia, ferri
Promeruit, quæ te ter tulit ipsa suis!

De morte Henrici 4 Regis Galliaz.
Cuiq pentametron literis numeralibq continet cædis annū.

Gallorū carus Rex ē, Deus ô bone Cæsar
nobIs orbIs In 5Is CasIbq aDfer opeM.

Epitaphium
Cuiusdā Galliæ Regis.

Risi, ploro: fui, non sum: studui, requiesco:
Lusi, non ludo: cecini, nunc mutio: pavi
Corpus, alo vermes: vigilavi, dormio: dixi
Salve, dico vale: rapui, rapior: superavi,
Vincor: certavi, pace utor: iure ego vixi,
Iure igr morior: non obsto, obstare nequire:
Terra fui quondā, rursū sum terra: nihil sum,
Terra caduca vale, vermes salvete: recumbo.

Franc. Petrarcha l. 4 de rebq memorandis.

In Obitum
Regis cuiusdā Gallici.

Scribite lugentes lachrymantia carmina Musæ,
Et date venturo tempore posse legi.
Pieridum chorq ois adest: laurumq virentē
Abijce, lugentes non decet iste color.
Flere licet, plorare iuvat, lugere necesse ē:
Causa iubet, res ē congrua, fata volunt.

Pro dolor! Ingenti cecidit fallaci morte peremptus
Rex meus ille potens, Rex meus ille bonus.
Rex (aetate sua) quo non prudentior ullus:
Justitia major, sic pietate prior.
Ecquis in adversis patientior? omnia vicit
Cunctando; ut quondam Maximus ille senex.
Quis patriae et civis, quis Religionis ademptae
Cultum, avo forti fortior asseruit?
O dolor! o rerum Fortuna inimica secundis!
Quam cito quae prosunt sponte proterva rapis!
Condatum Regem hunc si plus vixisse tulisses,
Iret Alexandro, Caesaribusque comes.
Hunc quo fletu illum portusque diesque requirunt:
Juncta meis lacrymis, Segavana, testis eris.
Scribite lugentes lacrymantia carmina Musae:
Et date venturo tempore posse legi.
Quaeso professores defuncti Regis adeste:
Et vestros Elegos compita tota sonent.
Munificumque canant gemebundo pectore Regem:
Qui vos aere suo juvit et auxilio:
Exemploque patris coluit, quantum esset in ipso,
Et quantum possent tempora dura pati.
Vos quoque Theologi, Medici, Sophique Magistri:
Nec non discipuli, candida turba, mei:
Pro violis ferale Apium tristesque Cupressus
Spargite: defunctis talia conveniunt.
Ut Phaetontiades fratrem luxere sorores,
Dum patrios audax non bene jungit equos:
Sic vos Hesperiades Regem deflete sorores,
Non veluti fratrem, sed pietate patrem.
Hunc pariter tonsis Charites lugete capillis:
Ad vos Pegasides pertinet iste dolor.
Etsi sunt aliquid Manes, ut credimus esse,
Rex meus haec ad munera grata feret.

Scribite lugentes lacrymantia carmina Musae,
Et date venturo tempore posse legi.
Dicere si uiuq[ue] vetant gemitusq[ue], suspiria, fletus;
Quae mihi languidulum pectus et ora premunt.
Sint tibi Dii faciles, tibi sit placabile coelum,
O anima, excessu facta beata tuo.
Ne tumuli expectes a me monumenta per orbe
Fecisti ipsa tibi non peritura. Vale.

Antonius Mizaldus.

Epitaphium

Francorum inclytus Princeps expectat in isto
Supremi clangat dum tuba iudicii:
Quem quicunque bonus novit bene luxit acerbe
Extinctum, vivum desperit tenere:
Leni adeo fuit ingenio, leni bonitate,
Aspectu leni, lenior alloquio.
Aspera enim quae fuerunt circum olim in illo
Confluxit lenis quidquid ubique fuit.

Jacob. Amyotus.

Ad Regum Francorum Manes.

Salvete o Atii beatiores
(Francorum pia Principum propago)
Et vos quas veteres tulere soles,
Et vos quas cupidi colunt nepotes,
Vobis paginula exarat ista;
In qua si breve quid putet esse,
O quam multa docet tabella paucis!

Steph. Paschasius.

In Obitum Henrici Regis Hispaniae.

Henricus fratres celebrari e nomine dignus,
Quod certas regni descripserit undique leges;
Quid justi praviq[ue] foret, qui cultus honesti,
Quid deceat, quinam rectum fugienda sequenti,
Tradidit hic scripto Rector diuturnior annis
2 Scripta patent, non scripta latent oblivio chartis
1 Omnibus est, formis quae pagina pingit avitis.

Nulla venit, scriptaq; manent in secula leges.
Hic et Massiliæ ingentem sibi subdidit urbem,
Bisq; novem regni Rector superavit et annos,
Debita naturæ demum quoq; munera solvit.

Pantal. Candidus.

In obitum
Gudemari Regis Hispaniæ.

Hunc procul attoniti superatis Vascones armis
Horruerunt, victaq; manu, victa arma dederunt.
Huic et Romulidæ cumulata strage suorum
Cesserunt campo, victi, tum cladibus illos
Tristibus afficit populos, et Marte repressit.
Relligio inprimis illi sanctissima, cura
Et pietas veneranda fuit, nam plurima sanctis
Munera contribuit templis, tutoq; recepto
Ut fana esse reis voluit de more, nec inde
Abripier fuso permisit sanguine quenquam,
Aut violari aras cæde, aut fœdarier ense.
O si illum terris voluissent Numina Regem
Ulterius superesse, et vitæ extendere fata,
Quam multis patriam cumulasset, laudibus ora!

Idem

In obitum
Alphonsi Catholici Regis Hispaniæ.

Candidus infandi Rex hic, Alphonsus Arij
Dogmata ~~infandi~~ blasphemis quæ sparserat impia verbis,
Ante Orbe, tanq; Deo ter Maxime Numen,
Omnibus ex oris radicitus extirpavit.
Vera loco sacris passim augustissimus Heros
Munera restituens templis, verbumq; per aras
Edocuit cæleste sacras, cultusq; dicavit.
Unde pij meruit nomen quoq; Regis habere.
Salve care Deo, fortunatissime Rector,
Jamq; polo felix age in altis sedibus ævum.

Idem.

Epitaphium

Eduardi Sancti Regis Angliæ etc.

Omnibus insignis virtutum laudibus heros
Sanctus Eduardus, confessor, Rex venerandus
Quinto die Jani moriens supra æthera scandit.

Epitaphium Habet Londini in Westmonasterio

Eduardi 3tij Regis Angliæ

Hic decus Anglorum, flos Regum præteritorum,
Forma futurorum, Rex clemens, pax populorum,
Tertius Eduardus Regni complens Jubilæum.

Epitaphium Ibidem

Richardi 2di Angliæ Regis.

Prudens et mundus Richardus jure secundus
Per fata victus jacet hic sub marmore pictus
Corpore procerus, animo prudens ut Homerus,
Ecclesiæ favit, elatos suppeditavit.
Quemvis prostravit, regalia qui violavit.

Epitaphium Ibidem

Henrici VII Angliæ Regis.

Septimus Henricus, tumulo requiescit in isto,
Qui Regum splendor, lumen et orbis erat.
Rex vigil et sapiens, comis, virtutis amator,
Egregius formâ, strenuus atque potens.
Qui peperit pacem regno, qui bella peregit
Plurima, qui victor semper ab hoste redit.
Qui natas binas conjunxit Regibus ambas,
Regibus et cunctis fœdere junctus erat.
Qui sacrum hoc struxit templum, statuitque sepulchrum
Pro se, proque sua conjuge, prole, domo.
Lustra decem tres et unus compleverat annos,
Jam tribus octonis regia sceptra tulit.

Quindenq Domini centenq fluxerat annq,
Currebat nonq cum venit atra dies,
Septima ter mensis lux, tunc fulgebat Aprilis,
Cum claudit summum tanta corona diem.

Epitaphium I. Ibidem
Jacobi Scotorum Regis.

Hic quis es? Hic quartq sum Rex Jacobq in antro.
Cum loqueris? pro me fert tibi verba lapis.
Ille ego sum Scotq per saeua pericula Mauors,
Ille ego sum patriae gloria prima meae.
Si quaeras quid agam; tela do numina genti,
Tela, fidem, vires, iura tropaea, manu.

Epitaphiu II.

Rex Jacobus in hoc, quartq iacet ecce sepulchro,
Cuiq perpetuu nobile nomen erit.
Nam quia rumpuntur caua marmora tempore longis
Noluit erumpi nomina temporibq.
Vnde sacrosancto mouit fera bella lacerto,
Adiungens regnis regna superba suis.
Corpora mors rapuit, rapiant et tempora marmor:
Viuet honos, probitas, gratia, fama, fides.

Epitaphiu III.

Adsta viator, quicqd est scriptu lege.
Jacobus isto quartq in tumulo iacet
Rex Scotq, olim dextera fortis, fidem.
Tutatq armis, nomen et non, fero
In Marte cecidit, Gallicae parti fauens.
Quid fles viator? flere non potes probe,
Laus nostra virtq viuat aeterna. Vale.

Epitaphia I. Joan. Fran. Quintianq.
Magdalena Valesia Regina Scotorum, 16 aetatis
Anno extincta.

Regia eram coniux, et Regia filia, neptis
Regia, spe et votis Regia Mater eram.

sed

Sed ne transgrederer mortalis culmen honoris,
Inuida mors sic me corripuit ante diem.

Epitaphium II.

In me certarunt totas expromere vires
Natura et virtus, gloria, mors[que] suas.
Esse bona tribuit virtus: natura decora:
Esse brevis vitæ mors inimica dedit:
Invida perpetuum, sed gloria floret in ævum,
Vt penset vitam perpete laude brevem. Georg. Buchananus.

In obitum
Stephani Poloniæ Regis.

Viveres Stephane Maxime, viveres,
Nec Polonia Vngaria[que] ac
Nomen Christianum lugeret,
Nec improbi Barbari gauderent.
Sed vivit Deus: haud solido exultabunt gaudio.
Joan. de Zamoiscio.

In obitum
Matthiæ Hungariæ Regis.

Quas tua non adiit, Rex invictissime, gentes
Gloria? Matthiam q[uae] tacitura dies?
Lata novus mundus, Natura faventibus astris
Addidit in lucem te veniente, decus.
Nec sors, nec ratio, nec mentis vividus ardor,
Nec pars virtutis defuit ulla tibi.
Protulit antiquos regni te Principe fines
Pannonis, Arctois gens dominata plagis.
Te Geta, te Dacus fremuêre, acer[que] Boëmus,
Horruit et vires ora Liburna tuas.
Effera q[uo]d bello posses Germania sensit;
Nec vis coniata ulla morata tuos.
Vt cœlum ornarent, dio maiora parantem,
Fatales terris te rapuêre Deæ.
Titus Strozza.

Epitaphium
Ladislai Regis Hungariae.

Miraris niveis pendentia saxa columnis
Hospes, et hunc, acri qui sedet altus equo.
Quid si animos roburque Ducis, proavosque potentes
Pectora, et invictas dura per arma manus.
Hic Capitolinis deiecit sedibus hostem.
Bisque triumphata victor ab urbe redit:
Italiamque omnem bello concussit et armis:
Intulit Hetrusco signa tremenda mari.
Nec foret Latio tanto diademate felix,
Ante suos vidit Gallica sceptra pedes:
Cumque rebellantem pressisset pondere Arnum,
Mors vetuit sextum claudere Olympiade.
I nunc regna para, fastusque attolle superbos.
Mors etiam magnos obruit atra Deos.

Epitaphium I. — Syncerus Sannazarius
Ludovici Regis Hungariae à Turcis occisi.

Natus ab antiquo Ludovicus sanguine Regum,
Pannoniae gessi sceptra potente manu:
Occubui, patriam dum protego fortibus armis,
Thrace fero regnum depopulante meum.
Nec tamen adverso cecidi fuso marte peremptus,
Patria quod mecum concidit ipsa, queror.

Georg. Sabinus

Epitaphium II.

Rex ego Pannoniae Ludovicus fortiter urgens
Turcarum Regem, fortiter occubui.
Nec grave pro regno, fateor, cecidisse putavi;
Sed grave cum regno me cecidisse meo.

Caelius Calcagninus

In obitum
Mariae Reginae Ungariae.

Funebres has exequias, funebria iusta,
Et de more piae solvimus inferias.

Manibus

p 278

Manibus ô Regina tuis; ô foemina Princeps,
Nostra cui nullis secla tulere parem.
Austeri Divũ: cur tanta licentia morti est?
Siccine erat subito praecipitanda malo?
An quia mors magnum confecit Caesara pridem,
Hanc dignam titulis credidit esse suis?
Atropos ut famae, et virtutibus invida, vitae
Stamina praecipiti rumperet ipsa manu?
Illa tñ veluti si quis de littore solvens
Naviget et placido per mare tutus eat,
Leniter excessit: vita secura beata
Aspectu aeterni sic fruitura Dei.
Natalem Belgis, fatum donavit Iberis:
Utraque sic tellus quod veneretur habet.
Illiusque ingenium, virtus, dignaque virtus
Claruit Eois, occiduisque plagis.
Atque ea florebant, famaque superstite vivent:
Invida Mors cessa sic tibi nil iuris erit.
Joan. Flemingius

In Obitum
Venceslai Mali Boemorum Regis.

Nomine, non ipsum retulit virtute parente,
Ille novus regni iussit cui nato habenas,
Seria post habuit levibus que munia rebus,
Otia gravus agens exsangue libidine corpus,
Polluit et teneros maculavit sordibus annos,
Nec tulit hoc impune Deus: subit ultio turpes
Fatalis mores: tria corpore vulnera caeso
Accipit, et tristes persolvit sanguine poenas.
Scilicet Heroum nonnunquam pignora noxae,
Degenerant multi maiorum a stirpe nepotes. Panta. Candidus

Epitaphium
Suenonis Magni Regis Daniae.

Regum Sueno decus, magno quo Dania Rege
Floruit, et sceptris imperiosa fuit.

Non virtute minor Sveno, quam nomine Magnus,
Nam dici potuit Magnus utroque modo.
Huius avus illustris Regis celebratus Canuti
Estridis genuit prole beata parens.
Anglos marte premens, Norvegia regna subegit,
Fit tria sceptra tenens umbra Dana magis.
Res miranda nimis, quae non tria regna valebant
Imperio capere, sunt ista petra parva capit.
Sed quia stare diu nequit heu terrena potestas,
Terrarum Reges quaerite regna Dei.

Epitaphium. Habetur in Templo Cathedrali Roschildensi.

Waldemari Regis Daniae.

Waldemarus Rex, non infima gloria Danum,
Quem tenet extincta constructa ex marmore tumba,
Eiecto regno, magna virtute regressum
Obtinuit, pulso forti de finibus hoste
Holsato, patrias arces terramque redemit
Expositam pretio: senserunt principis arma
Evicti, gentes Iuto terraque direpta,
Vandalicaeque urbes opibus fastuque superbae
Oppressit. tandem vita perfunctus obivit
Sorae. Translatum retubat post funera corpus
Hoc tumulo Sorae; sed mens petit ardua caeli.
Fama solo remanet studiis celebranda Nepotum.

Epitaphium Habetur in Templo Coenobii Sorani.

Friderici I. Regis Daniae.

Qui pius est quondam merito cognomine dictus
Danorum hic tegitur Rex Fridericus humo.
Moribus egregiis non degeneravit avorum,
Christierno primo de genitore satus.
Pacis amans fuit ac est, dum moderatus habenas,
Hostibus tam saevis Dania tuta fuit.
Syncera Heroum nulli pietate secundus,
Munifica fuerat quo nec mente prior.
Regno effectus veris quo lustra potitur,
Invida cum vitae stamina Parca secat.

Habetur Slesvici in summo Templo.

In Obitum
Friderici II. Regis Daniæ.

Dum tibi vita fuit, felici sorte fruebar,
Est nunc per mortem, sors mea versa tua.
Conficior curis lacrymarum in valle relictus,
Te sine plena gravi vita dolore mihi est.
Accipe supremos, Rex, quos lacrimur, honores,
Sorte [illegible] te superesse rogo.
O utinam vivo potuissem [illegible] iusta
Reddere: pro meritis accipe nunc tumuli.
Henricus Ranzovius

Epitaphium
Henrici, Regis Navarr.

Est cælum tumulus: ne frangite marmora nobis,
Gloria si cælo major in astra volat.
Sit licet una licet, fama est, et gloria, qualis
Vel decuit Regem, vel superâ arce Deum.
Scilicet hoc potuit, quo me mors vulnere rumpsit,
Hac etiam summos tollere cæde Deos.
Petrus Fulvius

Epitaphium
Margarethæ Reginæ Navarr.

Adsta viator, est sacer locus, cernis,
Vulgi et agnoscis pares Dijs summis?
Miraris, et stupens rogas quod est Numen?
Augusta sacris, te satis docet, quin tu
Lege titulos. Hoc mater artium et princeps,
Oriunda stirpe nobilissima Regum,
Regis soror conjuxque Regis, [illegible]
[illegible]. Sat est, [illegible] viator, et ferro
Oculos pio [illegible] inure candenti,
Regno profanum conspiceris à sacro.
Petrus Fulvius

Epitaphium
Catharinæ Reginæ Sueciæ, quæ fuit inclyti Regis
Gustavi conjux.

Quam velut orba suam deplorat Suecia matrem,
Uxor in hoc tumulo Regis humata jacet.

+ 296

Quattuor adiecto vix lustra peregerat anno,
Clausit ubi summum funere rapta diem.
Nec vitale tamen lumen sine prole reliquit:
Uno facta tori pignore mater erat.
Nunc aeterna capit coelestis gaudia vitae,
Syncera coluit quod pietate Deum.

Georg. Sabing.

In obitum
Guilielmi Langaei Insubriae Proregis, Belli et pacis artibus clarissimi.

Languetus ille magnus hic iacet, Lector,
Qui Minervam colere doctus et Martem,
Quo nemo melius pace vixit aut bello.
Vitae ergo habes: Mortis en genus disce;
Aetate consumpta, laboribus multis
Suis suorumque omnium fere exhaustis
Bonis, in usus Galliae suae tandem
Interiit: ergo pauper occidit dives.
Imo locuples, cui patria debuit tantum.

Theodo. Beza.

Sectio 3tia
De Illustriss. et Generosiss. Electoribus, Principibus, et Ducibus.

In obitum
Wenceslai VII Ducis Bohemiae.

Non mea Calliope, te Wenceslae silebit,
Digne pia cura laudis honore coli.
Fortis et acer eras, magis bellator in armis;
Hostis te metuit, quilibet ille foret.
Seu faciem pugnae componere, seu fera velles
Cuspide moliri praelia, doctus eras;
Ducere, qua fossas, qua propugnacula fossis
Addere, quo deceat castra tenere loco,
Hostibus adversos quali defigere nervos,
Et posses castris exuere arte suis;
Singula tu noras, semper tibi miles in armis
Fortibus aut sastis experiendus erat.

Tum

Tum post egregios belli pacisq labores,
Servenas sanguis Wenceslai domus.

In obitum Sant. Candidus.

Septigeni XI. Ducis Bohemiæ.

Septigenq regni, suscepit munera Natus,
Cum sua solvisset fata suprema pater.
Ille sui coluit vestigia sancta parentis,
Et merito sacras auxit honore domos.
Strenua seu belli mars posceret effera arma,
Candida seu læta tempora pacis erant:
Strenuus egregiè bellans se gessit in armis,
Lætus et optatâ pace quietus erat. Idem

In obitum

Wenceslai Sancti XIII. Ducis Bohemiæ.

Wenceslaus ab hoc regni gerit inclyta Sceptra,
Sceptra, choris munitus tuto ab Angelici.
Clarq qui emicuit per sancta oracula Princeps,
Edidit et miris facta stupenda modis.
Hic quia castâ enutritus in aulâ,
Semper amans veræ Relligionis erat.
Omnibus ornatus virtutibus extitit Heros,
Exegit castos et sine labe dies:
Carq ad id populo, totiq ex ordine plebi,
Semper eum merito qui coluere, fuit.
Invidet huic at, genitore creatus eodem,
Invidet, et regni Boleslaus, opes.
Ille modo meditans, fratrem quo tollere posset,
Invenit astutas ingrediturq vias.
Mater et doctas ostendit Drahomira fraudes,
Cædendq frater qua ratione foret.
Non etenim potuere palam vim tendere capto,
Tutus enim populi semper amore fuit.
Ergo lauta vocant ipsi ad convivia fratrem,
Frater adest, nec, quid cur male fidat, habet.

Sed miser ut primâ fraternas venit in ædes,
Innocuo sparsam sanguine traxit humum.
Sorpta sedet tristi sæva telluris hiatu
Debrona, quæ tanti funeris autor erat.

Idem

In obitum

Boleslai XIV Ducis Bohemiæ.

Non fuit posterior belli fuit artibus ulli,
Improbior quamvis asperiorque fuit,
Horem avum, fratris ac referebat heu ritus,
Traxit et innocuo sanguine sæpe manus.
Ingemuit miseros onerata Bohemia casus
Fata querens avi servitiumque sui.
Ceu mala cum trepidis dat iura noverca puellis,
Quas premit imperijs invidiosa suis.
Ore truci maledicta serit, convitia miscet,
Addit et iratæ verbera sæva manus.
Quamodis tener heu solvit sua flebilibus grex,
Et queritur mæstos, et sine sole dies.
Dux demum tristi morbo consumptus obivit,
Et sceleri statuit mors inopina modum.

Idem

Epitaphium

Philippi Comitis Palatini et Ducis utriusque Bavariæ.

Cætera qui circum lustras monumenta viator,
Hæc quoque non longa est, perlege pauca mora.
Si Ducis audita est forsan tibi fama Philippi,
Clara Palatinæ quem tulit aula domus.
Qui modo Pannonica defendit ab urbe Vienna,
Et solvit trepidos obsidione viros.
Tunc cum Scythes vastarent omnia Turcæ,
Et fremerent subito Norica regna metu.
Mox etiam implevit magnum virtutibus orbem,
Utilis sive armis, utilis inde togâ.
Illiusque hac tegitur corpus venerabile terrâ,
Hic animam, sic vitam reddidit ille Deo.

Quod

Quod te si pietas, si quid movet inclyta virtus,
Junctaq cum summâ nobilitate fides;
Huic opta ut cineres placida cū pace quiescant,
Condita nec fellg durior ossa premat.
Nam pig ad cœli sublatg spiritus arces,
Cum Chrō vivit tempg in omne suo. Jacob. Micyllg.

In Obitum
Friderici II Comitis Palatini et Ducis
utriusq Bavariæ &c. Electoris &c.

Ergo iaces Somniagm defunctus tu quoq fatis,
Fama Palatiaæ, Dux, Friderice, domq.
At tua facta manent totū victura per œvū,
Junctaq cum pulchro pacis amore fides. Idem

Aliud

Huc lacrymas Nymphæ, lacrymas, huc fundite Musæ:
Heu luctus celso, vester Apollo iacet.
Vester Apollo iacet, veteris stirps clara Palati,
Auxit qui vestras pacis amator opes.
Huc igitur lacrymas, lacrymas huc fundite Nymphæ,
Luminaq amissum flete novena Ducem. Idem

Aliud

Quanta igitur vis est, quanta ē tua Parca potestas,
Viro qui violas sacra, prophana modo?
Lempe tuo Imperio Friderici corpg ademptum
Morte, Palatinos conditur inter avos.
At virtg manet et gestarum gloria rerum,
Junctaq cum pulchro pacis amore fides.
Nulla igr vis, est nulla ē tua Parca potestas,
Quæ meliora sinis stare, caduca rapis. Idem

Epitaphium
Friderici III Electoris, Com. Pal. ad Rhenū. Duc. Bava.

Hoc tua sunt tumulo, Friderice, recondita membra,
Sed pius æthereâ spiritg arce viget.

Summusq; Dei proceres inter, tibi cura, nec ullus
Vel pietate prior, vel bonitate fuit.
In terris igitur cui tota mente dicatus,
Hoc duce iam caeli regna beata tenes.

II.

Stat sua cuiq; dies: certo sunt ordine cuiq;
Statuta vitae tempora.
Si pietas, bonitas, genus atq; potentia possent
Fatis morari terminum;
Inclytus haud esset sub marmore conditus heros,
A pace cui nomen fuit.
Dignus erat, Pylios felix qui viveret annos,
Pacemq; cui repararet.
Sed virtus non ulla potest fera fata movere,
Moramq; morti nectere.
Hunc igitur lugent, virtus, pietas, Charitesq;,
Dulci sepulchro praesides.
Corporis at tantum massa est obnoxia letho;
Quam in animam ius non habet.
Haec conscia Deo superam penetravit in arcem,
Chorisq; Divum est addita:
Cum quod in hoc tumulo corpus mortale reliquit,
Novam induet lucem æthereus.
Quisquis es aeterna (vitales dum capis auras)
Semper salutem, respice.

Divus Fridericus de se.

Sat vixi patriae, mundiq; pericula subivi;
Quod superest, cupio vivere, Christe, tibi.

Nicol. Cisnerus.

In Obitum
Hermanni Ludovici D. Friderici Pal. Elect. Filii.

Quid ah quid o infanda Parcae numina,
Tantum invidetis, si quod est mortalibus
Bonum benigni gratia datum Iovis.
Qua vos libido, quae voluptas impulit.

Ut

Vt principem stirpis Palatinæ Patre
Natum, idemque Matre Brandeburgicâ,
Aetatis in lanuginosa exordio
Formositate corporis pulcherrimum
Animique raris dotibus laudabilem
Vliginosi in execrando fluminis
Avarici submergeretis gurgite.
Vt Solis ex Ponto sive terra excita
Calore lampas, sive Arietis cornua
Seu lustret aequis pendula libra iugum,
Hinc inde sublimem volans per aërem
Caliginosa in nocte cum late emicat,
Mox in maris consumitur voragine:
Sic cuique effulgebat instar syderis
Decentis et vultus et oculorum nitor,
Quo vix erat quis pulchrior mortalium,
Hoc destinatione vestra in turbidum
Amnem cadente, dulcis seu fugit aura,
Heu blandus ille evanuit vultus decor,
Heu mixtus ille purpura periit color!
Iam dira ne Phoebus videret funera,
Tristis sub atra nube condidit iubar,
Et insequenti maesta nocte Cynthia
Nigrante texit clara velo cornua.
Haec signa luctus in plaga coelestium
Sensere, quotquot sunt et inde bestiae
Degunt in agris et locis campestribus,
Degunt in altis montium fastigiis,
Degunt in imis vallium cubilibus.
Quis vestra ducis durior a cautibus
Haud foeminina corda poterit flectere,
Cum qui velut gemma et decus unum fuit,
Qui Parthicas potuit movere Tigrides,
Movere siquid Tigride est immanius,
Non gloriosi generis amplitudine,
Non floridae aetatis favore, non adhuc

Imberbis oris enitente gratia
Non elegantis indolis praestantia
Inferre fatalis mora potuit colo?
Ceu rosa plicati floris explicans caput
Iam splendidaq; fulget coma, iam nobili
Odore fragrat mox fatiscens arescit:
Sic illa cunctis forma gratior rosis
Monstrata terris flore primo tabuit.
Vos Naiades, quotquot virentes margines
Altiq; caeca vada tenetis fluminis,
Tam singulare Palladis cultu decus
Passae quid estis vitam in vadis linquere?
An ut tranquillioris aura spiritus
Possetis in vestro frui consortio?
Sic Argonautae olim Herculi carissimum
In Mysia Propontidi conterminâ
Hylam venusti subito amore perciti
Traxere secum in ima fontis Naiades.
Alta Hercules hunc voce nequicquam vocat,
Hylam sua usq; efflagitans, Hylam ingemens;
Qualis iuvenco maesta mater perdito
Non prata iam, non ulla curans pascua,
Sed mugiens iuvenculum quaerens suum,
Bisulca sectans ungula vestigia;
Per nemora, saltus, arva, currens omnia,
Misella tristibus querelis personat.
Ergo beatum iam penetrale incolens
Procul laboribus, procul molestiis,
Procul periclis, omnibus procul malis,
Laetus perenne degat aevum spiritus.
At sive Sol oriens mari inducet diem,
Laudum tuarum Hermanne clarus praeco
Futurus usq; et usq; ero tui memor.
Hermannus Ludovicus loquitur.

Celsa

Celsa Palatinæ fuerat mihi stirpis origo,
Corporis excellens ingenijque decus:
Nec tamen his potui crudelem flectere mortem,
Interij, ante mihi quàm tua busta forent.
Scilicet in primo nisi mors me flore tulisset,
Jus mihi imperij duceret esse sui.

De eodem ad Lectorem.

Quid firmum tibi, quid putas perenne
Hic qui titulum legis sepulchri;
Quando dotibus omnibus decorus
Hermannus, veterum Ducum propago,
Vicinis periens puer sub undis:
Nunc eheu tumulo iacet sub isto
Aeternæ lacrymæ omnium suorum?

In obitum Nicol. Cisneri
Ludovici Elect. Palatini.

Quæ tam dira dies: quæ tam malefida repente
Sors iterum nobis funera mæsta parit?
Lætitiamque rapit? modò transijt altera messis:
Alteraque Autumni tempora tangit hyems.
Cum fato cecidit mihi Ducis inclyta coniux:
Virtutum varijs dotibus aucta parens.
Et iam finierat longum domus inclyta luctum:
Adventu generi Dux Ludovice tui.
Lætaque iucundo resonabant atria plausu:
Terrâ muneribus sponte favente suis.
Cum vix digresso nostro de climate Phœbo,
Omnia mutatâ sorte repente cadunt.
Et fato, contra spem nostram fungitur, eheu
Ipse Palatini Duxque comesque soli.
Siccine nos cunctis exponi casibus ægros,
Et nulla tandem posse quiete frui?
Nonne diu varios fortunæ sensimus æstus,
Ipsius et passi tela superba iugi?

An enim exhaustos jam uiribus atque uigore
Nos Pater ulterius uis mala quæque pati?
Parce tuis opifer Pater, oro, parce, nec adde
Plus oneris, uires quam tolerare queant.
Iam sat pœnarum dedimus: sit quamlibet ipsa
Culpa grauis: pœnam tu moderare tamen.
Iusta tua est certe: quoniam peccauimus, ira:
Sit tamen in natos mitior illa tuos.
Ecce caput fidei cecidit, fiducia fracta est,
Nostra Palatinæ, quanta ruina domus!
Jam fuimus læti, fuit, ah fuit utile tempus.
Quid reliquum? lacrymæ, tristiaque fata dolor.
Quis casum insignem, mæsto quis funera luctu,
Exprimat, ac lacrymis triste rependat opus?
Quanta uoluptate nuper modo gaudia sensit,
Factus auus Princeps ipse, Nepote dato.
Tanto conficimur defuncto Principe luctu;
Nostraque jam tanto corda pauore tremunt.
Justa pio cineri persoluite, fundite fletus,
Diuæ Neccarides, munus obite pium.
Interiit uestrum decus et uenerabile lumen:
In dubio est populi, quo moriente, salus.
Cujus amor, cujus pietas, et amabile pectus,
Aeternis meruit laudibus usque cani.
Si mihi uel totus succurreret Hæmus et Aon,
Quos doctis perhibent uatibus esse sacros:
Imo si Phœbus dictaret carmina, quondam
Qualia Vergilio, Threicioque seni;
Non tamen eximias tot in uno Principe dotes
Exequar, et meritâ Numina laude feram.
Tanta fuit morum grauitas, moderatio tanta,
Tamque cor humani felle carensque jecur.
Vt dubites: utrum Princeps, Genitorue uocandus
Sit potius patriæ Duxque Paterque suæ.
Quid loquar aut fidei studium pietatis et ardens,
Aut in corrupta Relligionis opus?

Quicq

Quicquid enim legit vel pectore voluit, id omne
Scripturarum sapuit, vel monimenta patrum.
Nec mensis puduit doctos adhibere ministros:
Signa gravis fidei quaestio mota fuit.
Hoc quoq dicebat, magis his sermonibus opus,
Quam lautis epulis delicijsq capi.
Matth. Bader.

Aliud.

Fama Palatinum cum spargeret ipse sub umbras,
Fato vocante, Principem:
Illum eiusquam multa Ludovicum laude coruscum,
Et inclytum virtutibus:
Indoluit pietas, et maesto pectore vocem
Hanc edidit cum fletibus:
Heu, quam fata mihi sunt invida! quanta meos
Videre cogor funera!
Occidit ille etiam cui vita charior ipsa,
Dum viveret semper fui:
Qui mihi his oculis, et vita charior ipsa,
Dum viveret semper fuit:
Sic ait: et postquam defuncti membra sepulchro
Deposta vidit Principis:
Hac saxo insculpsit: Hic Princeps tumulatus,
Legenda verba posteris. Idem

Eteosticha.

Iste pater patrIa prInCeps obIIt LVDoVICVs
CVI CorDI IntegrItas reLLIgIonIs erat.

Aliud

Iste paLatInæ LoDoVICVs gLorIa gentIs
oCCVbat oCtobrIs qVarta ter IteqVe DIes

Aliud

In CIneres patrIæ pater, heV, heV trIstIa fata,
hIs seXta oCtobrIs LVCe CaDente CaDIt.

INSTYTUT OSSOLIŃSKICH

Aliud

LVDoVICVs prInCeps paLatInVs eLeCtor DefVnCtVs est.

Idem

Querimonia Principis

Friderici, Ludouici Comit. Filij relictior.

Quo te fata vocant Pater, ô Pr̃ inclyte? quo te
Proripis? an cura est non magis ulla mei?
Tene cito à nobis adeo complexibq aufers?
Mene Pater Gnatum deseris ante diem?
Forsitan affectas charæ commercia Matris,
Quam Mors sæva simul sustulit ante diem?
Ergone me primis florentem deseris annis?
Vtroq orbatū mene Parente sinis?
Quo fugis? ille abijt, verè insuperabilis ardor,
O Pater, ô animæ dimidiumq meæ?
O q̃m dulce decq nomen, q̃m dulce Parentū ẽ!
Ai sor ai soboles, q̃m generosq amor.
Ergo petis cœli, mihi terræ gaudia linquis?
Gaudia q̃ sine te, mi Pr̃, esse queunt?
Me quoties tenuit felix amplexq in ulnas
Ante tuis? quoties basia iunxit amor?
Nunc fugis: heu ne aio repetens non fræna dolori
Laxem? non lacrymas lumina mille serant?
Quam fuerit tibi dulce tuam coniungere dextrā
Matris, et o Coniux, dicere, dulcis Ave?
Quam mihi triste, tibi postremum iungere dextram?
Quam mihi, Te, fili, dicere, triste Vale?
At quia sic superis visum ẽ, quid inania fundo
Verba? Deo quemvis cedere fata docent.
Quod factum, infectū fieri nequit: arbiter qui
Dirigit arbitrio Regna Ducesq sui.
Ille patrem Superis, Sobolem terrenelbq auris
Non sine causarū vult gravitate frui.
Ille mei curam, Pr̃ ut Supremq habebit.
Illi commendo meq meumq genq.
Stat patrios posthac imitari gnaviter avos,
Alto incœptum conciliante mihi.

Stat

Stat, studia, Domus, leges, pacemque tueri;
Imprimisque sacrum Relligionis opus;
Tamque diu, donec Tibi me pia lumina jungant:
O desiderio tempora longa meo. Salomon Frenzelius

Distichon continens
Symbolum et anni obitus ejusdem.

InTereant CasV bona VeL MaLa CVnCta repente
et Verè Constans nIL VagVs orbIs habet.

Aliud, numerale anni mortis continens. Paulus Hegelius.

En paLatInVs erat qVI DVX LVDoVICVs In aVLa
nVnC VIVIt ChrIsto, perfrVItVrqVe poLo. Joan. Glandorp.

Aliud

ELeCtor petIIt LVDoVICVs regIa CæLI
atrIa, Ve ò GtobIs qVarta ter orta DIes. Bened. Rosberg.

Epitaphia. I

Quem fora, templa, scholæ, quem Teutonis ora Parentem
Antè habuit, tumuli nunc habet iste lapis.
Quis fuerit, nomen vel solum hoc dulce Viator,
Te docet: haud multos hac habet ora viros,
Jure potest meritò quos appellare Parentes:
Est, huic sequitur qui patris acta, Pater.
Talia quæ sient acta, Schola, fora, templa loquuntur.
Hæc tu hinc abeas, nescius, ista tenes.
Iste Palatinus jacet hic Septemvir avito
Nomine Ludowicus dictus, amore Pater. Salomon Frenzelius

II.

Siste gradum quivis bonas complectens Artes,
Et lege Romanis verba ligata sonis.
Hic situs est, tibi quo Conservatore licebat
Discere, quo sciens uteris ista legens:
Hic jacet Domus cultor fautorque coronæ,
Spes populi, Sobolis gloria, cura Dei. Idem

Distichon
Elisabetha Principis Ludovici Elect. Uxoris.

MartIs Vt orta DIes bIs qVInta et qVarta TonantIs,
astra tVa, o heros, ELIsabetha sVbIt.

Bendict. Rosberg

In obitum
Joannis Casimiri Com. Palat. ad Rhenu. &c.
Threnodia Pauli Melissi Schedii Franci.

Cum valeam mortis dirum deflere querelis,
Gravemq luctum demere
Pectore sollicito:
Ah nimis insedit penitus dolor iste medullas!
Hoc vulnus inflictum altius,
Quam potest conspicier.
Chirurgi tentantis opem tam plaga cruenta
Manum et specillum respuit;
Respuit et medici
Auxilia omnimode, commistaq Pharmacopaei
Remedia, et herbas utiles.
Te dubitemne sequi?
Te sequar, ô Casimire! sequar tua funera vivus
Vidensq tanquam mortuus.
Mortuus ô utinam
Ipse perinde forem, vinclisq solutus acerbis,
Queis anxium cor strangulor
Arctius, in tumulo
Conderer abstrusus, saevis hominumq remoto
Ab lividorum visibus!
Ulterius ne premam
Dorsa soli immundi? Mihi particula dare terrae
In nemore quopiam dubito
Forsitan haud renuet
Septemvir novus imperii Fridericus, ubi post
Suprema fata exsors cubem.
Satq superq sede
Trivimus hanc telluris humum; pede trivimus, inquā,
Fors invidendo. Plus satis
Vidimus hisce oculis

Factus

Facta Tyrannorum crudelia. Plus satis hice
Audivimus sordisq[ue] auribus
Impia sacrilegum
Dicta, nefasq[ue] atrox, Sodomæ, facinusq[ue] Gomorrhæ.
Cui non acerbum nunc fiet
Vivere, dulce mori.

Joan. Posthij Aul. Palat. Elect. Medici
Epigrammata. I.

Dissolui optatas, Casimire, et uiuere credo
Jam uoti compos factus es, ecce, pij.
At nos, heu, uitam in lacrymis agitamq[ue] acerbam,
Orbati auxilio, consilijsq[ue] tuis.
Dum circum fera bella fremunt nos undiq[ue], et hostes
In nostras acuunt tela cruenta vias.
Sed pater omnipotens, nostra spes una salutis,
Pro populo uigilat, gestat et arma suo.
Crescentem ille Ducem sic ducet et instruet olim
Ut patruum factis, utq[ue] imitetur auum.

II.

Anno ineunte nouo Rhenum Casimire parabas
Transire, et regni uisere iura tui.
Sed Deus in regnum mox te coeleste uocauit,
Dulcis ubi pax est et tibi parta quies.
O iter augustum! o lætam Dux optime sortem!
Vana reliquisti gaudia, uera tenes.

III.

Quæ te lux rapuit, Princeps fortissime, sacra est
Regibus illa tribus, Dorotheaq[ue] tuæ,
Natalis, niueo quondam signata lapillo,
Jam nigra, iam tristi felle aloeq[ue] madens:
Quis porro unquam meditantem gaudia, nunquam
Dorotheam siccas cernet habere genas.

Epitaphia. I.

Joannes iacet hic Casimirus, cætera Iberus,
Eridanus, Tamesis, Rhenus, Ararq[ue] sciunt.

Epitaphiu II.

Si Probitas, Sensus, Virtutum gratia, Census,
Nobilitate orti possent obsistere morti,
Non foret extinctq Casimirq, qui iacet 'hatus.

Epitaphium III. Lamberti Ludolphi Pitsopoei.

Marte potens et pace, domiq́ forisq́ probatus,
Cui vita immensi plena laboris erat,
Hic Casimire iaces. Fidei Germania testis,
Gallia militiæ, Belgaq et Anglus opis.
In rebus constans, verbis syncerus in ipsis,
Corde catus, fortis pectore, mente vigil.
Vicisti veteres Heroas, ditemq́ regentes:
Pontificum terror, Hesperidq tremor.
Te pietas superis, virtq æquavit Olympo:
Non fuit in toto clarior imperio.
Laudavere hostes quem vivum; nosne sepulti
Principis hanc laudem contumulemq humo?

Epitaphium IV. Pau. Melissus

Ista Palatinum præstantem Marte Fideq
Saxa tegunt, titulos vis? sua facta dabant.
Gallorq assertor, Romæ tremor, horror Iberi,
Dux patriæ, Fidei lux, Casimirq erat.
Syncera testis vita est Constantia Cælis
Quâ vivi Pietas, quâ morientis ovat.
Fama solo superat: quæ belli summa togæq
Dona Caledoniæ, non moritura vehet.
Felix, sub rigidis, cui magni nominis omen
Non tacuisse armis dat, tacuisse domi.

Epitaphium V. Mich. Hebererq Brettany

Ipse Princeps loquitur.

Quid mea mortales defletis funera luctu?
Quid dolor, aut lacrymæ, quid gemitusve iuvant?
Si vultis reddi me terris flendo, reluctor:
Est mihi nam mundo gratior aula Dei.
Quare pro fletu, potiq gaudete, qd olim
Qui vixi vobis, iam quoq vivo Deo.

Nam mihi quid dempsit mors frigida? debile corpus,
Sed non corpus homo e(st), spiritus ipse vivit.
Flere decet miseros, non me, qui vivo beatus
Cui mors vita fuit, vitaq(ue) morte viret.
Sensit opem, sensitq(ue) meas Germania vires,
Nunquam damna tuli, maxima damna dedi.
Multa domi, permulta foris illustria gessi,
Ut testis Gallus, Belga, Britannus erit.
Praecipue templis, Christique addictus honori,
Antiquae vindex Religionis eram;
Ut qui sceptra Dei solo data munere, scirem
Servari solo munere posse Dei.
Tantis pro meritis si me Deus ergo recepit,
Indignus est plane qui mea fata gemit.

Joan. Dorsbig.

VI. Epitaphium

Expertus mundi vanas res esse, Nihil,
Hic etiam jaceo pulvis et umbra, Nihil.
Sed Deus e Nihilo qui totum condidit orbem,
Me cum carne meâ non sinet esse Nihil.
Hac ego spe fretus, putres Nihil horreo vermes;
Credo etenim hinc mihi posse nocere Nihil.
Si mihi Turca Nihil, Sathanas Nihil obfuit, et Mars,
Mors etiam poterit sancta nocere Nihil.

Epitaphia I.

Wolfgangi Principis Palat. Bipontini.

Wolfgangus jacet hic, pie fidelis
Vindex Religionis, et piorum
Ultor Christiadum; docent paterna
Urbes, templa, scholae, bonique mores.
Docet Gallia, cui pios dicavit
Nil parcens sibi, nil suis, labores.
Ipsis pro meritis, Deo, Ducique
Dignas accumula pio ore laudes.

Epitaphium II.

Wolfgangus jacet hic veteris flos ille Palatî
Quem sibi Religio, et patria, et gemit orbis ademptum.

Pant. Candidus

Epitaphium III.

SpIrItVs aetHereas VVoLfgangI MIgrat aD oras,
Iunxit ubi soles Iunij octo tribus.

Epitaphium
Annae Wolfgangi Prin. Palat. Bipon. Vxoris.

Inclyta quae fueram Wolfgangi Principis uxor
Anna, Palatina quem tulit Aula domus;
Hessiaco Duce nata fui de patre Philippo,
Laus patriae et generis prima Philippus erat.
Quinq Duces natos, totidem natasq sub auras
Progenui, caeti pignora cara tori.
Ex queis mi meus est Dux, ui mortis ademptus,
Auxilio Gallis venit ut ille pijs.
Hactenus in lachrymis, et luctisonis lamentis,
Transegi vitam semper acerba meam.
Sed me Relligio arcte solabatur, et omnis
Cura in supremo speq locata Deo.
Is iudex viduis pater ille est pupillorum,
Meq bonus texit hactenus, atq meos.
Quo carui ad tempus, rursq sum iuncta marito,
Corpore hic in busto, pectore ibi in Domino.

Epitaphium. Pant. Cand.
Friderici Saxoniae Principis, Elect. etc.

Hoc quicunq vides oculo properante viator,
Ad sacra ne pigeat sistere busta pedem.
Ille ego Fridericus, Duce quo Saxonia felix
Ardua sacratum tollit ad astra caput.
Qui, quamvis tota arderet Germania bellis,
Effeci pacem gentibus esse meis.
Et senio tandem longis confectus ab annis,
Hic tegor exiguo conditus in tumulo.
Virtutis laudes et famam longa meae,
Posteritas semper, sit modo grata, feret. Phil. Melanthon

Epi

Epitaphium II.

Electus Caesar, virtutibus omnibus auctus,
Qui tanto, dignus nomine, Caesar erat:
Quo primum Christi doctrina favente revixit,
Saxoniae hic recubat Dux Fridericus humo.

Joan. Stigelius.

In obitum
Joannis Elect. Ducis Saxoniae, Landgr. Thur. etc.

Occidit Imperii decus ingens, occidit eheu
Saxonicae quondam firma columna domus.
Deflent hunc Patrem nati, coniuxque Maritum,
Plebs Dominum, Altorem Tota, Themisque Ducem.
Excipit hinc regni desertas Frater habenas,
Pari fide Fratri, nec pietate minor.
Huic populus, huic labore Christum coluisse
Dux gravitate pius, Dux pietate gravis,
Exulibus tutela piis: solamen egenis,
Et mira populum sobrietate regens.
Hoc Duce divini florent pia dogmata verbi,
Aurea pax templis, pax quoque firma scholis.
Hoc Duce iura vigent, leges servantur, et omnis
Hoc Duce iusta petit, iusta petita tenet.
Hoc Duce cana Fides regnat Concordia constans,
Ordinibus cunctis hoc Duce parta quies.
Janus avis, atavisque potens (dum fata sinebant)
Rutigerae gentis gloria magna fuit.
Nomen et omen habet proavi: confessio constans,
Et pietas titulos cui meruere pii.
Nunc extincte iaces inopini examine morbi,
Atque putres tenui vermibus esca solo.
Sed decus immortale manet, semperque manebit,
Dum tua Ruta viret, Salaque fundit aquas.
O fortunatos nimio te Principe cives!
Te functo o nimium Principe quam miseros!
Dignus eras vita longaeva Magne Joannes:
Indignus sed te Principe mundus erat.
Ploretis mecum Dominum iuvenesque senesque,

Floretis Patrum Templa, Lycea, Forum.
Sed, quoniam in cunctis dexter modus; Ergo dolore est
Alterutq; Pietas quam iubet, ire nefas.
Sic fuere Duces teneros matremq; dolentem:
Germina ne Rutæ frigora dura premant.
Justitiâ superent Atavos, Pietate parentem,
Et patruum referant spe fideq; suum.
Et natos natorum, et qui numerantur ab illis,
Educant templis fulcra, foroq; Duces.

Christ. Rüsterg.

Aliud

Fle pietas, fle Religio, fle Candor, et alma
Fle pax, tuq; Dice Pacis amica soror:
Occidit (heu!) Princeps, longis dignissimq; annis,
Jamq; Saxoniæ magna columna domus!
Principe quo nemo magis et pietatis avitæ,
Et veræ vixit religionis amans.
Sospite quo semper libertas candida terris
Et viguit, pax, et iustitia, atq; fides.
Tu quoq; tu laniâ Pierigidas ora, capillos:
Decidit (heu!) capitis pulchra corona tui.
Et vos Salaides tunsa pia pectora palmis,
Nunc largo vestras ore rigate genas:
Occidit, occubuit (heu!) vester nutritius, et spes
Unica, amor populi deliciumq; sui.
Et vos, ô proceres, vos ô lugete Dynastæ,
Et planctu ô cives cuncta replete loca:
Romulei iacet (heu!) iacet Imperii ornamentum,
Saxoniæ Dux et Lux, patriæq; Pater.
Obrutum spes fallaces! ô pectora cæca!
Nescia quis tanti fons et origo mali.
Nos poenam meriti: meritò nos culpa fatigat:
Suppliciiq; gravis nos premit ira Dei.
Sed tu pater Deus culpam mitissime fassis:
Rebus et (heu!) lapsis cælitus affer opem.
Saxonicam solare domum, tutare, guberna,
Auxilioq; leva, consilioq; iuva.

Tu

Tu martas leni curas, luctumq; rescinde.
Da, ferat impositum, quisq; decenter onus.
Salana quoq; nunc orbata Patre, Sarepta
Ipse Pater sis, arx, portus, et ara sacra;
Da, doctæ hîc vigeant cum Præside Apolline Musæ;
Et cum syncerâ Relligione Themis:
Oscula Eunomie atq; Irene mutua jungant:
Arceat illa malos, hæc procul arma fuget.
At tua, cui iam parta quies, sanctissime Princeps,
In tumulo interea molliter ossa cubent.

Chronodistichon. Eliæ Reusneri.

QVI VaLIDVs prInCeps, en! prInCeps fVnVs sIC eXtat;
sIC CIto terrIgenas InVIDa fata Vocant.

Eiusdem Distichon
Anno, mense, et diem obitûs designans.

PostreMas tenet oCtober, Iane InCLyte prInCeps.
en pro terrenIs CœLICa regna tenes.

Eiusdem Principis ortus et interitus.

LVX MaI bIs Dena, et bIna orbI serIt en te
Iane, ast oCtobrIs te rapIt IMa DIes

Epitaphium

Joannes, Dux Saxoniæ, Dux inclytus, omnis
Justitiæ columen, Patriæ Pater, atq; Salanæ
Instaurator ovans, nulli pietate secundus,
Hac requiescit humo; sydus modo factus Olympi.

Epitaphium
Mauritij Principis Saxoniæ Elect. &c.

Hic tuba terribilem sonitum rauco increpet ære;
Et fragor et clangor martia busta iuvant:

Mauritius situs hic: rursum da buccina cantum,
Ingeminans strepitus, classica pulsa sonent;
Illustres avias honor hic, et saxa virorum
Arma quibus non grande gerêre decet.
Hic claros fatis, primum Electoris honores
Saxonici, magno Caesare dante, tulit.
At fuerit quantus saevi certamine Martis,
Senserunt hostes Bentonis ora tui:
Senserunt Galli* pugnacis signa, vastans
Nec non Germanos miles Iberus agros;
Bosphorus huic adhuc, gelidaque Propontidis ora,
Nunc etiam non corde micante tremunt.
Nullus ad extremum felix bellator, et armis
Egregiis Mavors invidet ipse viris.
Ergo cadit, pugnans, et qui tam vicerat hostes,
Sulphureo telo laesus ab hoste perit.
I, nunc magna para, et claros molire triumphos!
Obruit et fati vis inopina Deos. Adam Siber

In Obitum
Vlrici Ducis Wirtemb.

Principis Vlrici potuisti tollere corpus
Invida mors, animam tollere nulla potes.
Scilicet hoc solo fuerat mortalis! At idem
Parte tamen vivit nobiliore sui. Habet Tubingae

Epitaphium
Joannis Ducis Holsatiae.

Principis hoc tumulo Joannis membra quiescunt,
Cimbrica cui fuerat subdita terra Duci.
Justitiam coluit, crudelia bella perosus,
Et placido fovit pectore pacis opes.
Ditsmarsos domuit cum Rege et fratre feroces,
Fortiter ultus avos Marte favente suos.
Ausonias oras etiam grandaevus adivit,
Et varias urbes visere cura fuit.

Conrigy

Conjugii expertem decrevit ducere vitam,
Ne nimis Holsatas debilitaret opes.
Eripitur fatis senio confectus et aere
Nunc capit aetherea gaudia laeta poli.

Anonymus

Epitaphium

Elisabethae, Principis Georgii-Friderici
Marchionis, Ducis, in Borussia etc. Conjugis.

Varta niger rapidis Viadri qua jungitur undis
Custrina in lucem prodiit Helisabe.
Helisabe magni conjunx Ducis illa, Borussos
Qui simul et Francos Elysiosque regit.
Marchio Custrini Dominus, belloque togaque
Clarus et acer erat, Guelphica mater erat.
Joannes, inquam, genitor, Catharinaque mater,
Eximium generis lumen uterque sui.
Hos imitata Duces, teneris assuevit ab annis
Aeternum veri numen amare Dei,
Teque simul, verbumque tuum sanctosque labores,
O Fili hominis, fili maxime Christe Dei.
Illius in solis precibusque templisque voluntas,
Haec habitans mundi nescia pene fuit.
Chara tamen populo, charo jucunda marito
Ingenio, formâ, moribus, obsequio.
Pieridum fautrix, inopum fidissima nutrix,
Sacraque curantum mater amica fuit.
ArCtoas prInCeps aCCItVs regIs In oras
HIberno LongVM sVb IoVe feCIt Iter.
Hunc Dominum comitata suum, nam semper utramque
Cum Sponso sortem ferre parata fuit.
Occidit heu, vitae terdenis junxit ut annis
Sex super ad ripas Istula magne tuas.
Teque novis auctum titulis Friderice Georgi
Ire novas etiam compulit in lacrymas.
Exuvias habet iste locus: mens cessit Olympo,
Inque tuo vivit, Christe beate, sinu.

Disce mori, tumulumq hospes venerare piorum,
Scilicet ante Deum mors grave pondus habet.

Epitaphia I. B. M. L. P.

Othonis Primi Imp. Rom. imitatione latinè
expressu, et Prin. Guilielmo accomodatu.

Sunt luctus causa bissex hoc marmore clausa,
Nempe pater patriæ, raptus atque die.
Princeps cordatus: Christi pietate beatus:
Regibus, et meritis par, et honore piis.
Pieridum fautor: pacis quam maximus auctor,
Orbis atq scholis tutor et aura scholis.
Justitiæ cultor, vitiorum strenuus ultor:
Perfugium Astreæ præsidiumq Deæ.
Gnosiadis filum, dubijsq in rebus asylum;
Tantus in hoc tumulo vir iacet. En! quid homo?

II.

Vraniæ, Irenes, Sophiæ, Themidisq Dearum
Hoc latet in tumulo contumulata salus.
Ecqua salus? princeps Guilielmus, qui bene fovit
Vraniam, Irenen, et Sophiam, atq Themin.

III.

Quis iacet hic? magnus Princeps. quid gessit? amavit
Pacem, artes, populos, atque ante omnia Deum.

Epitaphium
Wilhelmi Ducis Cliviæ, Juliæ, Bergh &c.

Quis situs hic? Dux Juliacus. qua stirpe parentu?
Clivorum illustri sanguine cretus erat.
Qua Coniunx? Maria illa fuit. quo stemmate? magni
Cæsaris, et Divo Cæsare nata soror.
Quid iuvenis coluit? Martem. quid adultior annis?
Pacem. quid senior? iustitiam atq Deum.
Quo morbo periit? senio, cordisq dolore.
Qualiter? invicta spe, stabilita fide
Ergo fuit? vivit pars prima, quid altera? surget,
Vnde? ex hoc tumulo, quando? vocante tuba. Incertus Au-
ctor.

Epitaphium
Francisci Ottonis Ducis Bruns. et Luneb.

Hic enim illustris Franz-otto conditur urna,
At mens coelesti vivit in arce Dei.
Cara quid extinctum coniunx, quid patria luges?
Non moritur vita qui bene functus obit.

Anonymus

Epitaphium
Henrici Principis, Magni Filij, Duc. Megap.

Henrico prognatus avo, Magnoq parente,
Hic situs Henricus condita membra tegit,
Qui bonitate sua, et meritis linguaq senili
Nestor erat patriae Duxq Paterq suae.
Nestore quin melior pietate, et pacis amore,
Nunc ergo aeternae gaudia pacis habet.

Habet in templo Swerin.

Epitaphium
Alberti Prin., magni filij Duc. Megap.

Henrico generatus avo Magnoq parente
Hoc Dux Albertus conditur in tumulo.
Magnificus, magniq animi, patriamq iuvando,
Ornandoq simul, iustitiaq potens.
Quin etiam multa natorum prole beatus,
Quos colit eximios Herula terra Duces.
Fortunate senex, tua molliter ossa quiescant,
Vita enim natis sit diuturna tuis.

Ibidem

Epitaphium
Magni Principis Henrici F. Ducis Megap.

Filius Henrici, Princeps re et nomine Magnus,
Flos patriae ante patris funera maesta cadit.
Per fatum Antilocho natus, sed clarior illo,
Et melior studij sedulitate sui.
Scilicet ingenio cunctos superavit et arte,
Quos habet eximios Teutonis ora Duces.

Illius ad tumulos Pitho, Aonidesq; Bemus,
Tam celebrem lugent non superesse Ducem. Ibidem

Epitaphium

Ulrici Herois magnanimi, Henrici filij, ex Stargardiae Ducibus ultimi &c:

Hoc tua nobilitas, toties spectataq; virtus
Promeruit, cippus ne vadis ossa tegat.
Dux Ulrice, tibi stirpis data linea summa e,
Te tulit extremu, Stargaris alta Ducem.
Te gens et proavi decorant, te stemmata gentis
Tollunt, tu factis nobile nomen habes,
Vicini sensere virum, sensere cohortes,
Victricesq; tuas extimuere manus.
Hoc ensis ad tumulum pagina condita, olim
Principis Ulrici, fatifer ensis erat.
Hoc fido accinctus gladio, saepe hostica castra, et
Clara Duces fudit Marchia terra tuos.
Hic Solymae, magno comitatus Principe, templa
Vidit, tum Sinai saxa stupenda jugi.
At postquam varios hausit sub Marte labores,
Urget grandaevum seria atq; dies,
Error inest rebus, qui non sibi mixta venena,
Ignarus sceleris, pocula forte bibit.
Sed cum postremo sentiret adesse labore,
Hos, coelum intuitus, fudit ab ore sonos:
O quantum belli! quantus cu sanguine sudor!
Quattuor obq; apes, vile totalq Deus.
Verum ille ut merito, posthac in honore iaceret,
Principis Ulrici hoc nobile fecit opus.
Vivit perpetuo, mortisq; est nescia virtus,
Si bene promeritos omnia digna manent.

Princeps Ulricus Dux
Megap. componi curavit.

In obitum
Roberti Dudlaei Ducis.

Quòd Frisiae populus, quòd tota Batavia tuta est,
Matiacaeque urbes, Dux generose, tuum est.
Belgica quòd respirat adhuc, speratque salutem
Dura pressa iugo, Dux generose, tuum est.
Quòd secura fides, Libertasque aurea floret
Denique quicquid habet patria terra, tuum est.

Georg. Benedictus.

Epitaphium
Martini Rossemii Geldrensis primo Galliarum Regis, deinde Caroli V. Ducis.

Quis fuerim, longo non est opus edere versu,
Quod iubet, hoc uno carmine scire potes.
Fulmen eram belli, ferro grassabar et igne,
Oppida militibus diripienda dabam.
Id satis est: testes Belgae, Mosaeque remoti,
In mare quà, Scalde, Dilia, Musa fluunt,
Illa viris opibusque potens Antverpia, testis,
Quae mihi Vulcani paene subacta manu est.
At sibi me vivum tunc Gallia sensit amicum,
Sic eadem clades me tulit sorte graves.

Henr. Ranzovius.

Epitaphium
Georgii Fronspergii Suevi, Caroli V. Ducis.

Corporis ut praestans superabam viribus hostes,
Sic animi pollens robore ductor eram.
Militiam didici teneris perductus ab annis,
Armaque sub magno Caesare prima tuli:
Quo sene defuncto, Sectanti castra nepotis
Usus quoque belli par mihi laude fuit.
Praelia iusta manu promptus ter quinque subivi,
Bis decies pugnas sustinuique leves.
In patria morbo morior serpente per artus,
Dum petit signis Martia Roma meis.

Idem.

Epitaphium
Claudij Ducis Longeuillæ.

Magnanimus iuuenis, florenti ætate, potensque
Martis in arte, potens omnia, nil potuit.
Profuit huic nec cor, nec Mars, nec uiuida pubes:
Cor, Martem, pubem, Parca domare quiit.
Arma subiuit equus: certauit miles in hostem:
Victor, si in mortem quid potuisset, erat.

Claudius Rosseletus.

Epitaphium
Philiberti à Chalon Principis.

Quis iacet hoc tumulo? Princeps Auransius ortum
Gallia cui tribuit, Tuscaque terra necem.
Septimus hunc Clemens, et Quintus Carolus orbi
Martigenam Italiæ præposuere Ducem:
Cuius honor mundo, cælis est spiritus, ossa
Restituit patriæ, uisceraque Italiæ.
At quid diuiduus geminis requiescit in oris?
Terra capax tanti non erat una uiri.

Gilbertus Cognatus.

Epitaphium
Bironij Ducis.

Afflictis patriæ rebus fortissimus olim
Labentem patriam Dux ego sustinui.
Pro meritis uario me rex cumularat honore,
Et poteram summi filius esse Iouis.
At me nescio quæ rapuit uesana libido
Allobrogum, satago dum gener esse Ducis.
Ambitione mea uolui qui perdere gentem;
Heu male consultis! ne pereat, pereo.
Sic statuit Princeps et sic amplissimus ordo,
Sic patriæ nostræ uitaque morsque salus.

D. Baudius.

Epit.

Epitaphium
Barthol. Gradonici Ducis Veneti.

Moribus insignis, recti basis, indole clarq,
Carior et meritis, patriæ servator honoris,
Clauditur hoc tumulo, Gradonicq Bartholomæq,
Dux fuit is Venetûm, quarto defunctq in anno.

Habetur in S. Marci vestibulo Venetijs

Epitaphium
Cosmi Etruriæ Ducis.

Hîc situs est Cosmus gentis Dux magnq Etruscæ,
Qui decq Italiæ, gloria, lumen erat.
Scilicet hoc maior toto Rex nullq in orbe
Consilio, meritis, aut pietate fuit.
Non obijt cuiq terras diffusa per omnes
Inter et Antipodas, fama perennis erit.

Marq Molsa.

In obitum
Laurent. Medicis, Comit. Florentini, ad
Joan. Picum Mirandulam.

Ecquis perpetuis constituet malis
Finem ullum, ut valeam reddere me mihi?
Pridem seposui dulciloquam chelym,
Et blandos Charitum modos.
Accedunt miseris funera luctibq,
Nec quidqm Superos flectere victimis
Fas est, ut video: sic placitum Jovi,
Qui nutu regit omnia.
Heu noster Medices, Italiæ decq,
O Pice, interijt: væ misero mihi!
Lugete Aonidum qui colitis sacra,
Et qui pro veteri fide,
Virtutis pretiû ritè requiritis,
Namque tam rigido pectore barbarq,

Immanis animo, quia videat statim
Sublatum columen bonis?
Hic solus patriam consilio gravi
Undantem variis fluctibus extulit:
Nil diram veritus (discite posteri)
Regum saevitiem et dolos.
Hic se pro pavidis civibus obtulit;
Hostilemque aciem robore pectoris
Perfringens, viridi tempora gramine
Cinxit: dum sibi non putat
Parcendum, ut Latio praesidium ferat.
Heu, heu, quam volucri decipimur bono!
Incassumque spe; ut qui nimio ambitu
Surdos distrahimus Deos.
At tu moesta novis patria lacrymis
Indulge: nec enim cernere adhuc potes,
Quantum mox miseris civibus imminet
Fatorum gravis exitus.
Disiecta horrisono marmora fulmine
Templorum, et nimium dira tonitrua
Non frustra exitium terrificis minis
Portendunt patrii Dii.
O fallax utinam mentiar augur, et
Non vero auspicia carmine proferam.
Tu, Pice, interea desine conqueri;
Et parce imperio Iovis.
Quod si non alius mox aderit Deus,
Extinctum Italiae qui reparet decus;
Et Barbum cupiat sedibus Alpium
Transferre in Latios Lares:
Consiste in veteri praesidio tamen
Virtutis; et quod habes auspiciis tuis
Iam partum, in tacito contineas sinu;
Felix sorte tua satis.

Nam

Nam mitto tot opes ingenij, et sacrum
Foecundi genium pectoris; et simul
Praeclaris animum dotibus arduum;
Quo certum statues gradu.
Sed me sub tenerum tempus adhuc, velut
Surgentem viridi robore palmitem,
Coeli saevities invida perculit,
Deiecitque bonam indolem.
Sic decussa iacent brachia viribus
Attritis; nec posthac animo pari
Audebo ingenium tollere; nec licet
Sperare ulterius mihi. Petrus Crinitus

In obitum
Francisci Gonzagae Marchionis Mantuae etc.

O decus Italiae, quondam dum Vita manebat,
Sceptra manens, tardis ingens ubi flexibus errat,
Mincius, et tenera praetexit arundine ripas,
Semper honore meo, semper celebrabere donis,
Dum memor ipse mei, dum spiritus hos reget artus.
Salve vera Jovis proles. Tu maximus ille es
Unus qui nobis, magno turbante tumultu
Ante annos animumque gerens, curamque virile,
Ultro acies tollis dictis bellis, et pectore firmo,
Arduus arma tenens, fulgentes aere catenas,
More furens torrentis aquae, Gallumque repellis,
Sternis humi; campique ingentes ossibus albent.
Parthenope meriti tanti non immemor unquam,
Dextera causa tua est, solio consedit avito.
Quid memorem spolia illa tuis pendentia tectis
Iam vulgata? quibus coelo te laudibus aequem,
Flos veterum virtutisque virum? cui cura nitentes
Pascere equos; meritoque expectent qui omnia palmam
Europae, atque Asia, tanta est victoria curae.
Hinc decus omne tuis, tu servantissime aequi
Omnibus exhaustos iam casibus, omnia egenos
Urbe domo socias. Tua terris dedita fama.
Munera praeterea ex auro, solidoque elephanto

Coniunxere tibi cuncti se scire fatentur,
Regnatorem Asiae, gensque insuperabile bello,
Et penitus toto divisos orbe Britannos.

Epitaphium — Lelij Capilupij

Francisci Davali March. Piscariae.

Quis gelido iacet hic sub marmore? maximus ille
Piscator, belli gloria, pacis honor.
Hungariae et hic pisces cepit? non. ergo quid? urbes,
Magnanimosque Reges, oppida, castra, Duces.
Dic quibus haec cepit Piscator retibus? alto
Consilio, intrepido corde, alacrique manu.
Qui tantum rapuere Ducem? duo numina, Mors, Mars.
Ut raperent quisnam compulit? Invidia.
Cui nocuere? sibi. Vivit nam fama superstes,
Quae Martem et Mortem vincit et Invidiam.

Epitaphium — Petri Bizarij Cardinal

Marchionis Marignani.

Iacobus Medices, vel, si fas nomina Divum
Imposuisse viro, Mars iacet hoc tumulo.

In obitum — Bernard. Balding.

N. Viri Principis Querela Uxoris.

Heu nimium viridi coniunx erepte iuventa,
Heu vita quondam spesque salusque mea.
Hancine tuam faciem video? pectusque decorum?
Haec tua quae gemini lumina sydera erant?
Vix laceros vultus, et sparsos sanguine crines
Agnosco, et diris membra cruenta modis.
Occubuis, heu, manibus coniunx miserande tuorum,
Vulneraque in tenero corpore saeva patent.
Unde mihi speranda salus, regnique fidele
Praesidium fuerat, prodiit unde nefas.
Deneget iratus populo sua lumina Titan,
Impiaque adversis mania damnet equis.

Cur

Cur me fata sinunt tanto superesse dolori?
    Cur tua summe Deum, dextera cessat iners?
Nec Ducis immerito maculatos sanguine crines
    Horrida Phlegraei fulminis ira petit?
Non genitor, non forma tibi, non profuit aetas,
    Iunctaq; cum multâ Barbara flere prece,
Nil Domini iuvat atq; fidem implorasse Deum;
    Impia sed caeco acta furore manus.
Meme utinam letho comitem tibi dextera dedisset,
    Quae pectus duro perculit ense tuu.
Ne quam iunxit Hymen, divelleret Atropos â te;
    Sed coniuncta forent funera nostra tuis.
Nunc saevos inter gemitus lacrymasq; relinquor;
    Nec sine te, grata est vita futura mihi.
Nunc mea ferali mutantur serta cupresso,
    Aspicioq; tuos nix bene nupta rogos.
Quam modo festus Hymen taedam gestavit ad aras,
    Illa sepulchrales, ponit ante foros.
Felix natorum Niobe post fata fuisti:
    Eripuit sensum saxea forma malis,
Felix quae Dominam Cyane dum luget ademptam,
    Sicelidem subito fonte rigavit humum.
Felices etiam viridi quae cortice clausae,
    Fletibus Heliades imposuere modum.
Ipsa dolore gravi nimium confixa reservor,
    Fortunamq; timent ista subire suam.
Et mihi, vir, tecum moriendi iura negantur,
    Parcaq; non gratam prorogat usq; diem.
Vos precor, ô Superi, si quid pietatis et aequi e,
    Si flectunt ullae Numina vestra preces.
Ante oculos vestros inter penetralia caeci
    Principis invicti fraude, piate necem.
Et sceleris ultores merito punite nocentes
    Supplicio, et factis omnia digna date.
At tibi, per famamq; vitam cui funere acerbo
    Abstulit ante annos impia dextra tuos;
Elysij placidas liceat cognoscere sedes,
    Et memor Elysiis care marite, vale. Tity Strozza.

Sectio IV. De Illustribus et Generosis Comitibus et Baronibus.

In Obitum
Arnolphi Magni III. Flandriæ Comitis.

Arnolphus patriâ nihil â virtute recessit
Nec fuit ex ullâ parte pudendus avo.
Robur et excelsos naturâ dante lacertos
Magna fuit nostræ gloria Plemmoriæ.
Restitit infestis Othonis Cæsaris armis:
Qui (Flavis ubi se Legia volvit aquis)
Civibus opposuit validam Gandensibus arcem,
Finitimisq dedit plurima damna locis.
Contudit Artesiis ortos regionibus hostes,
Gens quibus asperior cognita nulla fuit.
Nobilis Andino cessisset Francia bello,
Flandria subsidiis ni foret usa suis.
Nec ferro solum fuit aptus; gessit eâdem
Prudentes oleas, et fera bella, manu.
Aegra senem torsit duris vesica lapillis,
Qua tua vix maior, Sysiphe, pœna fuit.
Cumque moneret secturi ferre Galenum
Ausonio similes edidit ore sonos:
Dii melius: ne dum senii clementius opto,
Vicinæ gravior sit mihi pœna necis.

Jacob. Marchantius.

In Obitum
Balduini Tertii, IV. Flandriæ Comitis.

Huic pater Imperii vivus concessit habenas,
Et senii curas finiit ille sui.
Sed patris ante rogum conspicit funera nati,
Ordinis oblitis pallida mors digitis.
Sic immaturi carpuntur ab arbore fructus:
Intempestivæ sic rapiuntur aves.

Idem

In Obitum
Balduini Barbati, VI. Flandriæ Comitis.

Imbelles nunquam tutela eduxerat annos,
Quum patris in cineres ultima dona daret:
Acer at in bello (quæ venit fortior ætas,
Et quum prætextam deposuisset) erat.
Quique prius turbas et civica bella movebant,
Maluerant nullas tunc habuisse manus.
Nominis augendi cupidus, regnique parandi,
Sæva Lotharingis intulit arma iugis.
Cæsare collatis Henrico viribus hoste,
Annua qui meruit numine festa suo.
Hic est ille, cuius qui viribus esse putabat
Cessurum quidquid Flandria Martis habet.
Fortibus obsedit Gandensia mœnia signis,
Sed voti fructum non tulit ille sui.
Fidaque totius miratus robora gentis,
Muneribus ornandam censuit esse bonis.
Imperiumque dedit telluris ab æquore cinctæ,
Tethyos à salsa nomen habentis aquâ.
Barbatum niveo vestitum tempora crine,
Præscripto Lachesis limite sæva tulit. Idem.

In obitum
Baldwini Sarulani VII. Flandriæ Comitis.

Conseruit validis Frisiæ cum gentibus arma,
Et rediit fuso victor ab hoste domum.
Pertulit oppositis metuendum viribus hostem,
Qui dedit imperio, Romule, iura tuo.
Turribus et varias munivit mœnibus urbes,
Et gelidos populi iussit abire metus.
Hannoniæ montes (urbs est ea maxima regni)
Vicit, et hinc nato nomen habere dedit.
Immenso leges potuit præscribere regno,
Quando tui Regis, Gallia, tutor erat.
Amplaque fæcundi quæ cingitur æquoris arctu,
Huius ab auxiliis Anglia victa fuit.
Qua fuit hæredis Normanni subdita votis
Acceptas Flandro iura ferentis opes.
Quæ dederat nomen, dedit unam patria tellus
Aëre claudenti deficiente diem. Idem.

In obitum
Caroli Bellicosi XXVIII. Flandriae Comitis

Ex solido patri successit Carolus ipse,
Natus et intrepidi Martis ad arma fuit.
Ingratum validô superavit robore Gallum;
Sed Jovis hospitij iura tenentis ope:
His prius in tectis tuta sumptaq Philippi,
In patris offensi dum timet esse domo.
Vrbs gratisq satis opibus rebusq novandis,
Principis imperio facta rebellis erat:
Flavaq ubi liquido miscetur Legia Scaldi,
Est quibus inducta Limea iunctq aquâ
Sed velut instantem devitat Rusticq imbrem,
Carula qua fuscas concipit ipsa aquas:
Sic ea praecipitem non expectare furorem
Maluit vrbs, domini nec renuisse iugum.
Nulla velim si quis Eburonibq arma tulissent,
Debuit illa vagos gens coluisse lares.
Martia ubi retinet vulgatum Gelonia nomen,
Carolus imposuit bellica frena locis.
Albionis Regem profugum, ditione receptum
Iuvit honoratâ sceptra tenere manu:
Nutia Agrippinis Vbiorum proxima terris,
Pene manq victas tendere visa fuit.
Hic ego te dubijs metam posuisse triumphis
Carole, et Helvetijs abstinuisse velim.
Sic neq fortunae sensisses tela sinistrae
Gransonij clades quae tua nota fuit:
Nec sub insumanis Nancei moenibq urbis
Vltima lux oculis esset adempta tuis.

Idem

Epitaphium
Theodorici I. Comitis Hollandiae.

Primus ego Batavae gentis Comes, ortus ab alto
Sanguine Teucrorum, Santone patre, fui.
Pacis amans, belliq potens, hot victor, at illa
Devictis tristis invidiosus eram.

Hinc pulsus Calvo mea regna iuvante recepi,
Restitui pacem, pace data perij.
Qua mihi mors potuit melius contingere? nã qui
Bellarã iuvenis, pace quiesco senex.
Georg. Benedicti

Epitaphium
Theodorici II. Comitis Hollandiæ.

Virtutis patriæ, patrij quoq nominis hæres,
Marte meo clarus, et fuit ille, fui.
Idem fortis Frisiq, sic et victoria utriq
Hæc blanda imperijs, fortes et ille meis.
Mox em flammis monumenta absumpta paternis,
Manibus æterno marmore restitui.
His gestis morior: testis mihi fama, tueri
Me nec sceptra magis, nec potuisse patrẽ. Idem.

Epitaphium
Arnolphi Theodorici Filij Com. Hollandiæ.

Ardua dum vixi generoso pectore bella
Sustinui ad pacem tardq ad arma celer.
Testes sunt Frisij, Phrygij, qui sanguinis fortes
Senserunt, fortem quid sit habere Phrygem.
Hæc mea vita: necem memor ipsa Batavia narret,
Qua patriæ exanimem me posuit tumulo.
Pace quievit avq, genitorq, ego primus in armis:
Utraq mors laudi e, pelisse posteritas. Idem

Epitaphium
Theodorici III. Comitis Hollandiæ.

Defendi patriã, manibq quem gesto, Leonem
Proq parente parens, proq Leone Leo.
Me Dux Traiecti præses, Frisiqq subacti,
Inferiq cæsi qui cecidere patri.
Hostis uterq: sed sic belli, fraudum ille minister,
Eventq vates stella Cometa fuit.
Sic pius in patrem vixi, sic fortis ad arma:
Alterutro quivis vel Deq esse potest. Idem

Epitaphium
Theodorici IV. Comitis Hollandiæ.

Quid iritam carpis? quid olia gesta viator?
Sit satis, hostili me periisse manu.
Nam quod Eburonum maculavi sanguine ludos
Tota resistentis, non mea culpa fuit.
Bella sequuta tamen: quæ nullis viribus hostis
Gessit, at internæ proditionis ope.
His cecidi moriens, illis velut ante cecidi:
Tolle necem hanc, et tunc iudicet ipse Cato. Idem

Epitaphium
Godefridi Comitis Hollandiæ.

Quid male parta meis hospes regna objicis armis?
Quid pœnam exprobas? mors mihi pœna fuit.
Respice iustitiam, victrices respice palmas,
Queis rexi Batavos, queis et Frisios domui.
Respice fundatas celebres, me Principe, Delphos,
Mox tangent ipsis sydera verticibus.
Hæc volui te scire hospes: nunc i memor, et dic,
Quam bene firmavit, quæ male quæsierat. Idem

Epitaphium
Florentij II. Comitis Hollandiæ.

Dardania virtute pater sibi regna paravit,
Parta ego servavi, quâ dedit ille, fide.
Dissimiles tamen hoc: quod Mars gratissimus illi,
Pax fuit in cunctos officiosa mihi.
His fortunatus princeps successibus omnes
Iustitiâ colui, religione Deum.
Sic ego dum vixi, nulli gravis, omnibus unâ,
Morte fui: sed nunc utraque vita nova e[st]. Idem

Epitaphium
Florentij III. Com. Hollandiæ.

Quid peregrinum (hospes) miraris in urbe Seleuci
Funus et ignoto marmora sculpta solo?
Desine: nam latet hoc Florentius aggere; virtus
Quem sua Memnonias vexit ad usque plagas.
Qui Saraceno rediit bis victor ab hoste
Qui pacem extorsit supplicibus Frisiis,
Invidit Batavis illi tamen ecce triumphos
Mors, ne victa foret, Mars quia victus erat. Idem

Epita

Epitaphium
Herdovici VII. Comitis Hollandiæ.

Quantus amor regni! vix patria sceptra capesso,
En contra fratrem, frater ad arma venit.
Mox Traiectinæ tueor dum sedis honorem,
Impedit Otto meum ne bene cedat, opus.
Perfeci tamen: hinc capta Sylva Ducis, uno
Invictus, gemino nescius hoste premor.
Sic pace Antistes, sic bello strenuus Heros
Si quis rite fuit, solus utrumq fui.

Idem

Epitaphium
Guilielmi I. Herdovici VII. Fratris,
Comitis Hollandiæ.

Et Frisiam et Batavas rexi Comes æquus habenas,
Contentus gemino non tamen imperio.
Regna etiam Scotiæ petij trans æquora vectq;
Debita quæ patrij fœdere coniugij.
Quin Traiectinis persolvi mille talenta,
Pacis ut hinc, palmæ certior inde forem.
Sed Ludovicq obest: dumq sic mihi vincitur, atq
Mors subijt, victor sic ego in astra feror.

Idem

Epitaphium
Florentij IV. Com. Hollandiæ.

Quin pergis? satis est nomen si videris hospes:
Nam mea, si quæras: quilibet acta canet.
Aut qui terrentum me navibq æquor arantem
Oceani rector vidit et ingemuit;
Aut qui tum caros, duce me meminêre Statingos
Turbantes nrã Religionis opus:
Hæc mea facta: necem narrare nunc quoq: sed vel
Non perij, vel mox reddita vita mihi e.

Idem

Epitaphium
Guilielmi Comitis Holland.

Quis credat? Batavis primâ florente iuventâ
Princeps, et tibi Rex, maxima Roma, fui.
Mox civile forum dirimendis litibq Hagam

Institui, pacis non leve præsidium.
Inde rebellantes uno certamine Flandros
Aut straui, aut misi, sed sine veste, domũ.
Post Frisÿs acie prima cado. quid gemis? hospes
Insanis: ni hostes sic quoq posse mori. Idem

Epitaphium
Florentÿ V. Comitis Hollandiæ.

Quid mihi bis mortem, facinus moliris ob unũ,
Posteritas? semel absit perÿsse satis.
Quin me quum potiùs cum Flandris bella gerentẽ,
Aut mea cum Frisÿs prœlia gesta refers?
Mitto ego quæ patrÿs urbibus monumenta dicavi,
Eximiæ testes quæ pietatis erunt.
Hinc, spero, laudes tribues, mutataq voces,
Quo te deleuit, deles et illa scelus. Idem

Epitaphium
Joannis I. Comitis Hollandiæ.

Iam motu, iam plena metu, simul omnia circa
Reddiderat cari mors inopina patris;
Quum Batavi regni, multis repugnantibꝫ, hæres
Albionæ Arctoo rector ab orbe vocor.
Veni, sedavi motꝫ, fidisq meorũ
Discordes junxi consiliÿs animos.
Mox victor redÿ à Frisÿs: nunc hac situs urnâ;
Hîc hospes, belli, pacis in arte prior! Idem

Epitaphium
Guilielmi IV. Com. Holland.

Quæ fuerit mea vita, mei quis terminꝫ ævi,
Vt taceam, prome, loquetur, anq.
Illic Hesperiꝫ mea prœlia narrat Iberꝫ,
Hic victꝫ Turca, me duce, vidit eos.
Quid Traiectinos pacem veniamq petentes,
Quid, Normanne, tuas commemorem inducias?
Omnibꝫ his gestis Stauera cado: nunc mihi Mavors
Restituit vitam, qui dedit ante necem. Idem.

Epitaphium
Guilielmi V. Com. Hollandiæ.

Natus ego Augusto Bauaroz sanguine Princeps
Post matrem Batauis Hannonijsq fui.
Omnibus his videor felix potuisse videri,
Imperij nisi me praecipitasset amor.
Hinc mihi prima mali labes, hinc caetera nata,
Quae taceo facti conscius ipse mei.
Tu sola posteritas, quoniam mihi vita negata est,
Aeterna hac meum morte sepulta sonas. Idem

Epitaphium
Alberti Guilielmi fratris Com. Holl.

Belgica post mortem fratris moderamina gessi,
Ipse imperio dignus ut illa meo.
Nox em spolijs firmaui, et Marte secundo,
Depopulatus agros, Geldria victa, tuos.
Quid Frisiae gentem me rex victore subactam,
Auspicijs referam quid data iura meis.
Post tot bella necem si quaeras dederis hospes:
Nam mea me morbo eripuit tumulo. Idem

Epitaphium.
Guilielmi VI. Com. Hollandiae.

Si quis ades longis hospes peregrinus ab oris,
Ni grave sit paucis te volo, siste gradum.
Hic iacet hu Bauarae Guilielmus gloria gentis,
Nec bello proavis, nec pietate minor.
Geldria quem timuit, Leodijque moenia bello
Aspera, dum pulso praenas fratre mouent.
His gestis moritur: nunc hac iacet aede sepultus:
At tu facta memor respice, non tumulum. Idem

Epitaphium
Philippi I. Comitis Hollandiae.

Quisquis ades magni tumulum reuerere Philippi,
Aurato insignem vellere nonne vides.
Cui Traiectinam qui rexit filius urbem:
Cui Regem debet Gallia tota suum.

Quid referam eximios pulchræ virtutis honores,
Qua meruit magni nomen habere Boni?
I nunc, perge memor tam rari Principis Hospes,
Felicemq vrna hunc crede, tuosq oculos.
Idem

Epitaphium
Philippi II. Comitis Holl.

O fluxum decus imperij! iux Belgica nactus
Scepta heu crudeli morte Philippus obit.
Nec licuit crescentem ævo proferre vigorem,
Aemulaq heu patri facta patrare suo.
Belgica tu tanto suspires orba parente,
Et dic, heu magnis mors inimica viris!
Nam si aut hic senior, vel serior illa fuisset,
Dixisses jacet hic, qui patre maior erat.
Idem

In obitum
Ioannis Senioris Com. Nassouiæ etc:

Curia, Plebs, Proceres, vestri date signa doloris:
Fundite nunc lacrymas, Curia, Plebs, Proceres.
Grata Deo pietas forte lugere parentem,
Qui vitam nobis divitiasq dedit:
Grata Deo pietas magis est lugere parente,
Qui patriæ auxilio consilioq regit.
Impiger attulitis est qui succurrere rebus,
Quo Cælum nubes tempore nigra tegit:
Quo frendens Orci Leo mundi cuncta pererrans
Climata Christicolis insidiatur atrox:
Quo tellus, æther, aër, pelagusq profundū
Mixta pijs cædem perniciemq struunt:
Et quo sæva cient infesta bella Tyranni,
Nectentes varios qualibet arte dolos.
Curia, Plebs, Proceres, vestri date signa doloris:
Fundite nunc lacrymas, Curia, Plebs, Proceres.
Floruit is princeps, inerat cui regula morū,
Et cui syncerū mentis acumen erat.
Floruit, auxilio, Senior Comes ille Joannes,

Consil.

Consiliisq; potens, sed (dolor) occubuit.
Occubuit Princeps Senior, spes, gloria, lumen,
Nassovicæ columen, qui ditionis erat.
Qui patrem patriæ gessit, curaq; fideli
Cuiusq; asseruit patria iura suis.
Heu! perijt nobis clementia Principis, eheu!
Cui fuerat Civium maxima cura salus,
Heu! perijt nobis prudentia Principis, eheu!
Qui fuit excellens pectore et ore Cato.
Heu! perijt nobis constantia Principis, eheu!
Qui veræ assertor Religionis erat.
Qui toto vitæ spatio sic vixit, ut unum
Salvificâ coleret cognitione Deum.
Regia spirabat tanto hoc in Principe virtus,
Pacis amator erat; sed (dolor) occubuit.
Principis auxilium nobis perijsse videtis,
Imperij ô Proceres consiliumq; viri.
Rebus in Imperij perplexos solvere nodos
Romani magnis Oedipus alter erat.
Et tibi Iustitiæ cernis perijsse patronum,
Qui vindex scelerum, ô Curia, iustus erat.
O Plebs, custodem vigilem perijsse videsne,
Utilitas tua cui, cui tua chara salus!
Hectora magnanimum iactet Troi, Graius Achyllem,
Marcellum iactet Martia Roma suum:
Orphea miretur Thrax, qui modulamine cantus
Saxa, feras, sylvas, flectere visq; erat:
Nestoris eloquium Pylij mirentur, et artem,
Mellitum cuiq; flumen in ore fuit:
Consilijs Fabius cunctator restituat rem:
Nectes Rex vigiles ducat Homere tuos.
At te, Magne Comes, constare ex omnibus illis,
Quis, qui te novit, iure negare potest?
Curia, Plebs, Proceres igitur date signa doloris:
Fundite nunc lachrymas, Curia, Plebs, Proceres.

Aliud

Vt cunctis malus, quae Medica dicitur, bonis
(Hesperidis usq[ue] adeo e.) optima poma gerit:
Sic antiqua domus dedit ubere ventre potentes
Kassouiorum pacis militiaeq[ue] Duces,
Nulli iudicio, nulli virtute secundos,
Moribus ingenuis, dexteritate, fide.
Pectoris invicto cordati robore Achilles,
Huc ades, emeritos cernere quisquis aues:
Et varios casus et mille pericla Camillos,
Huc ades, expertos noscere quisquis aues;
Aut serie longa quos curribus Aemilianos,
Parta triumphantes gloria celsa vehit.
Huc ades, Heroum dabitur tibi cernere facta,
Laudibus aeternos concelebranda dies.
Imperij fractas cernes res sorte perempta
Saepe sub Henricis hanc reparasse domum.
Principis Augusti praeclara insignia quondam
Et titulos cernes hanc habuisse domum
Principis Urania summos, queis gaudet, honores
Pro meritis cernes hanc retulisse domum.
Scilicet antiqua haec fax, lux, et gloria gentis,
Romulidum virtus conspiciturq[ue] decus.
At longe superans proavos pietatis amore,
Et verae cultu relligionis avos.
Consilijs potior dux servantissimus aequi,
Kastouicae nuper lapsa columna domus.
Esse citra mortem generi si fata dedissent,
Humano aeternum vivere dignus erat.
Vivere dignus erat cunctis virtutibus auctus,
Et desudaret pro pietate, Comes:
Sed quoniam Stygiae detecta fraude cohortis
Servavit certe, Christe benigne, tua:
Et semel inceptum divini Numinis ingens
Relligionis opus fortiter auxit ope:
Optato tandem caelestis munere Lauri,
Qua datur Electis, gestijt ille frui.

Aliud

Aliud:

Ingeniosa mihi si detur vena Maronis,
    Dives Nasonis si mihi vena fluat;
Aut si Maonys possem conspergier undis,
    Ascraeo lymphae si mihi fonte cadant?
Non ego, quem tristi gesto sub pectore luctum,
    Jam possem digne commemorare satis.
Eheu quo vadis patriae pater optime? quonam?
    A nobis prorsus non redituruſ abis?
Siccine care pater tristi nos orbe relinquis?
    Excidit ex animo cura paterna tuo?
Patria te repetit, repetit te Belgica tellus,
    Hassia te patrem quaerit habere suum.
Ecce Palatinus tua iam desiderat ora:
    Vicinos comites luctus et angor habet.
Ergo redi nobis, et pristina sceptra capesse:
    Haec etenim populo salva fuere tuo.
Contigit heu misero mens quod praesagit olim.
    Semper enim ex imo pectore tristis eram.
Vidi Justitiam demisso incedere vultu,
    Huic aderant comites Pax, Pietasque simul,
Nigras indutae vestes: passisque capillis,
    Ex quibus haec Pietas verba locuta fuit:
Nescio quid tandem rerum ferat exitus, inquit,
    In peius mea mens, quod videt, omne ruit.
Jam mundi varias lustravi sedula partes,
    Qua maneat sedes vix mihi firma datur.
Nassovicas simul ac peragravi laetior oras,
    In celsâ Comitis sede manere datur.
Adventus per gratus erat, mihi lauta paratur
    Mensa, mihi mollis sternitur atque torus.
Ipse mihi accubuit devoto pectore Princeps,
    Haerebat lateri junctus ubique meo.
Contulit et mecum sermones, me sine nunquam

De rebus voluit disseruisse suis.
At nunc ille iacet correptus vulnere mortis:
Heu iacet et nobis tristia multa parit.
Fulcrum Iustitiæ, qua stat Respublica salua,
Qua capiunt Ciues commoda quæq; iacet.
Et tu nunc oculos soror ô Concordia tergis:
Terge oculos. fautor nam iacet ille tuus.
Hic quanto fuerit mea castra secutus amore
Nemo potest linguis commemorare satis.

Chronostichon

Annum discessus eiusd. Com. his numeralibus complectens.

HeV DoLor, heV oCCVbVIt IanVs DVX NassoVIæ ord.
AnChora sacra ChorI. basIs et Vna forI.

Chronodistichon.

Vt Dabat oCtenos terrIs oCtober ab aXe
ortVs aVgVstæ LVX oCCIDIt VnICa sibIpsI.

Epitaphium

Philippi Ludouici Com. Hanouien.

Hoc tumulo Comitis requiescant ossa Philippi
Luduici lumen qui fuit Hanoicis:
Cæsareus augusta qui Consiliarius aula,
Illustres inter magna corona fuit.
Consiliis Calchas vigilanti pectore Memnon,
Robore Pelides, Tullius eloquio.
Nunc sermone Italus, nunc Gallus, pariterque Britannus,
Teutonicus, Latius nunc et Iberus erat.
Principis Auraici natam sibi iunxit amore,
Quæ Catharina suo Belgica nomen habet.
Arce Palatina Rege Legatus ad Anglum,
Sponsa Palatino fecit ut Angla foret.

Indu

Induperatori Matthiæ, nomine Regis,
Gallorum in Noricis fausta precatus aquis,
Dignus qui vita superaret Nestoris annos,
Vix septem vidit lustra, diesq breves.
Inde quater geminâ post mortem prole relictâ,
PerpetVas CVras ponIt ad astra MIgrans.
Val. Kicol

In obitum
Henrici Com. Solmensis.

Quem te Dive olim sperabam Heinrice futurum,
Jam fueras, et speres tua maior erat.
At tua si nostrâ quoq maior vita fuisset
Spe te debuerant secla videre senem.
Sed tu conceptam de te, Comes inclyte, fallis
Spem, dum properatâ morte peremptus obis.
Ah ubi nunc pietas, ubi nunc tua vivida virtus?
Ah ubi nunc tuus est Relligionis amor?
Ah ubi nunc ævi flos? oris gratia? robur?
Forma? ubi maiestas corporis illa tui?
Pars cinis: in cælo pars est: Heu nil habet orbis
In terris constans, perpetuumq nihil.

Epitaphium
Joannis Com. Arnsburg. in Frisiâ cæsi.

Si quibus incostans peperit fortuna dolorem,
His ego me socium dicere iure queo.
Et mihi natales, genus et conubia magna
Nobilitas, factis quæ fuit aucta, dabant.
Cum gereret bella Germanide Carolus orâ,
Bureni consors strenuus arma tuli.
Ut nova turbavit fortes discordia Belgas,
Regis ab Hispani partibus ipse steti.
In Frisiâ vitam mihi, mors ita flebilis aufert,
Sic rapiunt claros tristia fata viros. Incertus Auth.

Aliud.

Non moror, in bello cecidi quod victus ab hoste,
Pugnando fortes claudere fata decet.
Hoc queror, obscuro perij quod milite caesus,
Non laudem de me strenuus hostis habet. Incertus Auth.

Epitaphium
Maximiliani Com. Buren Caroli V. Ducis.

Vir gravis, armorumque fui spectatus in usu,
Nec virtute minus, consilioque potens.
Ut fuit ejectis excepta Bolonia Gallis,
Anglia quam tenuit, Dux ego Regis eram.
Hinc tua belligerans semper victricia signa
Auspicijs duxi, Carole Quinte, tuis.
Cumque ingens gereres bellum cum Teutonis ord.
Inferiorque tuis viribus hoste fores:
Agmina traducens Rhenum tibi Belgica iunxi,
Nec fuit absque opera palma parata mea. Incer. Au.

Epitaphium
Caroli Cossaei Brixiaci Comitis

Carolus hic situs est modica Cossaeus in urna,
Pyramidum dignus cui tegat ossa labor.
Patria Brixiacum, genus alto e sanguine Cossi,
Nec proavis inferior nobilitate tomus.
Ingenium felix, facies gratissima, vicit
Nemo manu iuvenem, consilioque senem.
Quacunque armiferis inimica e natio Francis,
Auxit eum titulis Marte coacta novis.
Cum Batavo Germanus, Iber, Ligur, Insuber, Anglus,
Laudavere fidem, ceu tremuere manum.
Quod mortale fuit, rapuit mors: fama virescit,
Dum domus Hectoridum regia sceptra geret. Georg. Buchananus.

Epitaphium
Gilberti Kennedi Com. Cassilissiæ

Hic situs est heros humili Gilbertus in urnâ
Kennedus, antiquæ nobilitatis honos.
Musarum, Martisq; decus, pacisq; minister:
Et columen patriæ consiliumq; suæ,
Occidit insidijs fallaci exceptus ab hoste,
Bis tria post vitæ lustra peracta suæ.
Parce hospes lachrymis, et inanem comprime luctum,
Non miserè quisquam, qui bene vixit, obit. Idem

In obitum
Fontei Comitis viri fortiss.

Dum patriam virtute fovet Momorantius heros,
Invidus huic Mavors vidit et erubuit.
Ergo Deus juvenem caeco petit improbus ictu,
Quem texit clypeo diva Minerva suo.
Adstabat tum forte comes Fonteiq; in illum
Decidit irati vis inimica Dei.
Felix, cui tanta, concessa e copia mortis,
Cuiq; datum est Divi fata subire sui. Joach. Bellaij.

In obitum
Timoleontis Brissaci Comitis.

Brissace, Timoleon, seu forte libentius audis,
Thymoleon; nam te nomen utrumq; decet:
Timoleon fueras Arcadis usq; Tyrannis,
Restituens patriæ libera jura tuæ.
Thymoleon fueras, cum vis animosa Leonis
Tentaret belli prima pericla tibi:
Primus in hostiles, nam Dux irrumpere muros
Tu solitus primo prælia inire pedes:
Aut ab equo, quando acris equi fuit usq; in armis,
Aptior et pubes vix tibi prima fuit.
Quod si maturos venisses patris ad annos,
Vixisses patris fortia facta tui.
Nunc ambo fortes sed non felicibus æque
Auspicijs: juvenis tu cadis, ille senex.

Et sua caussa necis tibi nex fuit ipsa Sodalis
Pompadoris cari ad mœnia Mussidani;
Mussidani uestri, sed non impune sepultus
Arx cuius subito diruta marte iacet:
Nam quantis iuerat furijs ulturq amicum,
Mox ultura ruunt, agmina tota Ducis.
Qua nunc cum Lausonnis te Pompadoremq requirunt
Ut Graii Aeaciden Patroclumq suū.
Joan. Auratus

De morte

Brissaci Comitis fortiss.

Dum carus hominum motus, irasq, dolorq,
Dum furias, ipsis et digna Gygantibus ausa
Despicit e supera mole tutusq Juppiter arce,
Pertimuit cœlo, rursqq antiqua parari
Prœlia Quidit, quod Quidet omnia Numen.
Ergo suo Diuum ne defensore careret
Regia, qui tantos posset cohibere furores,
Et certum instanti caput obiectare periclo,
Brissacum euocat ad superos: quo fortior usqua
Nullus erat: quo non Pallas præstantior arte,
Non aptus Bacchus, regido non pectore Mauors.
Ille aute ut dignas migraret ad æthera fato,
Qui decus armorum fuerat, neq mortuus arma
Deseruit, medijs sed enim deprensus in armis
Occidit, et patrio armatus succepit Olympo.
Scæuola Sammartanus

Epitaphia. I.

Eiusdem Comitis Brissaci.

Timoleonta tegit Cossaum, hac urna Gradiui
Delicias, Galli dulce decus populi:
Non sibi, sed patriæ genitus, uirtute secundus
Nulli, nec primis dotibus ingenij.
Qui uelut immenso uoreq Sol alter in orbe
Virtutis almifica luce coruscus erat.
Sed ne se tellus tanto iactaret alumno,
Ostenso tantum, mox rapuere Dei. Vergetius

II

Et marmor Parium, et tumuli sibi quaerat honores
 Immodicos, qui nil quo celebretur habet.
Brissaco cuiq tegit hic lapis ossa perenne
 Martia, et aeterni facta dedere decus.
Franc. Damboysius

III

Timoleon octo ter, vix impleverat annos
 Cum pro se lachrymas linquit, et hunc tumulum,
Quo nihil haec aetas vidit praestantius ullius aevi
 A quo penderet certius auxilium.
Tantum quippe inerat specimen virtutis, amorq,
 Ut fessa ingenii secla levasset ope.
At seco ecce, Deo visum est, qui limine in ipso
 Irrita, cum libuit, votaq spemq facit.
Merillius

In obitum
Joannis Pici Mirandulae Comitis.

Multiferos frangit calamos flens Attica Pallas,
 Frangit et hyantheam maesta Thalia lyram.
Inaustas Phoebus lauros radicibus imis
 Evellit, myrtos dissipat alma Venus.
Pampineas Bacchus vites hederasq sequaces,
 Blanda poetarum munera, falce secat.
Turrita posuit Cybele lachrymosa querelam,
 Arctoferam posuit Juppiter ipse suam.
Ignoras causam? Mutabitur gloria Phoebi
 Spes Cybeles, lumen Palladis, atq Jovis,
Et Bacchi et Veneris numen sub tempore Picus
 Condit maturo, corpus inane iacet.
Musa iacet, quorum iacet Venus alma, Deus
 Rex, Cybele, Bacchus, Pallas, Apollo iacent.
Pamphilus Saxo

Epitaphium

Joannes iacet hic Mirandula, caetera norunt
 Et Tagus, et Ganges, forsan et Antipodes.
Hercul. Sforza

In obitum
Camillae Comitissae de Retz

Virgilio meruit celebrari vate Camilla,
Bellatrix, et opus virgo imitata virum.
Te plus laudaret vates, si viveret idem;
Quae certas doctis foemina docta viris.
Cognate nobilior mens est: sit clara Camilla
Marte virum: tu sis clarior arte virum. Ioan. Auratus.

In obitum
Ioannis Bergami Comitis

Qui validos, toties hostes prostravit, et unus,
Qui belli fulmen, victor et unus erat:
Hunc, nisi mors iuvenem rapuisset, nullus in orbe,
Huic qui conferri Dux potuisset, erat. Petrus Aegidius.

In obitum
Francisci Magni cuiusdam Herois.

Francisco arrisit medijs Neptunus in undis:
Francisco in terris Mars dedit arma suo.
Nunc maiora quidem Francisco cum Iove tractat,
Qui terra atque mari floruit, astra tenet. Claud. Roisoletus.

In obitum
Alberti Ioan. Smirzizky Baronis de Smirzicz.

Ut niger aequoreis Boreas cum volvitur oris,
Inque Eurus rapidas praeceps se colligit iras
Indomitusque furit, sinuosa volumina tractus
Aetherei spatiis fluitant hinc inde Meandris:
Terra fremit, vastoque tonat nemus omne boatu;
Submittunt salices mollissima colla, genista
Aere caput validis ponit cessura procellis.
Sternitur at rectis meditans caput addere quercus
Nubibus, Aonidum quondam bene grata quieti
Tegmina. Phoebeoque vicans retinacula plectro.
Quam non Herculea dextra, cuneique, securesque
Evulsisse queant imo e fundamine terrae?
Nempe negant solido nutantes robore frondes,
Et rigidae annorum turgentes cortice fibrae:
Cedit ad irati surgentia praelia venti

Vicinamq trahit lapsus sub pondere sylva.
Ingemuêre vagi surgentes caudice pini
Et pariter frondes, pariter pallescere glandes
Cœpêre, et longi lacrymas diffundere rami.
Attonitæ Dryades, totumq Nonensile Numen
Ingeminant planctu damnum nemorumq, suumq.
Haud aliter crepero Gradivus fulmine belli,
Et Bellona ferox per Lechidos arma superbo
Imperio tumidi, Borealia fulmina mittunt,
Innumeros lethoq trahunt, traduntq Charontis
Navigio, Stygijs mergendos æquoris undis.
At salvum voluêre caput, quod Diva coronat
Justitia, et pietas, Divini Numinis ardor;
Cui super incumbit generis spes, gloria, nomen
Smirzicidûm, Boys, nunquam delebile terris:
Quod Pylij dignum vitâ, quod Troica digna
Secula, Cumæiq absumere pulveris annos.
Huic Opsiusa potens Circe, ut callida Colchis
Intentare necem spumas et virus Echidnæ
Miscendo, vel furtivas Hecateidos herbas
Lethæas dubitant deducere fluminis undas.
Non tamen immitis casso sua stamina fuso
Ducere Parca valet, quin heu silicia vitæ
Persephone crudeli propero mox pollice rumpit.
Jan Alberte cadis! tecum gens omne fatiscit
Nobile Smirzicidûm, tecum decus omne iuventæ
Florentis, patriæ spes, laus et fama futura
Stemmatis ante diem caras abiêre sub umbras.
Non te cana fides, virtus, constantia, Phœbus,
Non aliq nullo temeratus crimine unquam
Crimine Minois poterit subducere ab urnâ.
Quin calcanda via est, quam tentavêre parentes,
Quos saturos vitæ meliori sede locavit
Astripotens, totoq dedit clarescere mundo.
Tu veluti Phœnix, decoris reparator aviti,
Tu Pollux; Atlas humeris cui tota recumbit
Fama, decusq, columen, [illegible], et patriæ incrementa,

Splendebat in te pater, fratrisq refulgens
Gloria Sarmatiaq terras reddita tractu,
Surgebat rediuiua, nouis cumulanda trophaeis,
O rigidas fati leges! adamantina iura!
Vt nihil intactum uestris relinquitur armis!
Quid tantum uiolasse iubar? quid lampada terris
Eripuisse iuuat? densa caligine mundum
Mergere quid uoluere? uos ô crudelia Parcae
Lumina, festino rapuistis funere celsum
Smirzicidem, ingentes meditantem ad culmina gressus.
Hunc soror, agnati maerent, et inania morti
Munera dant lacrymas: Subi pectore suspirando
Nocte dieq vocant, et caeli pectora palmis
Exequias soluunt, meditataq carmina clangunt.
Hunc fletu gemituq et luctisono ululatu
Grandaeui lugent patres, martijq Quirites,
Et procerum turbata cohors, aulaeq magistri,
Queis data Smirziciij fuerat pia cura palati:
Tempe sui ciues Patrem, Musaeq Patronum
Ingeminant, bustoq sonant, gens orba, querelas:
Heu uitam fragilem, uolucremq fugacibus alis!
Quae ceu bulla tumens, fumi aut uariabilis umbra
Fulgida fallacis prae te fers gaudia uultus;
Mox ubi decurrens orbis Sol denig axe
Sub Tartessiacis condit sese aequoris undis,
Vertenda in cineres, umbras cassasq fauillas.
Eloquar, an sileam? cerno ipso limine maestam
Astraeam, tali fundentem uoce querelas;
Inclyta quo mi concedit gloria regni?
Antiquumq decus, fasces, laetiq triumphi?
En mea & reliquit ueneratus sceptra Ioannes,
Nobilitatis apex, Martis dum fulmina temnit,
Mortis ad imperium mox colla seguacia ponit:
Ille uelut uiridi surgens hyacinthus in agro
Luxurians, folijsq simul Pappisq tumescens,
Purpureasq comas mediisq fragalia spargit

Dona

Dona, per Boum septemq ferenda Triones
Magna quidē nisi dederat solatia terlis.
Grauiter, Bonda prima sinō ab origine uitæ
Inuigilans castris, pietatis amator et æqui
Assiduq uarios peregrino climate mores,
Ingeniumq uirū signauit mente sagaci
Hunc Latium uisum, uisa sue Hollandia felix,
Anglorumq potens totum gens sparsa per orbem:
Hunc mirata suo suscepit Gallia regno,
Teutonidosq orb; laetoq Boēmia uultu
Excepit reducem, magno gens subdita plausu
Agnouēre sui dulcissima iura Monarchæ.
Ventum erat ad summū: patriū moderamina regni
Dum regit et sæuū conturbat epicta uirorum,
Quos diuisa æis, pietas et conscia ueri
Relligio lacerat, funesta ut iurgia fingant
In sæuas abitura faces et damna magistri
Occubuit seu toto spondens miracula cælo.
Siccine crudeles prædā tam diuite Parcæ
Vultis ali? nec adhuc sæuas compescitis iras?
Non tamen æternos toller Libitina triumphos.
Euasit casses uestros pia Boda, rapinamq
Ethsea uis cælo cessit, pars optea uobis
Restat in exuuiis: iunctas sedet ille cohorti
Indigetum, mundi scelg exitiale perosus.
Sic ait et cæli se suo penetralia condit.
At tu sancta dia et uirtutū feruida cultu
Magni mens electa ducis generosa propago
Cælicolum suscepta choro, cælestia carpe
Gaudia inexhaustis nunc tandem exempta periclis,
Suscipe qua soluo feralia pignora honoris
Non condigna tuis meritis, sed pectoris imo
Dicta sicco; nostro memori tua munera perstant

Fixa ado, nunquam cordi rapienda medullis,
Quam prius æquoreo decedant gurgite pisces,
Gramen ovis fugiat, lustris fera cuncta relictis,
Cedat, et æthereo liber spatietur olympo.

Epitaphium
Alberti, Baronis cuiusdam.

Hoc lapide Albertus tegitur, Lympurgicus Heros,
Maximus ingenio, nec pietate minor.
Ardua qui patriæ curavit negotia doctus,
Damna bonis cavit plurima consiliis.
Vita quaterdenos unumque peregerat annos
Illius, e vivis post ut interiit.
Extinctum flevit supremus et infimus ordo;
Famam sed extinguus nominis ampla nequit.

In obitum
Baronis cuiusdam

Quem florere vides hodie, cras occidit ille;
Quid sumus ah miseri! pulvis et umbra sumus.
Pulvis et umbra sumus, metam properamus ad unam;
Qui bene desierit vivere, satis erit.
Sic quoque Joannem lumen vitale reliquit,
Qui Germanorum sanguine natus erat.
Vivus ad æthoream migravit spiritus arcem,
Eius in hoc tumulo molliter ossa cubant.
Incert. Auth.

Quidam Sacerdos è genere
Baronum natus sic moriturus.

Dum te Christe sequor, cupiens tua dogmata recte
Discere, et e puris fontibus illa peto;
Tu quoque me sequeris, medioque in flore iuventæ,
Abripis, ut doceas in meliore schola.
Ergo lubens moriar, fiat tua sancta voluntas,
Sim semper tecum perpetuoque tuus.
Incert. Auth.

In obitu

In obitum
Caroli cuiusdam Baronis.

Ut tenerè è viridi flos pendens decidit ulmo
Imbris ubi validi vis inimica ruit:
Haud secus in primo vernantis flore iuventæ
Carolus Aonidum spesq[ue] decusq[ue] cadit.
Hic de Germanâ prognatus gente Baronum,
Magna sui generis fama futurus erat.
Verum aliter visum est Deo quem totus amauit,
Cuius ad arbitrium vivimus et morimur.

In obitum
Francisci a Rya.

Surgebat, proavos quod qui vincere posset,
Franciscus clari clara propago Ducis:
Dum patriam duo pressâ defendit ab hoste,
Magnaq[ue] dum tentat fortiter ausa Ryas;
Vaginâ elabens capulo tenus illa subter
Sica inopinatò rumpit inerme latus.
Sic propriam, et patriæ fudit cu[m] sanguine vitam;
Illo sustinuit quo moriente mori.

Epitaphium
Cuiusdam Baronis.

Siste gradum, quisquis, caua marmora suspicis, hospes:
Spargere summa fusis nec grave sit lacrymis.
Hoc patrem clausit patriæ Germania busto;
Cum quo, spes populi, vita salusq[ue] iacent.
Hinc titulis discant nimium ne fidere magnis,
Qui mundum imperio, divitiisq[ue] premunt.
Si nec opes, nec honos, sceptriq[ue] potentia auiti,
Parta nec a proavis gloria Principibus:
Si neq[ue] tutata est pietas, quin fine propinquo
Clauserit, extremum morte iubente diem;
Te maneant q[uae] fata velis, hinc discere, tu qui
Virtute et meritis, hospes, es inferior.

De Vita humanã quaedam.

Quid prosunt homini uires? quid forma? quid aetas
Florida? quid culti iugera multa soli?
Quid decus? aes, aurum, uariarũ denique rerum
Copia? si fera mors singula falce metit?

Aliud.

Vncatã si falce metit quae continet orbis
Mors fera; quid Croesum, quid iuvat ee Midam?
Quid laudem saeculi prosunt? quid libera curis
Vita? quid applausus? quid fauor atque decus?

Aliud

Si quid mundus habet, rapit inclementia Mortis:
Hos mundi miseros cur ita captat amor?
Virtutis teneamus iter; quaeramus Olympi
Regna beata, nihil mors ubi iuris habet.

Aliud.

Tempora Nestorea tibi ne promitte senectae:
Vt bulla in lymphis uita liquescit aquis.
Nil solidum sub Sole iacet, post funera virtus
Viuida sola manet, uiuere sola facit.
Disce pie uiuendo mori, caelumque tueri:
A morte ut uita det tibi uita Deus.

Aliud

Vt tibi mors felix contingat, uiuere disce:
Vt felix posses uiuere, disce mori.

Aliud

Viue pie quicunque mori feliciter optas;
Vtque pie possis uiuere, disce mori.

Finis.

4

In obitum uariæ conditionis Virum 70

In obitum
Stanislai Nobilis cuiusdam Szemet nõie.
Tumulus viroris fortis.

Da tuba terribilem gemitũ, date timpana luctũ,
Et litui effusis flete per arua tubis.
Non decet armatũ lachrymis implere sepulchrũ;
Mars habet in campis fata canora suis.
Flete Stanislaũ litui, cantate triumphi,
Quod iaceat patriæ pulchra ruina suæ.
Nec tñ occisũ, Mauorti dicite Szemet;
Moscorũ in turpi sanguine mersꝫ hic est.

Aliud
Arma tegunt fortes, ignauos contegit umbra.

Suspira mauors, et forti pectore luctus
Concipe, sit quamuis dura querela tibi.
En super ætatem Szemet maioribꝫ annis,
Occubuit laudis portio magna tuæ.
Namq ferox Moschos ferro dum sterneret aceruos,
Prô dolor, armorũ strage sepultus obit.
Scilicet in duro cui uixit puluere Virtus,
Puluere post mortem noluit illa tegi.

Ode. de eod
Nascitur in campis tali de sanguine Virtus.
Quæsita parco Gloria sanguine
Est uilis; et Laus uulneris è breui
Manans hiatu est parca: Laurus
Empta graui melior periclo,
Ipsamq frontem pulchriq impedit,
Ac in superbo marmore Posteris
Dat inuidendum: sic triumphat
Quem patriæ superumq uindex

Virtus honesto larga periculo
Dennoz in hostes, tela per, et truces
Effundit audacem furores
Ac animo iubet ex magno.
Periculosam cum movet aleam
Fortuna campi, sanguine prodigo,
Et prodigo obiectu cruenti
Pectoris eripuisse sortem.
Iam copioso gloria sanguine
Quaesita magna est: sic tibi constitit
Szemetiani lux decoris
Gloria, sic generosiore
Devota ferro pectora Moscico
Vultu tulisti: fulmine saevior
Ibas per obstantes Phalangas,
Fulminea metuendus hastâ.
Szemetiani sanguinis inclytus,
Laudavit iras, pectus et obvium
Laudis Ladislaus superbae
Et Lechicae moderator orae.
Ast arma crebris oblita caedibus,
Lusêre postquam robur aheneum
Dextramque fortem, occidisti
Perpetuis celebrande metris!

Epitaphium
Cuiusdam adolescentis.

Flos fueram factus, flore fortuna fefellit;
Florentem flore florida Flora flet.

In Augerij Gisleni Busbequij
tristem mortem et situm.

Augerius istic est situs Busbequius,
Quis ille? quem virtutis et prudentiae
Habuere carum, gratia, ipsi Caesares.
Hunc aula eorum vidit, aula et extera
Asiae Tyranni. quae viri felicitas!
Probavit hac, et illa in oi tempore,
In munere omni, Nestorem se praebuit,
Lingua atq mente. Jam quies erat sibi
Et patria hac spondebat: ecce sustulit
Viam per ipsam miles incertu, an latro.
Sed sustulit, simulq sydus inter astricas.

Justus Lipsius.

Mausoleum

Posthumae ac perennis gloriae, quod Collegium Conimbricense Regium et Academicum P. Francisco de Mendosa Rectori quondam suo erexit et consecravit.

Olysipo

Ad R. P. Mendosae Cenotaphium

Qua Tagus Oceani committit fluctibus undas,
Dives Ulysseum radit et unda solum.
Ostendit vitreae crystallina gemma sepulchrum
Et scintillante divite rore torum.
Mendosae tumulum, sed amico pulvere inanem!
Credo ego, non caperet tam brevis urna virum
Ad tumuli molem ferali ornata cupressu
Stat Nympha, et multo proluit amne sinus.
Amne tument oculi, manibus solvuntur amictus,
Ungue perit facies, et pia cura mori est.
Postquam vocis iter patet, in suspiria vocem
Fundit, in has voces maxima damna vocant.
Cur nullum in saxum mea membra dolore rigescunt!

Nonne meo maior ē quisq dolore dolor!
Saxea fit Niobe nimio sed uicta dolore
Non adeo excruciant damna minora meū.
Et uiuo nec facta silex. sed uiuere uotū est,
Ne sensū amittam saxea facta mali.
In lacrymas ibunt oculi, dum uita manebit,
In questus uoces, ni mea uerba dolor.
Sed qa coīm, cōq damna dolorem
Poscunt, in planctus et manus una pari ē.
Lugete Heroes primo de sanguine Regū
Amissa ē uestra nobilitate uirū
Et uatem uates, Oratorumq magistrum
Orator, mota turba sacrata ducem.
Et uos qui petitis de sacro lumina libro,
Erepta extincta luce dolete facem.
Nam meruit Mendosa nouo solennia ritu,
Quem procul a patrio mors tulit alta solo
Heu mortem inuisam! quid caeco tela furore,
Mittis, Mendosa dum caput una petis!
Nonne fuit satius uires in Maura ciere
Pectora, in audaces arma ciere Getas.
Viuit Arabs, fruiturq Getes melioribus annis,
Et fugiunt ultis debita damna suis.
Viuunt et fures, moritur Mendosa, nec annos
Explet Nestoreos dignus inire dies.
Credo equidē, n. aequa dicis, quae nota librat,
Nec iam mors aequo sub pede pulsat humū.
Ah pudeat rapuisse uirum fandi arte potentē
Et quo Roma potens dōt loqueretur erat.
Vidisti Periclem Romana ad rostra tonantē
Et sacrum Hippolyti moribus ire uirū.
Vidisti calami flores, patrijq nitentes
Fortunae radios et male digna furis.
Certe animi dotes uel, tellus brutta probaret
Et sophiae uires, sortis in sorte probat.
Vidisti quanti iaculatus carmen in astra
Ebibit inuidiae dira uenena tuis.

Quam laeto excepit fati Reus Atropon ore,
 Ad sibi faceret cum pia verba Crucem?
Nec pudor est talem ac tantum rapuisse Magistrum,
 Certe debueras erubuisse nefas.
Sed mea culpa fuit, quia vincula nulla paravi,
 Cum longam vellet missus inire viam.
Cur amplexa pedes precibus non mille tenebam,
 Flexissent faciles vel fera corda preces.
Cur tacuere oculi, si ferrea pectora fletu
 Vincuntur, lacrymis cederet ille meis.
Cur vim non feci? rapuisse licebat alumnae,
 Castus amor vires ad pia furta daret.
Sed quia subtraxit mihi segnis inertia mentem,
 Heu patior vitii damna parata mei.
Mendosam tumulo dum mors ingrata recondit,
 Tam procul ex oculis, quam procul a patria.
Et queror, et doleo, minor esset causa dolendi,
 Si foret illa meis terra propinqua vadis
Vngere, si possem, et funus curare, supremo
 Audire et pariter reddere verba sono.
Non possum roseo cineres perfundere nimbo,
 Nec charum in nostro corpus habere sinu;
Nec premere amplexu manibusque aptare sepulchro,
 Nec possum plantis oscula mille dare.
Si possem, hoc saltem obsequio solabar amorem,
 Sed mala sors nullum novit habere modum.
Mendosam eripiens peregrina in sede locavit,
 Nunc vidisse negat, non semel illa nocet.
Tales (nunc repeto) casus mihi dira canebat
 Somnia, nec mendax somnia misit ebur.
Nam rabie armatum rictu, hamatisque Leonem
 Vnguibus una mihi noctis imago dedit.
Carpere visus erat toto mea membra furore,
 Et raptare feris viscera vulneribus.
Horresco, abscedit cruor et tremor occupat artus,
 Sed non sum fato credula facta meo;
Hac quia nunc repeto neglecti conscia facti

8

Mendosâ erepto viscera rapta fleo.
Cur ego non flerem: si flendi maior origo,
Quo maio damnũ est: plus mihi fata nocent.
Quis nunc, post hac caput inter sydera condet,
Mendosam tumulo si Libitina premit!
Quis sacro insignum moderabitur ore theatrum!
Et Regum in medio facta solita dabit!
Quis fellicia vitæ mores audebit amare!
Et sacros patria dirigat arte greges!
Hæc mihi rapta queror vitæ solatia, quando
Mendosa è terris, mors inopinata rapit.
Hinc dolor, hinc lacrymæ, neq enim suspendere fletus,
Si qua venit subito magna ruina potest.
Fundite perpetuos mea lumina, fundite rivos,
Crescant de vestris flumina luminibq,
Vt quoties vitrea sacra flumina Mausolea
Abluerint, fletus deferat unda meos.
Sic fatis visum est, mors ut Mendosa periret,
Nequa mihi posthac tota Camœna foret.
Quo tamen æternos testemur pectoris ignes,
Inscriptum in solido marmore carmen erit.
Nympha suo vitrea tumulum extruxit Alumno,
In medio vellet corde sepulchra dare.
Spes erat ut seros pergeret Alumnus in annos,
Sed spes tam vana est, qua bene semper alit.
Vidisse saltum meruit salute qui optasset Alumnus,
Nulla tibi prorsus certa Sybilla mali est.
Mors Lugdunensi Mendosam abscondit in urni
Gallorum gentes Lysia damnabeant.
Terris erepto cœlum Mendosa petivit:
Sic repetunt patriam Numina magna domum
Quod moritur, facti nulla est vis invida, cœlo
Digna est, quæ potuit spernere vita solum.
Quod procul à patria Nympha discedere cogit,
Absentes cineres quærere mandat amor.
Ibit Mendosæ pignus raptare licebit,
Si capiat, cineres pignore Nympha redit.
Tunc spolia ... poterit vitreo mandare sepulchro,

Tantus ut afficiat plura sepulchra decor.
Monstrabit cineres uitrea sub imagine sedes
Monstrabunt cineres ad pia facta uiam.

P. Lucas Velozo primariq quondã Eloquentiæ pfessor in Olysiponensi et Conimbricensi Acad.

Lachryma
Provinciæ Lusitaniæ ob ereptũ sibi Lugduni acerbâ morte P. Franciscum de Mendosa.

Elegia 1

Heu Mendosa ubi es? et quæ te sors abstulit? Et me?
Cui uenit à fato uitanè posuè tuo.
Siccine te rapuit mors! et mihi dicere morte
Fas erit? et forsan n. erit ante mori.
Heu reditus tuæ nimium expectati! et illa,
Seruata in reditu gloria magna tuo!
Huc recidit spes certa olim: nunc irrita! in auras
Sic mea uota, meæ sic abiere preces!
Quos ego non Superos, quæ non altaria adiui,
Quæ non pro reditu uota precesq tuli!
In te dio, inte oculis proiecta, ex ore uidebar
Intenta in reditu ora tenere tuos.
Pandebamq manus, et tota ueste uocabam,
Teq meo optabam cordis inire sinu.
Heu quam subito, mea me spes lusit hiante!
Inq dio dolor et inq oculis lachrymæ.
Non sic discedens dederas, promissa fides est
Nunc tua ubi illa mihi non dubitata fides!
Admonui quoties, ut uitæ cautior esses
Ipse tuæ, et uitæ cautior ipse meæ.
Te tibi abripuit, tuus heu! mihi cognitus ardor,
Ille tuam uitam sustulit, ille meam.
Extinxit te, meq simul; commune duorum est
Funus et una duos mors rapit, urna tegit.
Cum sceleris purus, maculæ et uixeris expers:
Ut sis crudelis mors tua sola facit.

+

Quid loquor? aut ubi sum? Mente dolor excutit. An tu
Vel reus exigui criminis esse queas?
Imo ego crudelis, quæ te discedere in urbem
Cognoui, et insuetas ire, redire uias.
Te nunquam amplexu è nostro dimittere nunquam
Debui, at in medijs condere uisceribus.
Non erat ea Mendosa, meis quæ cedere ab oris
Et meo paterer tam procul ire sinu.
Nec tam ego crudelis, quam stulta et nescia dicar,
Nec pudeat culpas accumulare meas.
Nescia si precium non noui: at stulta quod illud
Si noui, abieci: perdere nec timui.
Extinxi te meque simul: nec crimen utrique est:
Inque meum culpæ iam rediere caput.

P. Franciscus de Macedo.

Elegia 2.

Non onus est aliud sceleris me pendere pœnas,
Grande mihi satis est mors tua supplicium.
Amisi exemplar morum Sophiaque celestam
Cuius ad exemplum fingere docta meos.
Heu ubi syderei domina modestia uultus!
Atque decens oris cum grauitate nitor.
Sunt ubi limata facunda silentia linguæ!
Illaque ponderibus uerba retenta suis.
Quæ facies! quibus incessus! nam corpore in ipso
Nil mortale, nihil corporis instar erat.
Quid referam dotes animi! vis ignea mentis
Quam rapida! et motus quam celer ingenij!
Absque quoties illo cum Sophia mentis agebat
Vidimus æquales mente subire suos.
Abdita naturæ rimari arcana solebat.
Delius in Logicis fluctibus alter erat.
Si quando placuit Rostris dicere: linguam
Quantus erat patria, quantus erat Latia.
Aurea dicentis manabant flumina ab ore
Fortis inque ipso flumine fulmen erat.

Ludere si vellet (namq. illa et Phœbus amavit)
Carmine et in certos verba ligare pedes:
Aurea currebant ac divite carmina vena,
Carmina, quæ nostro cudit ab ungue labor.
Quod si occulta sacræ reserare arcana Minervæ
Pergeret, atq. suis reddere sensa locis.
Mira fides! Quanti ingenii, quali arte valebat!
Judicii quanti, pondere, qualis erat!
Cum patriisq. linguis, consensq.? Concordia qualis?
Quæ studiis? quæ coma, lingua, fides!
Scilicet hac Regia clamant monumenta, per orbem
Sparsa, nec auctoris morte perempta sui.
Quæ tamen seu pendent fato interrupta: nec unquam
Mortali digne perficienda manu.
Nec minus ille habilis clavum tractare regendo:
Flectere et imperio colla aliena suo.
Imperii fuerant artes: vigilare, præire
Exemplo: factis iussa probare suis.
Præmia virtuti, culpæ proponere pœnam.
Nec miscere minus præmia suppliciis.
Omnia lance pari stabant: meritosq. solebat
Vel benefacta sequi, vel malefacta sua.
Seu freno esset opus: celeres frenare peritus:
Sæpe monens cœli cautius ire viam.
Nec minus afflictos solari, ægrisq. mederi,
Spem timidis: lapsis porgere ad astra manus.
Omnibus ille parens, Nutrix quoq.: Censor et idem:
Idem sydereæ duxq. comesq. viæ.
Hoc duce sacra suos servabant iura vigorem:
Summus erat patriæ Relligionis amor.
Scilicet illa Dei (ad te iterum Mendosa revertor,
Ad te mens iterum tacita dolore redit)
Illa Dei quondam Assistrix sapientia sedis
Te, docuit: sedisq. astitit illa tuæ.
Te cum prima tui caperes moderamina clavi
Et novus imperio non tamen ante fores:
Vidimus Assistricem illa in tua vota vocantem;
Quæ foret Imperii digna magistra tui.

Alma suis uotum hanc repetit Conimbrica natis:
Illa tuo meruit, prima subire iugo.
Te duce qui mores, quo tempora, quam magis unquam
(Sæpe fit) illa domus ipsa referre potest.
Talis erat nuper tecum Ebora: talibus illa
Auspicijs, Superos est imitata choros.
Et quoniam deserta, suoque orbata parente
Ingemat, et lacrymis tristia damna luat.
Spirat adhuc diuina recens a uulnere, et igne
Aethereo, flammâ dum propiore calet.
Ipsa ego te uoluit nostris caput addere rebus:
Et dare captiuas in tua iura manus.
Et obitum inuitis, et uinci te posse negantes,
Vel precibus possem flectere, uel lacrymis
Si clauum tractare, notosque uocare liceret,
Atque meæ regeres per freta nauis iter.
O ego o rerum cursusque foret ille mearum!
Afflarent uotis astraque sorsque meis!
Iamque coronata possem mare currere puppi,
Dispta maris, portus conscia, certa uiæ.
Sed fortuna meis aduersa uel inuida rebus
Lusit et incepta rumpere fecit iter
Vix cursu in medio uentus hic substitit, unda
Subsidet, medijs destituitque uadis.
Heu qui Mendosa turbo hæc abstulit: abstulit heu me!
Ille tuos cursus obuit, ille meos.

Eiusdem Auctoris

Elegia 3.

O fallax hominum spes! o contentio inanis!
Fortuna o fragilis! sors male fida bonis!
Frangimur heu! spatio in medio! cursusque sub ipso
Obruimur! Cum iam in limine portus adest!
Quam prope erat portum Mendosa! ex urbe redibat,
Credebatque parum iam superesse uiæ,
Pro quantis meritis! pro quanto honore redibat!
Cum maior fama usque in urbe sua est.
Virtute ciues mirati exemplaque morum,
Claraque diuini flaminis indicia.

Illum et scribentem oẽs, et stupuere sonantem:
Nec Franciscus erat nomine, Paulus erat.
Inde ego magna meo capiebam fœnora laudis.
Pignore uiuebam Lysia sæpe meo.
Lysia uiuo: urbes populiq, et regna sonabant,
Pignore uiuo illa Lysia uoce tuo.
Felicem me iterum, fortunatamq uocabant,
Quod gremio possem te genuisse meo.
Illa ~~tu~~ tecum extincta ẽ tua gloria, quæ
Te uiuente aderat, te moriente abit.
Hoc maior dolor est, quod te illa urbs abstulit, illa
Quæ modo erat scriptis nobilitata tuis.
Terræ quaternæ typis dederat tua nomina; tu illi
Autor famæ: Autor funeris illa tibi.
Heu terra ignota diro data præda Leoni es:
Exuperat Pœnos hic feritate Leo.
Urbs fera, quam bene, uel potius male dicta Leonis
Mendosam rabido sic premis ungue meam!
Debuerat, Mendosa tua mansuescere uoce:
Lambere deposita iam feritate pedes.
Sed quid ego, inmeus fuerit cũ criminis expers?
Supplicium culpæ non fuit illa meæ.
Non igitur fera, sed potius benedicta Leonis
Nomine, quæ factis sit generosa tuis.
Illa etenim febri correptũ, animamq trahentem
Materno excepit officiosa sinu.
Multa manu experta ẽ medicã, prece multa, nec unguẽ
Destitit, arte omnis sollicitata salus.
Sed medios inerat tabes inimica medullis:
Imaq torrebat pestifer ossa calor.
Sic furor seu morbi, furor ignis, omnia lusit,
Nec ferientis erat forma, furentis erat.
Et quoniam uiuũ haud potuit subducere morti:
Defuncto exoluit funeris officium.
Illam supremã animã bibit expirantis ab ore,
Et facies illi componentis erat.
Illa oculos pressit, lacrymasq effudit, et unã
Fletu, morte, oculos clausit uterq suos.
Nec lymphis opus, ut lacrymarũ profluit imber,
Hoc melius tuus flumine membra lauit.

Illa eni corpus ei pollincire liceret
Et myrrham, et casiam, cynnama, thura daret.
Sed foret, hic vanus labor et cura irrita, quòd
Istud erat vivaca virginitatis opus.
Interrupta suo se membra pudore tenerent:
Lavus erat hac membris debita virgineis.
Nescia virginitas cariem sentire, serumq;
Nulla ligant tumuli vincula pudicitia:
Non tu aut inopem meriti, aut virtutis egente,
Abstulit, abstulerit mors tu ante diem
Dum morbo implicitq; febriq aestuq laborat,
Intimaq extremus permeat ossa dolor.
Mira animi requies: nulla impatientia nulls
Horror; non etiam signa dolentis erant.
Imo ridentis speciem pra se ore referre
Visq, et in medijs vivere delicijs.
Cumq salus spe tam exigua penderet, et aura
Inciperet cœli liberiore frui.
Ille sacras de more epulas sumpturq; Amoris
Pignq, ubi parvo conditur orbe Deus.
(Sic etenim ille suis iussit morientibq, eet
Ut comes extrema, subsidiumq via)
Corripuit lecto, quo, fato urgente, iacebat
Membra; nec illud erat somniu, at ardor erat.
Incumbensq genu, elatis ad sydera palmis,
Substitit, aethereas ore vibrante faces.
Hoc habitu indignu referens sese hospite tanto,
Exhibuit puri pectoris officiu.
Hoc semel, hoc iteru lecto in instante peregit.
Is vigor affecto in corpore mentis erat.
Quid referam, qua suprema moriturq in hora
Ediderit afflatu in spiritu Dei?
Quos ignes, quas ille faces iaculatq amoris!
Qua piq emisit vota! precesq tulit!
Quod mortis desideriu! quod tadia vita!
Totq in aethereo numine sensq erat.
Qua mandata, meis extrema in morte reliqt!
Quam pia! quã multa pignora amicitia!

Hac ego seruabo medijs infixa medullis:
Hoc animo recolam dum memor ipsa mei.
Mortem obijt tandem repetito nomine Jesu.
Aeterna hoc illi nomine nata salus.

Elegia A. Eiusd. Auctoris.

Qualis odorifero, cum flos succisus in horto
Languidulus inclinat morte premente caput.
~~Nec Dum~~ Cum illi decor omnis abest, nec forma recedit.
Gratus at inflicto vulnere surgit honor.
Sic Mendoza meus flos occidit. ut tamen olli
A fato indueret luxque decusque genas.
Vrbs quoque sydereum mirata est floris honorem;
Diuinus memoris usque inesse uigor.
Ergo purpureis comportat floribus ambit,
Hic flores inter flos erat ille minus.
Hic Rosa, Narcissusque, Viola, Caltha atque Hyacinthi,
Hic pubescentis gratia ueris erat.
Languescente omnes marcescere caule uideres,
Cumque suo pariter flore cadente mori.
Illi maior honos, cum iam sua forma recedit,
Qui propior feretro est, pallidiorque iacet.
Quae gentilitio pro stemmate Gallia iactat,
Hic enim amittunt lilia morta decus.
Vno pallescunt et flos et lilia fato,
Formaque pallenti concolor alba manet.
Nec te paeniteat manibus dare lilia plenis
Gallia; in hoc tumulo spes quoque adempta iacet.
Aspiceres magnis conuersam luctibus urbem
Ad tumulum tristes ingeminare modos.
Stabat ferali fronte redimita cupressu,
Sparsa manu uestem, scissa soluta comas.
Nunquam uisa minus Leo. Maeret flebilis et flens;
Ipse habitu flentis, uox quoque flentis erat.
Daphni tuum Poenos fatum ingemuisse Leones
Ne iacta, seruat fabula nulla fidem.
Falleris. Hoc enim Mendozae fata dederunt,
Hoc animum usque funere flere Leo.
Flesse parum non satis est, fleuerunt hic quoque rupes,
Hac flexere oculos funere pumiceos.
Humanum mitemque Leo se praebuit: hic se
Exuit: hic potuit dididisse feram.

Deposita feritate, pios mansuevit in usq,
Ille Leo fortassis non erit, Agnus erit.
Nunc ad te et tua magna Leo benefacta revertor,
Usus mihi fraterna semper habenda fide.
Egisti patriam: egisti pietate Parentem,
Officiis video nil superesse meis.
Quae tibi ego tanto referam pro munere? quisve
Pensare officiis debita tanta queam?
Non mihi si gemmis, opibusq Orientis onustae
Quot nunquam, redeant in mea tecta rates,
Et quanquam his possent aequari debita: non hac
Dissolvenda forent nomina divitiis
Quod si respicias animum et debentis amorem;
Debita amor solvet satis superq meus.
Si tu haud animum recipis nec pendis amorem;
Est et hac alia dissolvenda via.
Sit satis heu! mei Mendosae corpus habere;
Hoc superat precio debita nostra suo.
Cumq illo retines, et nos quoq: ubi situs ille est,
Nos cum eo: heu! secum corda sepulta tenet.
Vixi dum vixit Mendosa: hoc mortuo, et ipsa
Mortua sum. Quae illum, me quoq busta tegunt.
Eiusd. Auct.

Epitaphium
Eiusd. D. Franc. de Mendosa.

Siste pedes. Jacet hic Mendosa. Quis ille? Requiris
Accipe. erit meritis hac satis ampla mora.
Hic patria Lusus. Genus alta e stirpe. Latino
Tullius eloquio. Carmine Virgilius.
Visus Aristoteles Sophia, Documenta salutis
Dum dedit, Os aureum dictus, et Ambrosius.
Scriptura Hieronymus. Pastor bonus arte regendi.
Doctrina quantus Laurea parta docet.
Et pius in Superos, et Moribus integer. Idemq
His titulis tantus, spe quoq maior erat.
Ex illo Regum monumenta, et Fama supersunt.
Praeterea cinis est, et Dolor heu! Patriae.
Eiusd. Auctoris

Patavij cum Lugduno de dignitate contentio
orta ex D. Antonij, et P. Francisci de Mendoza
apud se sepulturâ.

Urbis utrosque clarissima pignora servant
Itala terra suum, Gallica terra suum.
Hanc Francisco habet, tenet illa Antonio illa
Lugduni, hunc Patavij mors velaverta tulit.
Inter utramque pia serit discordia lite,
Utra ferat palmam pignore pixa suo.
Sunt patria, clarisque pares natalibus ambo:
Doctrinâ similesque et pietate pares.
Urbs Patavi lingua, penna valet altera: ut ille
Clarior e ~~ca~~ linguâ, clarior hic calamo est.
Tunc dirimit lites hac Lyria voce: Meoque
Optima lingua tibi est: optima penna tibi.

Ejusdem Aut.

~~Querimoniae~~
In obitu P. ~~Francisci~~ de Mendoza
Epistolium.

Ibis ad Elyseos, sine me, mea litera campos,
Ad Lyceios iterum non reditura lares.
Mens simul ire cupit, ruptis comes ire catenis,
Ut quo non possit corpore, mente ferar.
Cælestes te magna vocant ad gaudia cives,
Et simul ad lacrymas tristia fata vocant.
Ite procul lacrymæ, cœlum iubet, ite dolores;
Tristitiamque poteas in mare ventus agat.
Cælicolas hic nulla premunt suspiria; mœstis
Quæ salit ex oculis, non habet unda locum.
Aeternum procul Elysijs dolor exulat oris,
Solaque tranquillo gaudia corde sedent.
Ire tamen mœror, lacrymæ, procul ire recusant,
Haud nova cum lacrymis fœdera mœror habet.
Obductam liceat verbis vulgare dolorem,
Quæ quondam in primo clauserat ore dolor.
Audiat ille meas, qui temperat astra, querelas;
Si non aversa respuit aure preces.

Dum Superos, dumq́ astra noco crudelia vates,
Dum iubet ad lacrymas solvere frena dolor,
Sicčine Franciscum Cœlum tulit? astra tulerunt
Aurea, delicias invidiosa meas.
Sicčine crudelis rapit inclementia Mortis,
Atq avida ingentes depopulatur opes?
Illa meis lacrymis solatia nulla reliquit,
Ferret ut ad Superos gaudia seminta Deos.
Cur tibi sæva dedit sævos Leo Gallicq ungues,
Vnguibq Hircanæ dilaceranda feræ?
Si fama est mites tanti ingemuisse Leones
Interitu, et Libycas illacrymasse feras.
Vltricis posuere ardentia lumina flammas,
Nec non erectas fortia colla iubas.
Disce precor Libitina feris truculentior ipsis
Funeribq diras abstinuisse manus.
Non te, crudelis, Latiæ facundia Linguæ,
Flexit et aurata fila canora Lyræ.
Non animi ornamenta, et honesti gaudia frontis,
Non generis rarã cum probitate, decq?
Conde venenatas Mors, impia, conde sagittas,
Maiq ad arbitriũ nil manet orbe tuũ.
Nec vereor toto late diffusa p orbem
Occumbat felix fama, petita tuis.
De te, Magne Parens, prima queror, et mea semper
Sit de te, natis prima querela tuis.
Tantane te Lyris ceperunt tædia, ut optes
Mollis Alpinas inter obire nives?
Hoc tibi, hoc superũ iussere oracula, ut illa
Quæ dederat vitam, non tibi fata daret.
Deficis ergo, morã impatiens? sic ille paternq
Est amor? sat animi pignora clara tui.
Non rediturq abis? tecum ô, tecum ibimq omnes;
Dulce fuit tecũ vivere, dulce mori est.
Et si rura petis felicia Pastor, amicas
Quid iuvat in terris deseruisse gregem?
Quamq imbelles extrema p omnia vitam,
Sæpe Deũ in [illegible] crimina [illegible] vocant.

Quot scelerum portenta, et quot violata Deoz
Iura, tot in clades horrida bella tument.
At te longa manet spatijs melioribus ætas;
Fortunæ nullas experiere vices.
Dumq agis optatum superis regionibus æuum,
Nulli te casus, nulla pericla manent.
Cœlestes superum sedes, stellantia Cœli
Claustra vides plantis inferiora tuis.
Vive ergo Phœnix, nostri non immemor, avus.
Hæc qui verba jubet scribere, signat Amor.

Pt Joan de Rocha

Egloga
In obitu D. Francisci de Mendosa Lugduni.
Daphnis.
Nemorosus. Amyntas.

Stellatus qua Monda vagis spatiatur arenis,
Gervonisq solum vitreis intersecat undis,
Pastores, alter Nemorosus, et alter Amyntas;
Hos amor in lacrymas ire ac suspiria cogit,
Extincti nuper Daphnis, quem funere acerbo
Abstulit atra dies aliena in sede morantem,
Dum procul a Patria vivit peregrinus in oris.
Seu petit Oceanus, seu sol novus exit ab Indis,
Nocte dieq simul (tantus dolor, urget amantes)
Et nemora, et scopulos querulis clamoribus implent.
Nem. Nonne vides ut Monda fluat lutulentus, ut ipse
Ipsius solito tristes sedeant in margine Nymphæ;
Cuilibet ut gemini persistent duo lumina fontes,
Auctus ut sic abeat lacrymarum fontibus amnis!
Vt super intonsas ferali carmine sylvas
Tristitiæ bubo resonet, camposq per omnes
Nec virgulta pecus tangat, nec flumina libet.
Luctus ubiq sonat; valles, collesq supini,
Antra, nemusq dolent; ingens stat luctus ubiq.
Amyn. Nil miru est cuncta gemant, mors improba quando
Lætitiam, et Daphnim tumulo demerserit uno.
Nem. Daphni, superbus dum te Capitolia Roma

Alta tenent, pulsisque aequata palatia coelo;
Dumque nives, duroque infames frigore montes,
Pastoribusque suis calido pulso sole calores,
Ipsa se virides, umbrosa cacumina, fagi,
Ipsi te fontes, ipsa haec tua rura vocabant.
Amy. Daphni tuum referunt Galli ingemuisse Leone
Interitum: flevit Rhodanus, deflevit amaris
Ipse Araris lacrymis tua cum lucitantia morte
Membra vident, letsi et sopentia lumina somno.
Nem. Heu miser, externa moreris Peregrinus in urbe;
Nec potui infelix digitis tua lumina amicis
Claudere, supremumque vale morientis ab ore
Audire, et patriis corpus mandare sepulchris.
O Lugdunenses, Gallorum maxima semper
Gloria, nunc populo populis felicior omni,
Qui vestro dum tumulo sancta, ac venerabile pignus
Servatis: longos ubi spes tua, Lyra, in annos
Una extincta iacet, sed non aeterna doloris
Vulnera, quae vivis remanent infixa medullis.
Am. Aspera festinum cum te tua fata vocabant
Hesperiam in magnam (tunc ulteriora colebas
Rura Sagi, Pastorque gregem non pauperem agebas)
Vidi ego te Patrios fines, et flumina nota
Linquere; tunc oculis abeuntem sequor udis;
His oculis, his inquam, oculis, quos post tua, Daphni,
Funera, non oculos, propriori nomine dicam
Flumina arenosis longe stagnantia ripis.
Daphni, ego te vidi cum primo limine porta
Pes tuus offensus, fata signavit iniqua;
Ut vidi, ingemui, tacitoque in pectore dixi:
Ista mei Daphnis, precor ut sint signa regressus
In Patriam; procul o fata, procul omen abesto.
Laeva, sed heu, cava de vicina ex ilice, cornix
Funereos iterabat avis, reditumque negabat.
Illa tibi reditus negat et comes Amynta

Illa tuo, lacrymas oculis, et corde dolores.
Nem. Ante oculos, ô Daphni, meos, tua viuit imago.
Illa serenatæ stat viua modestia frontis;
Atq verecundi flagrantia signa pudoris
Sparsa per ora rubent: duro Metsanea flagello
In te sæuit atrox; nullo crudelior hostis
Te, tibi, Daphni, fuit; nullo te mitior inter
Pastores alius; qui nunquã liuida ab ore,
Verba iacis; semper raro moderamine linguæ
Vixisti. Nec pros qualis, quantusq loquendi,
Daphni, tibi ardor erat, ut te videre tonantẽ
Romulidum proceres Roma, qua Tullius olim
Non sui eloquij tractauit pectora Sabenis.
Amyn. Dicite Lugduni, Gens ô mihi chara, beatos
Vt vos subijt Daphnis meq aduena portq,
Quo desiderio, vel quo flagrastis amore,
Spectandi, quem iam toto vulgauerat orbe
Fama loquax; Regumq Ducumq et monumenta priorũ
Qui Solymæ imperiis multos tenuere p annos,
Grande opq ingens; quo non felicius alius
Lyria pduxit, nec sæcula nra tulere?
Nem. Dicite Pastores, subito quot gaudia luctu
Mutauere vices, ubi toto corpore Daphnis
Serpit dira lues, extremisq ossibq hæsit
Ardor, et immeritos corrupit Lethifer artq?
Am. Vera fides memorat multos subijsse labores
Pastores Rhodani, dũ venis pellere morbũ
Frustra agitant, pestemq imo de pectore Daphnis.
Quot vigiles ducunt insomnia lumina noctes,
Quotue dies? tanta ẽ peregrini cura salutis.
Nem. Applicat ægroto q non medicamina Daphni
Officiosa manq? veniunt pretiosa colore
Sandala purpureo: magus portatq ab Indis
Combibit lapis, sic immiti corda veneno
Liberat, et vestras deperdit toxica vires.
His tibi pro meritis, pro tanto Gallia amore

Immemor haud, luges, voluet Lysia grates.
Amyn. Hei mihi quem rapuit mors e medicabilis arte.
Occidit ignota, sed non ignotus in ora
Ille meus tandem Daphnis, qui liuida morte
Lumina luminibus figeret pendentis Iesu;
Dulcia dum clauigeris committeret oscula plantis,
Atque catenatis amplexibus arctius haereret,
Illustrem efflauit generoso e pectore vitam.
Alem. Postquam Pastores frigentia membra feretro
Imposuere cauo; uiolas et lilia, flores
Purpureos superinfundunt; sic corpus ad ima
Floribus ornatum descendit busta; patentem
Sic mens plena suis uirtutum ascendit Olympum
Am. Dant tibi caelestes diuina palatia sedes,
Sub pedibusque uides nubes et sydera, Daphni,
Felices inter Manes, caetusque beatos.
Ergo si quod ingratas si non obliuia mentes
Caelicolum remeant; socios nos respice ab alto,
Daphni, tuos, quos mundanus uaga murmura uitae
Sollicitant miseros, et falsa insomnia ludunt.

P. Greg. de Pinxa.

Lusitania ubi natus, Gallia ubi extinctus
Mendosa pariter lugent.

Lysia te genuit, te Gallia magna recepit,
Illa tibi uitam praebuit, ista necem.
Lysia deseruit quem Gallia funere mersit,
Lugeat ablatum prima, secunda uirum.
Unaque in Romam te miserit, altera quod te
Palladia e gentis passa perire decus.
Erepto Mendosa tuae pro munere uitae,
Bina genas lacrymis regna notare sine.
Abluat extinctum lacrymarum Gallia fonte,
Non satis e lacrymis Lysia quando tuis.

P. Franc. Arans.

+

Quare Lugduni jaci consesserit.

Caius cognomen Caligæ cui castra dedêre,
Dum caliga indutus Martia bella gerit.
Lugduni instituit certamina Palladis urbe
Qua foret assiduè Martis et artis opus.
Condere Mæonio voluit sermone Latina,
Explicuitque suos. utraque lingua sonos.
Lugduni emorit doctissimus ille Magister,
Cui lingua in promptu Græca, Latina fuit.
Scilicet ut docti certaminis arbiter esset,
Nam muti cineres Judiciis instar habent.

Lugduni seu Gallici Leonis Olyssiponi Eiusd. de obitu Mendosæ.

Epistola.

Sic ad Ulysseam scribit Leo Gallicus urbem,
Sed tamen ut Libycus non viget ore Leo.
Nil ferat indomitum, nil poscet epistola dura,
Sit satis autori nomen habere ferum.
Et merito sævum cupio deponere nomen,
Ne videar tanti funeris esse reum.
Huc tuus advenit Mendosius urbe relicta
Huc, veteris à Paris unde redire fuit.
Nec tamen hospitium, nec me incusare licebit,
Non ego prima mali causa reperta fui:
Sive labore viæ cadit, aut dominis, igne viator,
A patrio nocuit seu procul esse solo:
Sed, quæcunque foret morbique et mortis origo,
Sum pius ad thalamum usque adeo Leo:
Nec potuit tenui semel indulgere quieti,
Tunc vera effigies evigilantis eram.
Causa (nec immerito) Mendosius extitit æger,
Hic trahit insomnes sollicitudinibus:
Cura nec hospitio, nec defuit arte medendi
Sed tamen incassum cura laborque fuit.

Heu quia deficiunt placido sua lumina vultu!
Pervenit instante pallor in ore nece.
Unde ut fatis Mendosis ante peregit
Inijceret falcem quam Libitina suam.
Stat prope, quod metuunt Erebi storia, semium
Aethere sublatum quod minor ara tenet.
In cruce caeruleos oculorum contrahit orbes,
Et tenet in dulci lumina fixa thoro.
Saepe inter manus et brachia versat Jesu.
Quam dulce ad lachrymas fundit ab ore melos!
O mea vita (canit moribundus cygnus) et ô cor
Dulce meum, vita, tu modo claude meam,
Adderet his ultra quae dicere plura volebat
Sentiret flammam, ni fore notis iter.
Sic cum fata vocant trahit exequialia cygnus
Carmina, Maeander, qui natat amne tuo.
Moritur, Christi animam sub fonte relinquit,
Et qui animam dederat hymnus sui ore legat.
Hinc avolat (ut Phoenix, qui pulchrior igne resurgit)
Fortunata viri sors morientis erat.
Crede illum interitum ne me ingemuisse Leone,
Et nimium damnis condoluisse tuis.
Profuit id novisse virum virtute decorum,
In quo grande labor sustulit alta dies.
Inter quercinea redit te somnia cernere noctis,
Urbs Ithacae magni nomine clara ducis:
Digna sed occultat roseum modo palla decore,
Eximius fuerat qui tibi frontis honos:
Nec procul effigies flavi lachrymantis oberrat
Deque tuis oculis flumina bina cadunt.
Haud secus Eridani soror olim flevit ad undas,
Cui Phaëthon tanti causa doloris erat:
Maerentem vere Tagum lachrymarum flumine vidi,
Flumine vicinum quo rigat ille solum,
Non illum ripa, non urna crepidinis urget,
Liberior toto fundit amne via:

Non illum gemma, pretiosa nec ornat arena,
Clara nec irriguo perstrepit unda sono.
Triste sed immensis clamoribus aethera complet,
Totaq lamentis uox lacrymantis abit.
Liberior pulsus de corpore uestis oberrat,
Huc illuc rapido fertur adacta noto.
In patria Tagides regione iacere uidebam,
Quam terere alterno scit chorus ille pede.
Nec iam diuitibus sunt tempora pulchra coronis,
Nec uiget antiquus fronte uel ore nitor.
Sed quid plura, uirum quid non doluisset ademptum,
Cognita qua nati nomine mater erat.
At tu qui magnanimi te nomine dicis Vlyssis,
Vrbs Lusitani gloria prima soli.
Pone modum lacrymis, satis est doluisse parumper,
Ne plus quam iustus sit tibi corde dolor.
Ne rapidum sinuoses in me indignata Leone,
Ore quod sac maneat condita praeda meo.
Gallicus ah quantus Leo sum mutatus ab illo,
Mendosa quando caede cruentus eram!
Nunc sanus, nunc Francisci dulcedine in ore
Visus Samsonis melleus esse fauis.
Attamen ista tui mellis caelestia dona,
Quae mihi de puro missa fuere polo.
Haec tua quae fundis lacrymarum flumina turbant,
Ne lacryma et dulci nectare diues ero.
Ne tuus in gemitus fletus me uertat, amara
Aut mella sint potius pocula fellis erunt.
Id satis est uoluisse mori Mendosus urbe,
In qua post nomen nil feritatis erat.
Hoc erit extremum patriae solamen amantis
Forsitan hoc etiam quod morientis erat.
Funeris at causam siquis forte rogauerit illius
Incola seu maneat, siue uiator eat.
Haec est quam merito poteram celare sepulchro.
Pro dederis hic perit ille soli.
Ergo uale, o patria et Mendoza gloria nati
Haec patria in uotis emorientis erat. P. Franc. Vello

Mendosæ Exequiæ

Elegia.

Ergo ferali ~~in~~ frontem redimita cupressu
Huc ades ~~infaustas~~ Musa soluta comas.
Huc ades ad tumulum, viridi quem cespite inanem
Ponimus ad ripas, et leue murmur aquis,
Qua Monda auratis decurrit fluctibus et qua
Ostentat colles Franca superba suos.
Mendosæ exequias (ac tristia dona) paramus:
Sunt hæc de lachrymis dona parata meis.
Exigua ingentis ~~sunt~~ hæc solatia luctus:
Quis ferus in charo funere flere vetet!
Vos ~~mecum~~ ô montes, vos saxa horrentia flete;
Flete precor: fatum hoc saxa movere potest.
Tuque ô Monda (dolor si te idem tangit) acerbum
Mendosæ ad funus siste parumper aquas:
Sic tibi, cum pelagi fuerit ~~tibi~~ cursus in undas,
Tranquilla ~~præstet~~ Doris amara vadis.
Hocne erat in fatis patria cum excedere vidi
Mendozam in fines Roma opulenta tuos:
Hoc mihi praesagio quod prædixit ab ilice cornix:
Hoc erat, hoc tristi voce canebat avis.
Ivit at ille in patriis peregrinus ab oris,
Ivit, at in patriam non rediturus erat.
Siste gradus, iubeant ne tanta obvia vis;
Hei mihi! iam Franci præda Leonis eris.
Saxa per et montes, per devia lustra ferarum
Stravit; tenuit que freta longa viam.
Non illum Alpinæque nives, canaque pruina,
Non iræ indomiti detinuere maris.
O utinam Mavors bella ad natale cohortes
Suas raperet, vitreas abstinueretque vias.
Et voluit; sed fata viam importuna negarunt
Heu quantum hæc nobis pax inimica fuit!
Terrarum Dnam venit novus hospes in urbem,
Quem placido excepit terra beata sinu.

Hinc ad Isseradum se confert sedulus acrem,
Sacra ubi militiæ signa Tonantis erant.
Ductorem ante Deos genti qui præsidet omni
Isseradum, nostrum congreditur caput.
Monstratur digito cunctis: Hic maximus ille est,
Qui celso eloquii fulminat ore Deus.
Hic ille est, sacris arcana recondita libris
Promere quo melius nullus in orbe potest.
Iam pridem notas fama super æthera toto
Noscit ille suis orbe voluminibus.
Scilicet ut simili referunt prole parentes,
Authorem prodit sic opus omne suum.
Inde Petri sedes, sacrataque limina adivit,
Limina polluto non adeunda pede.
Illius ardentis mirata est fulmina linguæ,
Abstinuitque suis Roma libidinibus.
Et reditus iam tempus erat: dare vincula amoris
Mendosoque parat Roma tenere pedes.
Fecissetque utinam: stabant fata aspera contra;
Roma tenere cupit, fata redire iubent.
Cœpit iter. Iam Lugdunum devenerat urbem.
Ergo cadit morbo corripiturque gravi.
Nec mora fit, lethi iam vis inimica propinquat;
Nil studium, medicæ nil valuere manus.
Eheu labentes urget iam somnus ocellos:
O dura! at nulli non subeunda quies.
Hocne fuit quod Francisci providerat ante
Præscia mens, funus vaticinata suum.
Lugduni nobis liceat operare quietem,
Abiicere et longa tædia longa viæ.
Hæc erat illa quies, hæc te suprema manebant
Fata, tot seu damnis impositura modum.
Siste precor (socii dicunt), brevis est mora: sed iam
Ire animus vinclis liber in astra parat.
Emoritur, moriensque suum dum cernit Iesum
In cruce, olorinos solvit ab ore sonos.

Accipite hanc anima mea sola et summa voluptas:
[illegible] jutina tua tunc crux mihi blanda daret.
Diligeret ut qui me extrema vidisset in hora:
Hac facies Christi, cum pateret, erat.
Da latus, hic saltem requiescam in morte: columba
Sic dormit petra clausa foraminibus.
Da precor o circum, vites dare, brachia ligni.
Hac ait amplexu perfruiturque Dei.
Non sic frondentem vitis religatur ad ulmum,
Quam est Francisci brachia nexa crucis.
Et dum lingua nequit, suspiria volvit in imo
Pectore: habent voces lexque animusque suas.
Ergo dum properant iam fata extrema, relinquit
Ossa vigor, corpus spiritus, ora color.
Libera mens coeli spatiosas volitavit in oras:
Haud secus in patriam qui redit, ille redit.
Fleverunt montes, fleverunt et pia saxa,
Ipsa enim agrestes ingemuere ferae.
Vos etiam o Rhodani sinuosa fluenta, dolore
Tacta reluctantes continuistis aquas.
Et Gallas viduata suo ploravit honore,
Erravitque altis maesta cacuminibus.
Ergo pe ignota Francisce iacebis arena?
Extera det cineri terra sepulcra tuo?
Sed bene in externo tumularis littore: tellus
Hac fuerat fatis debita iure tuis.
Lysia gens ut fleret; et ut gens Gallica: fleri
Una non poterat tanta ruina loco.
Tu sed hoc spolio felix o Gallia, semper
Mendosa foveas, molliter ossa mei.
Sedibusq ut saltem placidis in morte quiescat
Cui fuit assiduus nil nisi vita labor.
Aeternum Francisce vale: te te extera servat
Terra; tuo cineri sit precor illa levis.
Ast ego cui sine te durum est producere vitam,
Exegas lacrymis prosequar usque tuas.
Has inter salices iuvat indulgere dolori,

Et flere ad sonitu [illegible] aquis.
Ite citi, Monda stellati currite fluctus,
Currite, deq meis crescite luminibus.
Hic questus iterans tete Francisce uocabo,
Inscribam et teneris carmina corticibus.
Et quentum salices, tanto dolor improbe cresces:
Cresce, atq in luctus surge tyranne meos.
Glauca salix, quae me spirante protegit umbra,
Deq meis oculis imbre rigata uires:
Viue precor fletusq mei non immemor unquam,
Hoc precor in memori cortice carmen habe.

Dum vagus in Pelagus leni fluet agmine Monda
Franciscus nostri causa doloris erit.

P. Joan Albuquerius.

Collegium
Conimbricense Lugdunensi
Pro acerbo funere P. Franc. de Mendosa.

Ah Frater, iam non frater, sed durus et expers
Hostis amicitiae, sed feritate Leo:
Ah Leo crudelis Busiride saeuior ipso,
Qui tuo hospitia polluit ense suo.
Haud tua clementi genuit te Gallia caelo,
Sed rigido genuit terra Libyssa sinu.
Quid tua ducis refers gentilia lilia cum te
Plus decorant rabidi tela trisulca Jouis.
Progenies primi cedat tibi prima Parentis,
Quae fratri auulsit sanguinolenta caput.
Cedat et egregiae soboles diuisa Rachelis,
Ausa uel in Fratre bella ciere suo.
Haec Ignatiadum fuit indiuisa uoluntas?
Haec sacra fraterno foedera sanxit Amor?
Hoc Loyolam tibi perfide sacramentum?
Haec iurata fuit dextera militiae?
Haec fuit hospitij nobis data tessera? nobis
Hoc fuit antiquae pignus amicitiae?

Quid iura abrumpis, quid iura refringis amoris?
  Sic agnata ligat dulcia uincla fides?
Quid Mendosa meus potuit committere tibi,
  Hospitij leges ut uiolaret amor?
Quid sine labe fuit, poterat committere crimen?
  Nullum crimen erit, sit nisi crimen amor.
Nam fueras illi Rhodani noua causa uidendi,
  Flectendiq; nouas ad tua tecta uias.
Hos illi reditus, hac illi praemia, et illi
  Has meritas, frater Punice, reddis opes?
Quid loquor, aut ubi sum, qua mente insania mutat?
  Quis dolor arbitrij non sinit esse mei?
Ipse dolor mentem, non mens fert ipsa dolorem.
  Ille dolet uere, qui sine mente dolet.
Ferreq; et ferus ~~tamen~~ est, q. n. dolet, atq; dolorem
  In, Mendosa, tuas exprimit inferias.
Parce tu frater, ueniam concede precanti,
  Si facilem ueniam crimen amoris habet.
Heu mihi caecus amor rabidas exarsit in iras,
  Atq; in non meritas impulit ire modos.
Heu pudet indignis fratrem incusasse querelis,
  Et uertisse satis munera funeribus.
Ex hoc incipiam Zephyrus dare lintea retro,
  Cum mihi sis rebus portus et aura meis.
Iam dolor impatiens, liquidos mitescit in amnes,
  Iam sua compositus dicta recantat amor.
Hic sed mellifluos soluit mihi fauore fructus,
  Parturit ore fauos, parturit ore rosas.
Ora Palaestini cedant tibi blanda Leonis,
  Mortuus ille habuit, quae bona uiuus habes.
Non tibi rugitus, rabies nec dira Leonis,
  Sed tenera agnelli pax erit apta magis.
Nulla tibi lachrymis sine, nec sine fletibus hora,
  Atq; oculis requies irrequieta tuis.
Nam semper aegrotum uigiles traducere lunas,
  Et pariter Soles ~~[illegible]~~ sedula cura fuit.

Jam mitem agnoscunt cœlestia signa leonem,
  Excubet ut prædam peruigil ante suam:
Jam bene conueniunt niueo tibi stemmata flore,
  Mille aperis flores frons tua, mille rosas.
Mille super dulces sparsisti lilia manes,
  Lilia, purpureis mista papaueribus.
Quod tibi frater erit tanto pro munere munus!
  Gratia quas grates reddere grata potest.
En Mendosa mei tibi sit pro munere amoris,
  Hunc quæcunque tegit, cor tegit urna mei.
Cor tibi soluo meum (etenim quid dare maius habebo?)
  Plura licet dederim munera, nulla dabo.
O nimium felix! nimium ô tibi fauste ruinis
  Fertilis, et damnis ditior ipse meis!
Heu tu infausto mihi sydere tollis honores
  Inuide, nunc nostris inuidiose oculis.
Non merui grato miserum producere funus,
  Nec legere errantem (si foret) ore animam,
Non metui sertis uitalem ornare sepulchrum,
  Nec celebrare rosis funeris exequias.
O cineres! ô relliquias! ô pignora uitæ!
  O tumulum, tua quod tumulat amor!
Gallia te meruit, quæ non meruisse fatemur,
  Quid meritum dicam, cui sua terra parum est!
Si meus hinc ieras, cur non meus inde redisti!
  Noster eras uiuus, mortuus et negas!
Heu subito incubuit membris inimica malignis,
  Et tenuit gressus ad mea tecta tuos.
Finis ego magnarum egi meta extrema uiarum,
  Et pretium tanti dulce laboris eram.
Haud eadem Eboreos repetis Mendosa penates.
  Est Rectoris honos, grande laboris onus.
Causaque fuerat diuina uolumina Regum,
  Causa tui reditus hæc domus una fuit.
Argumentum ingens, quanto tibi charior essem,
  Et quanti Heracleos feceris ipse lares.
Astringunt pros quanta tibi mea nomina matis

Cum seruire meis qui superesse tuis!
Sed Deus opposuit uotis sua numina nostris,
Jussit et in media spem cecidisse uia.
Sed non instantis cecidit mens conscia fati,
Mens melius pœnas inter adulta suas.
Mille nouos afflat patria cœlestis amores,
Et uocat in portus aura secunda ratem.
Prædulcem ambrosiam, et diuini nectaris haustu
Sumit in æthereum sponte uiator iter.
Dicite uos fidi comites, et dulcia Nati
Pignora, fatalem uos memorate diem.
Dicite uos quantas iaculatur ad astra sagittas
Mille soli facibus, mille cupidinibusq.
Seu legit appensum uitali ex arbore flumen,
Seu faciles libat Virginis ore manus.
Vos mihi narrastis flendoq æquastis amores,
Astra quibus moriens dum sua uota tulit.
Vos eritis testes, uultusq oculisq meorum
O quas ex animis elicuistis aquas.
Quis tibi tunc animo frater dulcissime sensus
Vrget adhuc oculos, Doris amara tuos.
Hinc renascentem lacrymis lactare dolorē,
Namq mori si uis parcere, parce tuis.
Si tu usq iuuat, lacrymis urgere sepulchru;
Et lenire modis marmora flebilibus.
At peream, si læta placent mihi gaudia uitæ,
Tecum flere iuuat, tecum et amare iuuat.
Cumq tuis prastat lacrymis confundere uias,
Vna solet tristes pœna leuare duos.
Jam benē condiderat Regum monumenta, sepulchro
Conditus at nostro condor orbe decus.
Nam decus et nomen titulis circumsonat orbē,
Et superat meritis Solis utramq domū
Vnde quis meritos geminum cum excedat honores,
Condor in meritis dignus ille suis.
Quod si fata uelint tumulo tumularier ullo
Gallica quam cunctis digna sepulchra forent.

Par erat, ut lucis moriens tibi linqueret usus,
Unde iubar lucis fluxerat unde decus.
Gratus uterque fuit, fuit officiosus uterque,
Ille semper suo vivus tempere at ille suo.
Ille suos moriens peperit tibi funere famam,
Fama illi exposito marmore viva fluit.
Ille quid bene gratus et ad tua munera benignus,
Laspiga[?] vix ciperes nec tua dona duos.
Non obiit, sed abiit merces non parva sepulchri est,
Quod capias tanti corporis exuvias.
Cera inque vivus scripta est tibi prima bonorum,
Et signata bonis prima tabella tuis.
Corporis haeredem nimirum ex asse reliquit,
Corporis aut similis dos tibi frater erit.
Te memore compellat adsum sua postsuma proles,
Postsuma quam prima post abuisse potest.
Ille patre, Auctoremque sua vivo expressit ore,
Nec superest generis degener illa sui.
Nempe alios fatto nimeros concepit in ortu,
Quos favor excludet, quos scalor ille tuus.
Regum alia, et pulchra tibi prolis adorea crescat,
Accrescit titulis et nova palma tuis.
Sermonum accedunt pulcherrima corpora caelo,
Doctiloqui accedunt clara theasauri[?] ducis.
Purpureas vestes, et stamina picta Minervae,
Seu Sophia chlamydes ars studiosa parat.
Rhetorica mittam flores, et amaena vireta,
Quae legit abroso plurimus ungue labor.
Palmatos calamos victricia plectra camaenas
Cura triumphales officiosa dabit.
Quidquid Castalio de gurgite Phoebus anhelat,
Fatidico, dabimusque quidquid ab ore fluit.
Tanta illi insigne dederat futura Parente,
Et sibi fam gravidum fecerat auctor onus.
Hos si excludent genuino lumine fratres,
Cardus exornat quos sine sente novus.

Fortunati ambo quos nõia tanta coronant,
Nomina, purpureis inuidiosa rosis.
Vestra Palatinos decorant insignia Reges,
Vestra verecundas fert mihi spina rosas.
Haud ignarus ego quanto exhibuistis honorẽ
Et quanta in maesto funere funus erat
Scripta igitur vestris viuent animata tabellis,
Et superas discent lucis inire vias.
Ergo sepulchrales, germane, attolle triumphos,
Ut redimat vestrũ nomen vtrumq labor.
Namq feret vivum Mendosa in saecula viu,
Ingenio nescit gloria parta mori.
Aurea marmoreis surgant monumenta sepulchris,
Carminibq viuant quae monumenta meis.
~~Lysiacum~~ viuet peregrino in marmore viu,
Et quod fata negant, marmora sculpta dabunt.

Epitaphium

Siste hospes: virtutis operosa est cernere molem,
Ingenij posuit quam pretiosa manus.
Isaidum tumis Regũ monumenta, triumphos
Et Dauidis habes et Salomonis opes.
Ingredere hinc Sophiae sedes et Apollinis aulam,
Serta vides, lauros collige, sume lyras.
Perge: sepulta vides clarissima pulpita mundi,
Ista triumphales dant monumenta togas.
Haec offert Mendosa tibi spectacula; secum
Hoc habet in tumulo quicquid in orbe micat.
Siste hospes: cerne haec decora, haec miracula: siste,
Quod videas maius non habet orbis opus.

Mausolei
Posthuma ac perennis gloria a Collegio et Eborensi Acad.
P. Francisco de Mendosa Rectori suo erectu.

Ille erat lucerna ardens et lucens. Joan. 5.

Dum loquit̃, uomit ore faces Mendosa, coruscant
Fulmina uerborũ, dum tonat ore Deum.
Inscius est, sed enim sola qui luce refulget
Verborũ exemplo fulminat ille mages.
Discite qui cupitis coeli tentoria: namq;
Aures uerba liniunt, pectora pulsat opus.

P. Emanuel Facundes.

Maiorne fuerit P. Mendosa linguâ concionando, an calamo commentando.

Aurea lingua tibi fuit o Mendosa, loquendo
Orphea uicisti, cor rapis ille feras.
De calamo quid uerba sonent, cum scripta loquant̃?
Scripta tuo calamo, ad singula scribe Deus.
Lingua igitur magna, calamo sed maior; at orbi
Plus est, quod uita maxima ille fuit.

Eiusd.

Iob. 10. Heu me; ut quid te misimq peregrinari.

Lysia dum decq et uri noua gloria regni,
Heu Lugdunensi conderis in tumulo!
Vt quid in Ausoniam peregre te misimq urbe,
Clauderet ut mortem mors inopina diem!
Sacro nempe habitu peregrini indutq Jesu
Relliquias, toto spargis in orbe tuas.
Cœlum animũ rapuit: retinet cor Lysia, corpus
Lugdunũ, famã nominis orbis habet. P. Steph. Couto.

Lumen oculorũ meorũ. Iob. 10.

Lugduni Mendosa Pater tumulatris: eisd
Vt Bonauenturæ sedibq, ossa iacent.
Hæ pares oculi, scriptorq luce micantes,
Aetate et uitæ relligione pares.
Hæ pares oculi, lapsoq effundite seclo

O Doctrinæ sanctum noctesque diesque iubar.
Ite pares oculi, Fidei lux, aurea Morum
Lumina, uirtutum passibus ite pares.
Ite pares oculi, Timeo tibi Gallia noctem,
Vrbs tua quando duas occulit una fácies.
Eiusd
Solatium uitæ meæ Job. 10.
Voce, opere, et scriptis uitæ solatia præstans
Cælestem nobis pandis in astra uiam.
Seprezat ... collecta modestia corpus,
Internosque animi gratia dia ping.
Conceptus ... solita edere, cæli
Afflatu largas parturiebat opes.
Nec tuba diuino pietate accendere cantu
Clarior, aut calamus nobiliore manus.
Lingua animos fando, scriptis manus æmula linguæ,
At uita exemplis uicit utramque suis.
Eiusd
Ecce odor filij mei, sicut odor agri pleni, cui
benedixit Dominus. Genes. 27.
Quale Palæstini fundunt opobalsama rami,
Et redolet, uerno tempore cultus ager.
Qualiter herbosis spirant uiolaria campis,
Albaque purpureis lilia mixta rosis.
Sic tua fama recens uolitans Mendosa per orbem
Flagrat in Eois occiduisque plagis.
Nec mirum, quando Deus æthere missa ab alto
Fudit odorifera munera larga manu
Gratia cælestes mores donauit, at artes
Natura humanas officiosa dedit.
Præditus his donis Mendosa impleuit odore
Et maria, et terras, æthereasque plagas.
P. Rich. Godinho

In omni ore quasi mel indulcabitur eius memoria,
et quasi musica in conuiuio.
Eccles. 49.

Dulce sonat Mendoza tuum dulcissime nomen.
Dulce sonat Gallos inter et Ausonios.
Gallia te rapuit nimio inuidiosa decori,
Nam decor, et nobis gloria dulcis eras.
Lysia te dulcem, dulcem te sensit Vlysipo,
Dum sacro eloquio, dulcia verba tonas.
Ebora perpetuos lacrymis tibi soluet honores,
Propter olorinos, quos bibit aure, sonos.
Te liquidi fontes, te flumina nostra sonabunt,
Monda, Tagus, Miniusque, Baetis, Iberque, Anas.
Sed Tagus hos semper rumpet de pectore questus,
Quem rapuit Rhodanus nostro alueo meo.
Ille ergo auriferas, et dulces deferat undas,
Ast ego Cocyto tristior amne, fluam.
Eiusd.

Ad P. Franciscum de Mendoza Lugduni in Gallia
uita defunctum.

Quasi Leo sic contriuit omnia ossa mea. Isa. 38.
Lugdunum urbem uulgo dixere Leonem,
Estque in scripturis mors quoque dicta Leo.
Ergo duo aggressi te, sunt Mendoza Leones,
Gallicus, atque hominum qui uorat omne genus.
Cumque fere numquam coeantur ad arma Leones,
Hic tamen hunc morem deseruere suum.
Seque unum ut possent fatali perdere morsu,
Mutuam ab alterutro tam leo poscit opem.
P. Simeon de Abrantes.

Aduena ego sum apud te, et peregrinus sicut omnes patres mei. Psal. 38.
Lugduni, Mendoza, iaces in sorte, cubarent
Romae in Vlyssis mollius ossa locis.
Par erat, ut similes, et mors, et uita fuissent,
Exul eras patriae finibus, exul obis.
Eiusd.

Non in patria, sed Lugduni extera ciuitate
moritur P. Franc. de Mendosa.

Vrbe quid ignota moreris Mendosa, quid exul
Abrumpis uitæ ultima fila tuæ?
Lusitana olim puero incunabula speraui,
Et cineri reputas busta minora tuo?
Nil mirum ignota moreris Mendosa, quod urbe,
Non poteras patria, morteq. et tua.
Ergo hoc dum imperia, dum Lysia regna manebunt,
Lysiadis in uiuo pectore uiuo eris.

P. Ludov. Rodriguez

Ad P. Franc. de Mendosa Lusitanæ
Prouinciæ columen.

Dum Lusitano, et Latio sermone tonabas,
Non uidere parem secula nostra uiri.
Dum Sophiæ nodos uerbo uelut ense secares,
Aequa tibi ingenij uis, et acumen erat.
Laudibus attollit Gallia te Mendosa loquentem,
Laudat scripta tacens, et stupet in calamo.
In te mansuram posuit sibi gratia nidum,
Siue gregi uelles, siue placere Deo.
Est tua progenies Regum nutrita per aulas,
Vnicq. ut Lysiæ flos et honoris apex.
Plura quid enumerem? paucis si dicere possim:
Solus hic ex omni parte beatus erat.

P. Franc. Soarius

Cur permiserat Deus, quod P. Franciscus
De Mendosa, à Prælatura se abdicaret?

Quid Pater ô Mendosa petis, baculumq. recusas?
Vota addens uotis, cum lacrymisq. preces.
Nunc ubi affectant alij, et regere omnia tentant,
Imperiumq. obeunt: sic tibi nunc obit.
Certe ubi pastoris noluisti expellere curam,
Grex tuus extremâ uellet obire die.

Si conuertari fas est quod uertit Olympus,
Et quod sponte sua datq, negatq Deus.
Te uocat, et superum cæli iubet ire sub axem,
Quod pastorali munere maior eras.

Eiusd.

Vniuersus orbis Mendosæ uitâ et funere clarus.

Lysia te genuit, peregrinũ uidit Iberq,
Facta est accessu Roma superba tuo.
Italia incolumi, reduci tibi Gallia plausit,
Mortifero condit Belgicus ungue Leo.
Prodigijs factum mirata Europa, sepulchri
Mendosæ extremo marmore scribit opus.
Ostensq terris tantũ, mox funere raptus:
Serrarũ sic decq, ætheris inuidia.

In obitu P. Franc. de Mendosa. P. Gaspar Correa

Ite oculi in lacrymas, ite in suspiria rupes:
Et concussa graui tecta dolore cadant.
Vos quoq Condices argenti ex fonte liquores
Sistite: lethiferis defluat imber aquis.
Inuidit fortuna mihi, rapuitq parentẽ,
Cuiq amor fixq pectore semper erit.
Vicerat eloquio, quos Roma et Græcia nutrit;
Inter Lysiadas Tullius alter erat.
Qui calamo uidit scribentẽ ænigmata Regũ,
Scribere Gregoriũ uidit, et Ambrosiũ.
Si patrem optares, patrio te more fouebat,
Si matrẽ uelles, ubera plena dabat.
Ergo quid intentas mors immatura: quid uno
Tot mihi diuitias uulnere sæua rapis?
Et uos ô Superi donũ si tale dedistis,
Cur subito ex oculis fertis ad astra meis?
Aestuat inuidijs cælestis curia: uel cur

Mendosam rapuere sydera uestra meū!
Cur non in terris aliquid cæleste uigebit?
An requirant, sua sydus habere plaga?
Credo equidem, nobis cætum sua sydera mallet
Fundere, qm̃ uno sydere destitui.
Quid mirum Asias si inter tot sydera sydus,
Qui mundi in tenebris splendor, et ignis eras.

P. Sebast. de Abreu.

P. Francisco de Mendosa
peregrinatur, et moritur peregrinus.

Inclyta Mendosa totum lustrauerat orbē
Fama, atq extremas uenerat usq plagas.
Ipse tamen patria contentus sede latebat:
Dulce in tenebris uiuere, dulce mori.
At quamuis fugiat lucem Mendosus, tot inter
Non potuit radios usq latere suos.
Ergo parat, patrijs e sedibus ire relictis,
Atq nouum mundo spargere luce iubar.
Mirantur cuncti stantem, mirantur euntē,
Quisq illū digito monstrat, et ora notat.
Multa uiri attoniti memorant, et multa fatentur
Audiuisse, oculis sed modo plura uident.
Quin Lysiam incusant, tanto quod tempore mundū
Exortem tanti passa sit esse uiri.
Non æquū est Solem, dicunt, oriente morari,
Expectat radios orbis, uterq suos.
Est Sol Mendosa, est orbi conclusus utriq,
Ac regio tanti non capit una uiri.
Virtuti mundo præbet Mendosa theatrū,
Ergo oculis mundi conspiciendus erat.
Ast, heu, tam longas dum spes Mendosa leuaret,
Astra orbi eripiunt inuidiosa uirum.
O castra, ô cæli nimiū inuidiosa potestas!
Cur heroa suum tollitis ante diem?
Cur non in patriam sedem remeare dedistis,

Inclyta ne extremo linqueret ossa loco!
An quia de Cœlo totus peregrinus in orbe est,
Omniaque in tanto sunt peregrina viro!
Credo equidem, sæc legi sunt vestra connua, cuiqui
Vt sit, quale fuit vivere, tale mori.

P. Franc. Pinheiro.

In vrbe, quam vulgo Leonem Galliæ dicunt,
diem obijt Mendoza.

Ite oculi ad lachrymas, Leo corripit unguibus agnu
Specto, sed optanti ferre negatur opem.
Heu dolor! effrænem prona est Iouis ales ad irā;
Attamen huic certe mitior illa fuit.
Mille aquilas Vrbis per propugnacula cernas
Lædit in nullum nulla sed ungue caput.
Adde quod immanes aluit fera Roma Dracones,
Hircana his ēm manibus alta fera ē.
Sed Draco, et tygres rabiem posuēre, cruoris
Immemores, Latio dum fuit ille solo.
Tu Leo, tu stygios acuisti in damna furores:
Scilicet Imperio ē in feritate tuū.
Stemma tibi fuerat subiectis parcere, quamuis
Opposito qui te læderet ense, foret.
Hic tamen in te ensem, neq tela inimica coruscat:
Non didicit mitis bellica mouere manus.
Ergo quid usq furis? prædæ si tanta cupido ē,
Me, pete: bne in tanta, te ferat ira, deceq.
Quid loquor! exanimē video, et iam luce carentē,
O Leo delicias insidiate meis.
Ibit sic in tumulos, me nempe superstite! Cœlum ô,
Si qua tibi est pietas, me quoq coge mori.
Maior adempta mei pars ē, moror altera funesta;
Quæ fuit huic, soro sit mihi causa necis.
Falcata inijciat nam si Leo feruidus unguē,
Imperio forsan deseret astra meo.

Sic Mendozā orbem stellatū ineunte, recessit
Flebilis; et tales edidit ore sonos:
Vix equidem tanto dignas fero crimine pœnas,
Iure foro, imperio destituorq meo.
Nam tibi Lysiadas per Gallica regna petenti
Inieciq ungues, eripuiq diem.
Illa dies utinam mihi vita extrema fuisset,
Illa foret, repeto, quæ tibi summa fuit.
Hæc ait: ast illum quando iam vertice Olympi
Conspiciat, sic Iudæ dat sua iura Leo.
Mitis errant agni per picta coloribus arua,
Nec quenquam aspectu territat ille suo.
Imo ~~ne~~ plenis lupus timidior ouili
Quilibet illius nomen in ore refert.
Hic Mendoza inter cælestes constitit agnos,
Accipit et faustam, nec mora, fronte notam.
Viuat io, æternos, sic fas, precor impleat annos,
Et sua, cui præerat, ducat in arua gregem.

P. Roderico Sylvio

Rectoris munere abdicato Romā contendit.
Ex quo Romanæ stant robore firmiq arces,
Ex quo septenis urbs sedet alta iugis,
Quisquis in hanc auidè gressum mouet, ambit honores,
Addere et ingentes, qua licet, ardet opes.
Iste Magistratum deponere gestit in urbe,
Nec nisi deposito flectere gaudet iter.
Ambitiosa solet fieri, qui cerneret urbe,
Diceret: Ecce nouum, sæcula, prodigium.

P. P. Mendozæ Epicedium. Eiusd

Lysia Mendozam fatis deplorat ademptū
Nam iubar illius Solis ad instar erat.
Inter cælestes Sol aureq emicat ignes,
Inter præstantes eminet ille viros.
Nobilior cunctis Phœbi est natura planetis,
Ille Latiū clara nobilitate viget.

Liberat immersum Phoebus caligine mundum,
Ille sua caros discutit arte dolos.
Solis inardescens radiis calor omnia complet,
Illius in superos omnia vertit amor.
Singula percurrens lustrat Sol aureq astra,
Illiq eximio cuncta nitore micant.
Sol rotat aequalem nullo discrimine lucem,
Ille velut cunctis Juppiter aequus adest.
Impius adversus non audet dicere Solem,
Illius est ausus nemo negare decus.
Sol gygantaeis percurrit passibus orbem,
Ille volans superat Solis utramque domum.
Mensibus hic Phoebus bissenis conficit orbem,
Confecit totidem mensibus ille diem.
Occidit in signo fulgens Mendosa Leonis,
Ille, loues, ubi signa doloris habet.
[illegible] sedes moriturq forte relinquit,
Ortus et occasus ne simul esse queant.
Denique ne solis partim natura deesset
Condidit illius terra, vel umbra caput.
At licet occiduum Solem vix ullus adoret,
Mendosa occasum plurima turba colet.

P. Andreas Madeira.

Mendosa
Vita functo apud Lugdunum, vulgo Gallice Leone.

O Leo barbariem quam magnam ostendis in urbe,
Falsus es, insidias hospiti in aede paras.
Parcere debueras, saevumque avertere morsum,
Vel saltem tempus dissimulare neris,
Hospitis eximii non te reverentia tangit!
Mendosamque meum qui petat, unguis erit!
Huni Leo convivam lacerans, licet incolat urbem,
Non fuit urbanus, rusticus ille fuit.

P. Paulus Soarius.

E bore Lugduno pro acerbo Mendosæ funere
Epistolium

Hanc tibi, ne mea sint ignota incommoda, mitto
Chartam, quæ lacrymis est madefacta meis.
Cui mihi Lugdunum fato præsumpsit acerbo
Vitam, quæ multis perennis uita erat.
Uno Mendosa tollis mihi funere multos,
Uno communis uita sepulta uiro est.
Cum mihi Mendosam rapis et solatia uitæ,
Hoc sine, uita mihi mortis habenda genus.
Ergo oculi geminos lacrymarum fundite riuos,
Sollicitent fessas flumina larga genas.
Desino mœsta queri nondum satiata dolore,
Et mihi iam fletu lumina fessa tument.
At tu Lugdunum si te mea uerba fatigant,
Verte precor lacrymas in mea busta tuas.
Adde notis em tumulo maioribus; hic est
In quo Lysiadum fama sepulta iacet.

Lusitania et Gallia certant de gloria primatu
à Mendosa sibi exhibito. — P. Emã Magallans

Lysia Mendosæ cunabula iactat, et ortum;
At Gallia reliquias seruat, et ossa colit.
Illa, uel illa suum custodit pignus amoris;
Altera in alterius sorte lucrata opes.
Ista uidens cunas discit bene uiuere uitam,
Illa uidens tumulum discit obire diem.
Utraq diuinas in alterno munere normas
Imbuit, et alternas utraq præstat opes.
Nam bene uiuendi Gallis dat Lysia legem,
Gallia dat Lusis uera decora meis.
Nulli etenim breuit meliorem abrumpere uitam,
Plus licuit multis uiuere, non melius. — P. Ignatius Mascharenhas

Finis

D. Paulinus ad D. Augustinu̅

Viue precor, sed uiue Deo; nam uiuere mundo
Mortis opus, uiua est uiuere uita Deo.

De his, qui post morte̅ uolunt benefacere, non in uita.

D. Gregorius.

Da tua, dum tua sunt; quia post mortem tua non sunt.

B. Orientius.

Munera, quæ donat moriens, hæc munera non sunt;
Donat enim, quod iam desijt e̅e suum.
Qui sanus, metuensq nihil, qui mente quietâ
Qui sibi, dum uiuit, dempserit, ille dedit.

De Eleemosyna ex lib. 5. Martial.

Callidus extractâ fur nummos auferet arcâ,
Prosternet patrios impia flamma lares.
Debitor usuram pariter, sortemq negabit,
Non reddet sterilis semina iacta seges.
Dispensatorem fallax spoliabit amica,
Mercibus extructas obruet unda rates.
Extra fortunam est, quicquid donatur egenis,
Quas dederis, solas semper habebis opes.

De miseria humana Euang. l. 5. c. 5.

Post hominem uermis, post uermem fœtor et horror;
Sic in non hominem uertitur omnis homo.

De conditione Regis post mortem:

Floruit in toto, qui Rex oriente potenter,
Nunc iacet: Rex tantis quid tulit? Ecce nihil.

Cyri Regis Persarũ Epitaphiũ.

O uir quicunq es, et undecunq aduenis,
Ego Cyrus, qui Persis imperiũ constitui;
Pusillũ hoc terræ, quo meum tegit corpus,
Mihi ne inuideas.

Epitaphiũ Virgilij Pöetæ de tribq operibus, quæ metro scripsit.

Pastor, arator, eques, paui, colui, superaui,
Capras, rura, hostes, fronde, ligone, manu;
De capris pastis, de rure sato, hoste subacto,
Nec lac, nec segetes, spolia nulla tuli.

Epitaphiũ Scipionis Aphricani

Deuicto Annibale, captâ Carthagine, et aucto
Imperio, hos cineres marmore tectus habes.
Cui non Europa, non obstitit Aphrica quondam;
Respice res hominũ, quàm breuis urna premit.

De miseria humana.

Cum tumulum cernis, cur non mortalia spernis?
Tali namq domo clauditur omnis homo.
Quid ualet argentũ? quidue annis uiuere centũ?
Post mortem fumq, puluis, et umbra sumq.

Aliud.

Est commune mori, mors nulli parcit honori,
Debilis et fortis, ueniunt ad funera mortis.

Epitaphiũ Petri Comestoris ad S. Victorem Parrisijs 92

Petrus eram, quem petra tegit, dictusq Comestor,
Nunc comedor nimis, et docui, nec cesso docere
Mortuus, ut discat, qui me videt intumulatum,
Quod sumus, iste fuit, erimus quandoq quod hic est.

Epitaphiũ infantis cuiusdam.

Vix mundi novus hospes eram, vitæ volantis
Attigeram teneris limina dura pede.
Franciscus genitor, genitrix Francisca, secutus
Hos, de fonte sacro nomen idem tenui.
Infans formosus, solamen dulce parentum,
Hinc dolor, hoc uno sors mea læta minus.
Cætera sum felix, et veræ gaudia vitæ
Nactus, et æternæ tam cito, tam facile.
Sol bis, Luna quater flexum peragraverat orbem,
Obvia mors, fallor, obvia vita fuit.
Me Venetum terris dedit Urbs, rapuitq Papia,
Nec queror, hinc cælo restituendus eram.

De conditione humanæ miseriæ.

Dic homo, vas cineris, quid confert flos faciërum?
Copia quid rerum? mors ultima meta dierum.
Flos es? marcesces. Candes? in morte nigresces.
Audis? surdesces. Formidas nulla? pavesces.
Hac lege, lecta tene, lachrymis laxentur habenæ,
Ne pateat pœnæ tibi ianua tempore cœnæ.

Hoc lege hæc tene lachrymis laxentur habenæ
Ne pateat pœnæ tibi ianua tempore cœnæ

Conclusiones Logicae Propositae ad disputandum Refectorio 1691 die 23 Martij

1

Famosa in via Scoti sententia dari Ens rationis habere suas causas Passiones, quam sequere gratia disputationis Problemma esse.

2

Utrum intellectus et voluntas faciant Ens rationis Deo et Angelis Problemma esse. Cum iam sit Problemma Deum gloriosum facere Ens rationis declinando Negationem. Idem de Brutis sentio.

3

Utrum sit idem Ens rationis et 2da intentio Problemma esse.

INSTYTUT OSSOLINSKIEGO

4

Dari praedicationem secundum variam intentionem 2dam de se invicem acceptionem et de primis, sit extra problemma.

Disputatae die et Anno citatis

A M D G.